

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΜΙΑ ΜΕΓΑΙΡΑ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Καντάδα

Καὶ ὄντως ἦνοιξε εὐθύς ἐν ἐκ τῶν πα-
 κι' ἐφάνη ἡ σκορδόπιστος — ὦ! ὦ!
 (πολλόν, λαχτάρα! —
 ἥτις καὶ μὲ ἀφύπνισεν ἐκ τῶν τρελῶν
 (ὄνειρνα
 καθ' ὅσον μὲ κατέβρεξεν καὶ γέγονα...
 (μανθάρῃ
 ὦ! το δὲ ἅπαν τὸ χυθὲν ὕδωρ σφοδρὰ
 (σπιρτῶδες,
 ἀφρωδὲς, ἀφρωδέστατον καὶ ἀφειδῶς
 (εὐώδες...
 ὦς δὲ μὲ περιέλουσε ἐν μέσῳ τῆς καν-
 (τάδος
 ἔχω νῦν, ὁ ταλαίπωρος, ἀνάγκην ἐμβου-
 (γιάδος!...

Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

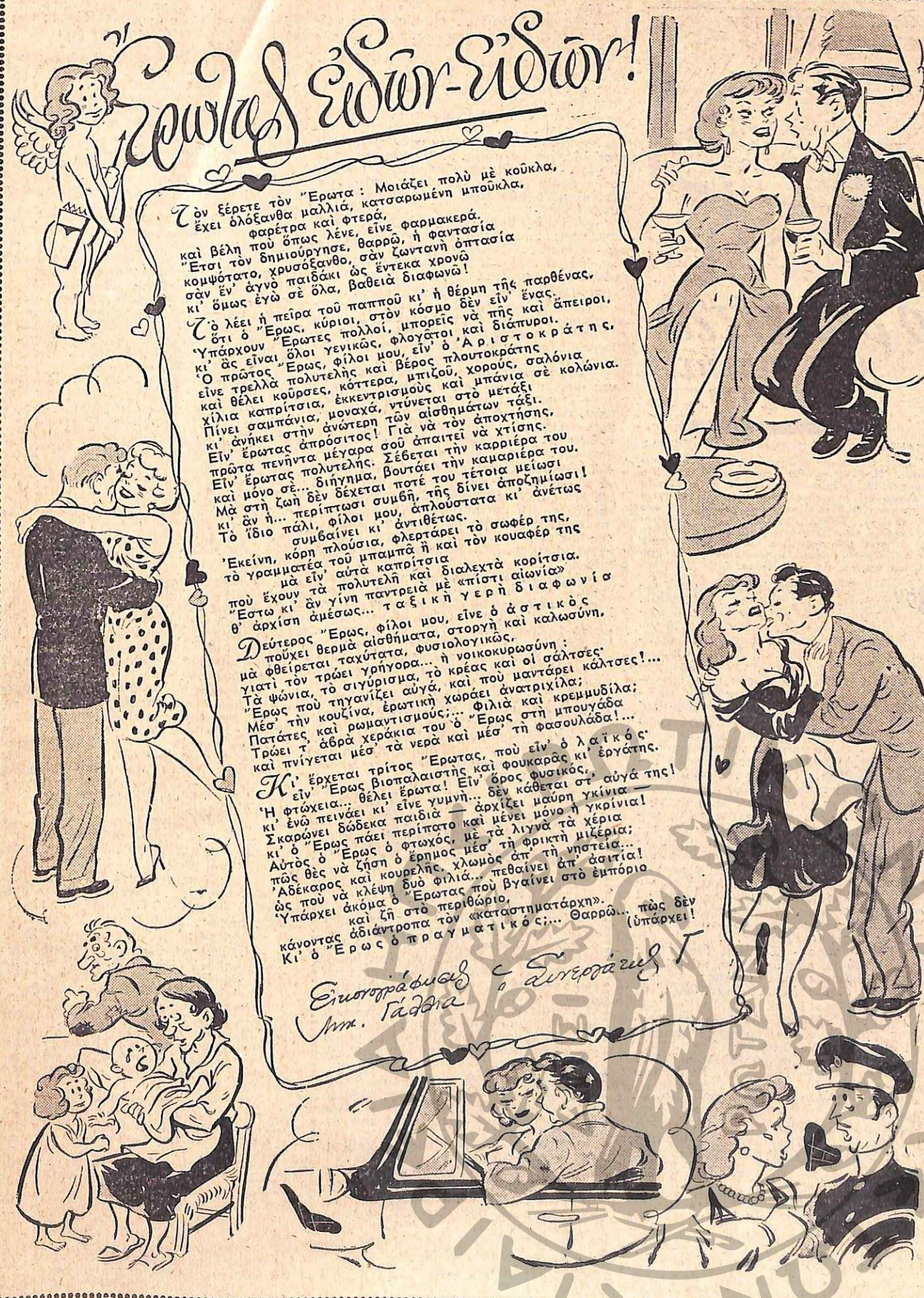
πη που τελείωσε τόσο τρα-
γικά κομματιάζοντας για
πάντα την καρδιά μου...

Πιχάντιχο ρεπορτάζ

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ZAN NTE TINAN

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Το ρομάντζο μιας μικρής αρρώστης

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Μ' όλες τις προσπάθειες των γιατρών η Βάσα πεθαίνει. Η Ρίτα νοιώθει τρόπο και αγωνία όλη τη νύχτα. Τό άγγευμα κατεβαίνει με τό Λούζη στο πάρκο κι' ο γιατρός της προτείνει να γίνη γυναίκα του. Η Ρίτα διατάζει στην άρχη, μα στο τέλος δέχεται, βαθεία συγκινημένη κι' αφήνεται στην αγκαλιά του. Ο γιατρός της δίνει το πρώτο φιλί, το φιλί του αρραβώνα τους... Στο μεταξύ αυτό ο Παύλος υποφέρει ανυπόφορη σπαστική κρίση...

13ον "Ετσι, άργα, χωρίς καμιά εκπληξη, χωρίς ελπίδα, χωρίς χαρά, πέρασε και για τον Παύλο ο καιρός... Ο πόνος του είχε πιά γίνε μόνιμη κατάσταση, ο στεναγμός συνήθεια, το δάκρυ ρουτίνα... Σιγά - σιγά, ο άπελπισμένος του έρωτας τον έλυωνε βαθεία... Τά μάτια του μένανε μόνον ζωσμένα απ' όλο το χλωμό πρόσωπό του, οι άπελπισμένες τους λάμψεις περνούσανε μέσ' από τά δάκρυα για να σκορπίσουνε γύρω τις πονεμένες τους άχτινοβολίες...

Κάποτε - είχε μπη πιά το φθινόπωρο - ο Παύλος άρρώστησε. Έπεσε με ψηλό πυρετό στο κρεβάτι. Ο θεός του - ο αδερφός του πατέρα του - έγραψε άμέσως στην Αθήνα για να πληροφορήσει σχετικά το γερο - Στράλη. Κι' εκείνος πάλι, χωρίς να χάσει καιρό, πήρε μαζί του ένα μεγάλο γιατρό από την πρωτεύουσα, κι' έφυγε άμέσως για τό Κιάτο. Σάν έφτασε εκεί μιά μουντή φθινοπωρινή μέρα με χιονόνερο και άνεμο που σήκωνε βουνά τά κύματα στην άκρογιαλιά, ο Παύλος ήτανε σε κακό χάλι! Ο πυρετός του σαραντά, ή άδυναμία του τρομαχτική και τό παραμιλητό του χωρίς σταμάτημα...

Ζύγωσε ο γερο - Στράλης δίπλα στο κρεβάτι του μοναχογιού του, κι' άκουσε αυτό που φοβόταν ότι θ' άκουγε:

— Ρίτα... Ριτούλα... Γιατί δεν μ' αγαπάς πιά!...

Ο γιατρός εξέτασε τόν άρρωστο, κουνώντας σοδαρά τό κεφάλι του. Ύστερα, πήρε όξω τό γερο - Στράλη:

— Δεν βλέπω τίποτα παθολογικό... είπε. Μόνο μεγάλη εξάντληση, κατάρτιση των δυνάμεων...

Γύρισε ο Στράλης άγριεμένος στον άδερφό του.

— Καλά! Δεν έτρωγε!...

— Μι... "Ετσι κι' έτσι... απάντησε εκείνος. Άλλωστε, έμεις τόν βλέπαμε σπένια...

— Σπένια; Γιατί;

— Γιατί χανόταν από τό σπίτι, από τό πρωί ως τό βράδυ...

— Πού πήγαινε;

— Στ' άμπέλια, στις έρημιές... "Εκεί τόν βλέπαμε να πλανιέται οι χωριάτες...

— Ποιός τόν έφέρει, λοιπόν, άν έτρωγε;...

— Γιατί δεν μού τάγραφες αυτά;...

— Ρώτησε σκοτεινός, άγριεμένος, ο Στράλης τόν άδερφό του.

— Για να μη σε στενοχωρήσω... Γιατί άλλο;...

— Ξέρω κι' εγώ!... Μήπως, τώρα που άρρώστησε, δεν με στενοχώρησε μία και καλή;...

Ο γιατρός πρόσταξε δυναμωτικά, ήσυχία, άνάπαυσι... Τις νύχτες όμως, ο Παύλος πεταγότανε ξαφνικά από τό κρεβάτι του, και φώναζε:

— Ρίτα!... Με πρόδωσες!... Δεν μ' αγαπάς πιά!...

Χτυπούσε τό κεφάλι του στον τοίχο, σαν τρελλός, σά μανιακός... Ο γιατρός, που ο γερο - Στράλης τόν είχε κρατήσει δίπλα στον άρρωστο γιού του πληρώνοντας τον χρυσάφι, συμβούλευσε τη μεταφορά του στην Αθήνα:

— "Εκεί δεν βρίσκεται και ή κοπέλλα που αγαπάει!... ρώτησε τόν πατέρα.

— Ναί... απάντησε εκείνος μασσημένα. Μά, τί σημασία μπορεί νάχη αυτό στην καλλιτέρεψή του;...

— Πώς... Άμα βρεθί πάλι κοντά στην κοπέλλα που αγαπάει, ή αγωνία του θα μετριάσθ... Κι' άν ακόμα αυτή δεν τόν αγαπάει, όπως φωνάζει άπελπισμένος στα παραμιλημάτά του, ή παρουσία της θα τού δώσει γαλήνη κι' άνακούφιση...

— Μά, καλά, μπορεί να μεταφερθί τόσες ώρες μ' αυτοκίνητο, με πυρετό;...

— Ο πυρετός τού έπεσε... Δεν κινδυνεύει, σάς είπα ο γιός σας από σωματική άρρώστεια! μόνο από ψυχική!... Κι' αυτή πρέπει με κάποιο τρόπο να τού θεραπευσομε...

Τούρξαν άσκημα τού γερο - Στράλη να πάρη τό γιό του μαζί του, στην Αθήνα. Η έπιστροφή αυτή δεν ήτανε δυνατό να μνη κλείνη και κινδύνους... Βέβαια, ή μικρή άρρωστη βρισκότανε στο Σανατόριο, μα κι' αυτό άν τό μάβαινε ο Παύλος ήτανε κίνδυνος... Ποιός ξέρει πώς θα τού παύσει;...

Μιά φορά, ο γιατρός επέμενε. Καλά ή κακά, λογικά ή παράλογα, ο γερο - Στράλης συμφώνησε στο γυρισμό. Πήρε ν' αυτιόκνητο, κι' έφυγε μαζί με τό γιατρό και με τό Παύλο γραμμή για την Αθήνα...

Ο Παύλος, σ' όλη τη διαδρομή, δεν μιλούσε. Άναίσθητος, βυθισμένος σ' ένα είδος νάρκης, άφινε να τόν πάη τό αυτοκίνητο ναυπηγώτε...

Τί τόν ένοιαζε πού θα πηγαίνε;... Όμως, όσο προχωρούσανε προς γαιναί,...

Όμως, όσο προχωρούσανε προς γαιναί,...

Τήν Αθήνα, τό μάτι τού Παύλου ζωήρευε, λές και τά γνώριμα μέρη να δινανε στην άρρωστημένη του σκέψη καινούργια ζωή...

Μόλις φτάσανε στη γνώριμη συνοικία, μό...

Μόλις φτάσανε στη γνώριμη συνοικία, μό...

Μόλις φτάσανε στη γνώριμη συνοικία, μό...

Μόλις φτάσανε στη γνώριμη συνοικία, μό...

Μόλις φτάσανε στη γνώριμη συνοικία, μό...

Μόλις φτάσανε στη γνώριμη συνοικία, μό...

Μόλις φτάσανε στη γνώριμη συνοικία, μό...

Μόλις φτάσανε στη γνώριμη συνοικία, μό...

Μόλις φτάσανε στη γνώριμη συνοικία, μό...

Μόλις φτάσανε στη γνώριμη συνοικία, μό...

Μόλις φτάσανε στη γνώριμη συνοικία, μό...

Μόλις φτάσανε στη γνώριμη συνοικία, μό...

Μόλις φτάσανε στη γνώριμη συνοικία, μό...

Μόλις φτάσανε στη γνώριμη συνοικία, μό...

Μόλις φτάσανε στη γνώριμη συνοικία, μό...

Μόλις φτάσανε στη γνώριμη συνοικία, μό...

Μόλις φτάσανε στη γνώριμη συνοικία, μό...

Μόλις φτάσανε στη γνώριμη συνοικία, μό...

Μόλις φτάσανε στη γνώριμη συνοικία, μό...

Μόλις φτάσανε στη γνώριμη συνοικία, μό...

Μόλις φτάσανε στη γνώριμη συνοικία, μό...

Μόλις φτάσανε στη γνώριμη συνοικία, μό...

Μόλις φτάσανε στη γνώριμη συνοικία, μό...

Μόλις φτάσανε στη γνώριμη συνοικία, μό...

Μόλις φτάσανε στη γνώριμη συνοικία, μό...

Μόλις φτάσανε στη γνώριμη συνοικία, μό...

Μόλις φτάσανε στη γνώριμη συνοικία, μό...

Μόλις φτάσανε στη γνώριμη συνοικία, μό...

Μόλις φτάσανε στη γνώριμη συνοικία, μό...

Μόλις φτάσανε στη γνώριμη συνοικία, μό...

Μόλις φτάσανε στη γνώριμη συνοικία, μό...

Μόλις φτάσανε στη γνώριμη συνοικία, μό...

Μόλις φτάσανε στη γνώριμη συνοικία, μό...

Μόλις φτάσανε στη γνώριμη συνοικία, μό...

λιν ξεχώρισε τό καφενεδάκι, τήν ταβερνούλα, και, στο τέλος, τό χαμόσυτο της άγαπημένης του, ο άρρωστος έπιασε τό χέρι τού πατέρα του και τού ψιθύρισε:

— Σ' ευχαριστώ, πατέρα!...

Ο γερο - Στράλης δεν απάντησε κιόμως μ' ένα στεναγμό... Έβλεπε ότι ο κινδύνος ήτανε πάντα μεγάλος...

Σάν από θαύμα, άμέσως από τήν άλλη μέρα ο Παύλος καλλιτέρεψε. Έφαγε, ο πυρετός του υποχώρησε, ή ματιά του πήρε νέα ζωή... Ο γιατρός δήλωσε ότι δεν χρειαζότανε πιά να ξαναρθί.

Τώρα, είπε ιδιαίτερα στο γερο-Στράλη, δεν μένει παρά ή συνάντησι με τήν αγαπημένη του, για να συμπληρωθί ή γιαντρεία...

Αυτό όμως δεν θα γίνη ποτέ!... άπάντησε θυμωμένος μέσ' από τό άσπαρα μουστάκια του ο άρχοντάναρπος.

Όσπου, ένα πρωί, ύστερ' από λίγες μέρες, ο Παύλος βγήκε από τό σπίτι του. Ήταν ακόμα αδύνατος, μα τό στήθος του πλημμύριζε από μιά καινούργια αισιόδοξία: Βρισκότανε δίπλα στην αγαπημένη του, μπορεί και να τήν έβλεπε, μπορεί και να τήν εύρισκε μετανοιωμένη για τό παρελθόν, για τήν άπιστία της, κι' έτοιμη να ξαναπέσει με δάκρυα στην αγκαλιά του που τήν περίμενε πάντα ανοιχτή... Προχώρησε, λοιπόν, προς τό σπίτι της. Τό βρήκε κλειστό, θεόκλειστο. Τά παντζούρια σφαλιστά, ή πόρτα άμπαρμένη. Τά μικρά δεν παίζανε στην αλλη, κι' ούτε άκούγονταν άπειλητική ή φωνή της φοβερής Φωτεινής...

Μιά γειτόνισσα, δίπλα, προθυμοποιήθηκε να τού δώσι τις σχετικές πληροφορίες:

— Φύγαν όλοι...

— Ο κυρ - Γάκωδος;...

— Σήκωσε τά μάτια της προς τόν ούρανο γειτόνισσα:

— Ο κακόμοιρος, συχαρέθηκε!...

— Τι;... φώναξε άναστατωμένος ο Παύλος.

— Ναί, σ' άφισε χρόνους...

— Πότε;

— Πάνε λίγιοι μήνες...

— Από τί;... Πώς;...

— Νά, άρρώστησε και πέθανε... Θέλει πολύ να τά τινάξη ένας άνθρωπος;... Αυτός μάλιστα, που ήτανε τόσο άστενικός, τόσο αδύνατος...

Ο Παύλος έμεινε σαν κεραυνοβλημένος κάτω από τό φοβερό νέο... Ο γερο - κλητήρας τού ήτανε τόσο συμπαιθητικός. Ύστερα, ήτανε πατέρας της Ρίτας. Η Ρίτα τόν αγαπούσε... Δεν μπορούσε παρά να τόν αγαπάει κι' ο Παύλος...

Δάκρυσε. Τά μάτια του πλημμύρισαν, και τά δάκρυα κυλήσανε άκράτητα στα μάγουλά του... Η γειτόνισσα τόν κύτταξε με συμπόνια:

— Τους αγαπούσες εσύ... μουρμούρισε. Κι' άν δεν ήταν ο πατέρας σου...

— Κι' οι άλλοι;... τήν έκοψε ο Παύλος.

— Ποιόι άλλοι;...

— Νά, ή Φωτεινή, τά δυο μικρά...

— Φύγανε... Πώς να ζήσουν ύστερ' από τό θάνατο τού Πλουμίδη;... Ποιός να τούς θρέψη;...

— Λοιπόν;

— Η Φωτεινή πήρε τά παιδάκια της κι' έφυγε για τή Μακεδονία... "Εκεί, σε κάποιο χωριό, έγινε, λέει, ο άδερφός της...

Κάποιο κομμάτι ψωμί θα περισσέψει για αυτή και τά δυο μικρά...

Έμεινε για λίγο σιωπηλός ο Παύλος. Μιά ερώτησι τούκαιγε τά χείλια, μα δεν τολμούσε να τήν πη...

Η γειτόνισσα πάλη τόν κύτταξε, έτοιμη να τού πη ότι τή ρωτούσε, να τού χύση στο στήθος αλύπητα τό μαχαίρι...

Στό τέλος, ο Παύλος μίλησε:

— Καί... ή Ρίτα;... μουρμούρισε.

— Ποιά; Η κόρη τού Πλουμίδη, ή με γαλή; Η αγαπημένη σου;...

— Ναί...

Κούνησε τό κεφάλι της ή γειτόνισσα:

— Καυμένο κορίτσι!... ψιθύρισε, σό τον συμπονόσε πραγματικά.

Ο Παύλος έγινε κατάχλωμος, και στη ίχτηκε στον τοίχο να μνη πέση.

— Γιατί;... ρώτησε άναστατωμένος ή τρέχει;...

— Δεν τά ξέρεις;...

— Όχι... έλειπα ταξίδι...

— Ταξίδι... Τόν καιρό που ή άμοιρη μικρούλα έφτυνε αίμα!...

— Ταξίδι... Τόν καιρό που ή άμοιρη μικρούλα έφτυνε αίμα!...

— Ταξίδι... Τόν καιρό που ή άμοιρη μικρούλα έφτυνε αίμα!...

— Ταξίδι... Τόν καιρό που ή άμοιρη μικρούλα έφτυνε αίμα!...

— Ταξίδι... Τόν καιρό που ή άμοιρη μικρούλα έφτυνε αίμα!...

— Ταξίδι... Τόν καιρό που ή άμοιρη μικρούλα έφτυνε αίμα!...

— Ταξίδι... Τόν καιρό που ή άμοιρη μικρούλα έφτυνε αίμα!...

— Ταξίδι... Τόν καιρό που ή άμοιρη μικρούλα έφτυνε αίμα!...

— Ταξίδι... Τόν καιρό που ή άμοιρη μικρούλα έφτυνε αίμα!...

— Ταξίδι... Τόν καιρό που ή άμοιρη μικρούλα έφτυνε αίμα!...

— Ταξίδι... Τόν καιρό που ή άμοιρη μικρούλα έφτυνε αίμα!...

— Ταξίδι... Τόν καιρό που ή άμοιρη μικρούλα έφτυνε αίμα!...

— Έφτυνε αίμα;... φώναξε ο Παύλος σαν τρελλός.

— Μά, βέβαια... Είνε καιρός τώρα... Πρίν άρρώστησθ ο Πλουμίδης...

Στήν άρχή τήν κράτησαν έδω. Η Φωτεινή φώναζε, φοβότανε, λέει, μνη κολλήσουνε τά παιδιά της χτικιό...

— Χτικιό;!

Η φοβερή λέξι μαστίγωσε δυνατά τόν Παύλο. Με μάτια που λάμπανε, με χείλια σφιγμένα, άρπαξε τό χέρι της γειτόνισσας δυνατά:

— Καί τώρα;... Πού είναι τώρα;... Πές μου!...

Η γειτόνισσα τράβηξε με δύναμη τό χέρι της:

— Σιγά... τού απάντησε. Με πόνεσες! Τί σ' έπιασε;...

— Με συγχωρείτε... έκανε ο Παύλος. Όμως, μπορείτε να καταλάβετε εύκολα τήν αγωνία μου, τή λαχτάρα μου...

— Ναί, γιέ μου... Τά καταλαβαίνα όλα... Μά, λένε πώς τώρα είναι καλύτερα.

— Πού βρίσκεται;...

— Στο νοσοκομείο!... Πώς τό λένε;...

Στό... στο Σανατόριο!...

Σάν τρελλός, χωρίς να χαιρετήσθ τη γειτόνισσα, ο Παύλος έφυγε τρέχοντας...

Μέσ' στ' αϊτιά του άνηχούσε ή φρικτή λέξι: Σανατόριο!...

Ζ'.

Έφτασε όξω από τά κάγκελλα τού Σανατορίου λίγο ύστερ' από τό μεσημέρι. Ότι είχαν άνοιξει, κι' οι συγγενείς φωτωμένοι τά θλιβερά τους πακέτα, είχανε πλημμύρισει τά δρομάκια που ώδηγούσανε στις διαφόρες κλινικές.

Στό θυρωρείο, ο Παύλος ρώτησε:

— Θέλω να μάθω για μιά άρρωστη...

Ρίτα Πλουμίδη τή λένε...

Μόλις που τόν κύτταξε ο θυρωρός.

Πέρασε από κεί... τού είπε βαρυστημένα. Στο γραφείο θα σου δώσουνε πληροφορίες...

Με πόδια που τρικλίζαν, ο Παύλος τράβηξε προς τό γραφείο. Εκεί τόν πληροφορήσανε με άδιάφορη φωνή, ύστερ' από τό ξεούλισμα ενός μεγάλου βιβλίου, που θα μπορούσε να τό ανομάση κανείς «κατάστιχο τού άργού θανάτου»:

— Ρίτα Πλουμίδη... Δεκάτη τρίτη κλινική τόν γυναικών...

— Από πού θα πάω;

— Ισία... Ύστερα από καμιά έκταστή βήματα, θα στρίψετε άριστερά.

Προχώρησε ο Παύλος. Σε κάθε βήμα του, ένοιαζε και πιά πολύ τά πόδια του να τρέμουν. Πώς θα τήν εύρισκε τήν αγαπημένη του;... Σε τί κατάσταση;... Ούτανε στο κρεβάτι της, βέβαια, χλωμή, έτοιμοθάνατη ίσως...

Στή φριχτή αυτή σκέψη, ο Παύλος ένοιωσε τις τελευταίες δυνάμεις του να τόν άφίνουν' έκλεισε τά μάτια του, και στρίφηκε σ' ένα πεύκο για να μνη πέση...

Σάν τ' άνοιξε, είδε μπροστά του, σε λίγο βήματα απόστασι, ένα ζευγάρι να προχωρή προς τό μέρος του. Ο άντρας, που φορούσε τήν άσπρη μπλούζα τού γιατρού, είχε περάσει τό χέρι του στο μπράτσο της γυναίκας, κι' ενώ της μιλούσε σιγά, πολύ σιγά, είχε στρίψει τρυφερά τό πρόσωπό του προς τό δικό της...

Κι' εκείνη τόν άκούγε με σκυμένο τό κεφάλι της, χωρίς ν' άπαντά, φανερά όμως άποροφωμένη από τά λόγια του...

Ο Παύλος, βλέποντας τη γυναίκα, ένοιωσε τό κεφάλι του να γυρίση, τά μάτια του να θολώσουνε, και θάπεφε, άν δεν ξαναπαύονταν από τό ίδιο πεύκο...

Τά χλωμά χείλια του ψιθύρισαν ένα όνομα:

— Ρίτα!

Γιατί ήταν ή Ρίτα. Η Ρίτα, στο πλευρό ενός άντρα γκριζού, με άσπρη μπλούζα, που της μιλούσε πολύ σιγά, κυττάζοντας τήν τρυφερά στα μάτια...

Τό ζευγάρι, προχωρώντας πάντα, έφτασε μπροστά στο χλωμό νέο πουχε στήριχτή άπάνω στο πεύκο για να μνη πέση. Ξανά ή φωνή τού Παύλου πρόσφερε τ' όνομά της, σά διαύλαδο παράπονο:

— Ρίτα!...

Ξαφνικά, σήκωσε εκείνη τά μάτια της, άκούγοντας τ' όνομά της. Τά βλέμματα της διασταυρώθηκαν με τά βλέμματα τού Παύλου. Βλέποντάς τον, χλώμιασε κι' εκείνη φοβερά, και, μ' ένα κίνημα αούδωρμητο τράβηξε τό μπράτσο της από τό χέρι τού γιατρού...

— Παύλο!... μουρμούρισε κι' αυτή σά χαμένη.

Ο γιατρός κι' ή Ρίτα σταθήκανε μπροστά στον Παύλο. Οι δυο άντρες ανταλλάξανε δυο παγερά βλέμματα που χωθήκανε βαθεία σε καθενός τήν ψυχή...

— Ριτούλα... Τί κάνεις;... ψέλλισε ο Παύλος.

Προχώρησε εκείνη προς τό μέρος του, με τά χέρια της άπλωμένα, σά νάθελε να τόν αγκαλιάσθ. Ο Λούζης είχε σταματήσει λίγο πιά μακριά, και κύτταζε παγερά τη σκηνή...

Ξαφνικά, ή Ρίτα τόν σκέφτηκε. Μέσ' από τό νου της, παραγμένον από τήν άπότομη, τήν άπρόοπτη εμφάνισι τού αγαπημένου της, πέρασε μιά πικρή σκέψη! Δεν ήταν έλευθερη πιά!... Δεν είχε δικαίωμα να τρέξη, ν' αγκαλιάσθ εκείνον που λάτρευε, εκείνον που ναούριζε όλα τά πονεμένα όνειρά της, που τ' όνομά του βρισκότανε πάντα στα πονεμένα της χείλια...

— Παύλο... ξανάπε σιγά, με παράπονο. Ο Παύλος τήν κύτταξε άπληστα. Σά νάθελε ν' αναπηλώσθ μ' ένα κύτταγμα τούς μήνες που τήν είχανε στερηθή τά μάτια του... Τού φάνηκε πιά όμορφη, γεμάτη νεότητα και χρώματα ύγιειας. Πού ήταν ή άρρώστεια της;...

Παγερά διακριτικός, ο Λούζης μίλησε στη Ρίτα:

— Βλέπω ότι έχεις να πής πολλά με τόν κύριο... Σάς άφίνω μόνους...

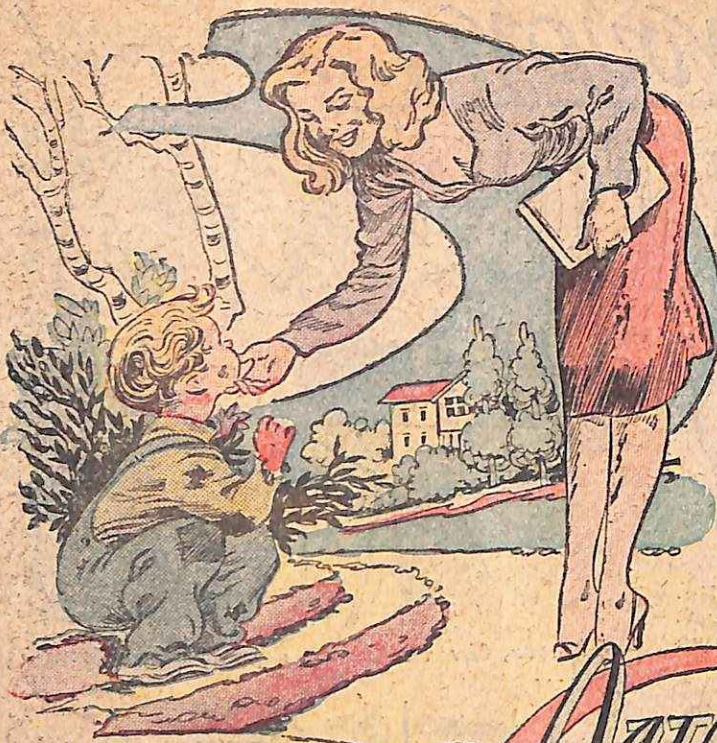
Δεν τούδωσε καμιά άπάντησι εκείνη, δεν έκανε καμιά προσπάθεια να τόν σταματήσθ... Τόν άφισε ν' άπομακρυνθί άνάμεσα στα πεύκα, βαδίζοντας σιγά, με τό κεφάλι σκυμένο, ώσπου χάθηκε σ' ένα στρίψιμο...

Ο Παύλος κι' ή Ρίτα βρεθήκανε μόνι τους. Στήν άρχη, δεν μίλησανε γι' άρκετή ώρα. Τόσα αισθήματα, τόσα λόγια, μαζεμένα τόσον καιρό στις πονεμένες τους ψυχές, συνωστίζόντουσαν τώρα στο στόμα τους και δεν κατάφεραν να βγούνε...

Πρώτη μίλησε ή Ρίτα, με μιά φωνή βούρμα:

— Παύλο!... Πώς βρέθηκες εδώ;...

Πού τόμαδες;...

Λατρεύω ΤΑ ΞΕΝΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΤΑΝ κανείς έρθη για πρώτη φορά στη κινηματογραφουπολί μας και επιχειρήσει να κάνει μια βόλτα για να συναντήσει τους άστρες και να δει τις βίλλες τους, το πρώτο πράγμα που θα του κάνει εντύπωση είναι τα παιδιά των άστρων. Πολλά παιδιά αγόρια και κορίτσια όλων των ηλικιών, κατακλύζουν τους κήπους των σπιτιών και με τις χαρούμενες φωνές τους και τα παιχνίδια τους δίνουν την πιο ευχάριστη νότα στο Χόλλυγουντ.

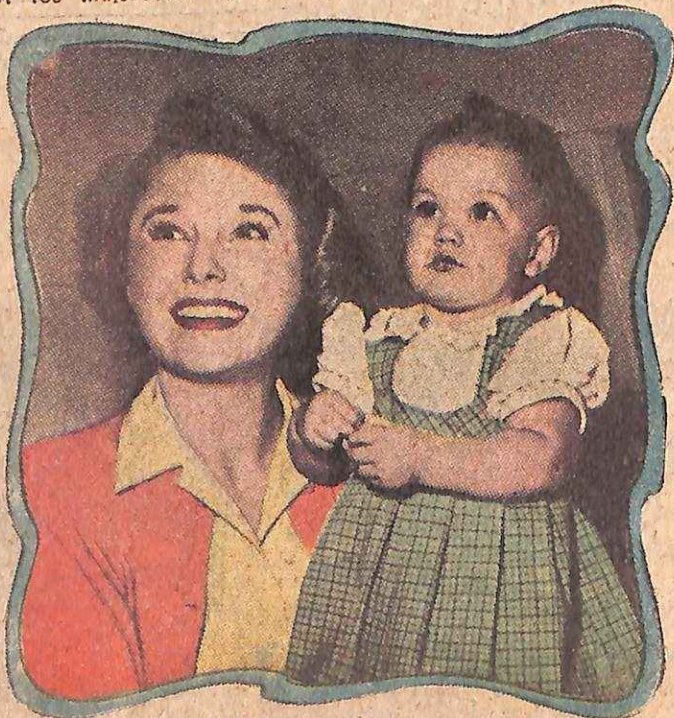
Μα εδώ είναι σωστή Παιδόπολη, μου έλεγε πρό καιρού ένας Σουηδός δημοσιογράφος. Θάλεγε κανείς ότι σεις οι άστρες δεν έχετε άλλη δουλειά παρά να γυρίζετε ταινίες και... να κάνετε παιδιά!

Γέλασα με την έξυπνη παρατήρησή του και του απάντησα: — Έτσι είναι... Εμείς εδώ κάνουμε ταινίες αλλά... φροντίζουμε και για την αύξηση του πληθυσμού της χώρας μας!... Οι περισσότεροι από τους στάρ έχουν από τρία παιδιά και πάνω!...

Μου λέτε σε ποιους ανήκουν μερικά από τα παιδιά αυτά; είπε πάλι κυτταζοντας μια συντοφία παιδιών που έπαιζαν.

Βλέπετε αυτά εκεί κάτω; του είπα. Είναι καμιά εικοσαριά... — Ε, λοιπόν ανήκουν μόνο σε τέσσερα ζευγάρια! Έξη απ' αυτά είναι του σκηνοθέτου Ουίλλιαμ Ουέλλισον, τέσσερα είναι του Μπίγκ Κρόσμπι, έξη της πολής στάρ Μωρίν Ο' Σούλλιβαν, τέσσερα της Τζόαν Κράουφορντ και δυο δικά μου!

Τέσσερα της Τζόαν Κράουφορντ και δυο δικά σας;... Μπορώ σας!... Αν κοινώ από την ηλικία σας σε λίγα χρόνια θα έχετε κι' εσείς τέσσερα, ίσως και έξη παιδιά!... Αυτό δεν αποκλείεται, με τη διαφορά μόνο που... δεν θα είναι δικά μου, δηλαδή δεν θα είμαι εγώ η φυσική μητέρα τους αλλά η θετή. Τόσο εγώ, όσο και η Τζόαν Κράουφορντ — αλλά και πολλές άλλες «εβεντέτες» — δεν κάνουμε παιδιά για πολλούς και διάφορους λόγους. Έπειδή όμως αγαπούμε τα παιδιά, υιοθετούμε τα ξένα που τα παίρνουμε από διάφορα φιλανθρωπικά ιδρύματα.

Η Τζόαν "Αλλυσον με την θετή κόρη της Παμέλα

Μια και γίνεται λόγος για τα παιδιά των άστρων, θα ήθελα να γράψω μερικά πράγματα πάνω σ' αυτό το ζήτημα. Όλος ο κόσμος, που μας θαυμάζει ως ηθοποιούς του κινηματογράφου, πιστεύει ότι η καριέρα μιας στάρ είναι τελείως αντίθετη προς τις υποχρεώσεις μιας μητέρας. Αυτό όμως είναι μεγάλη πλάνη! Όλοι οι στάρ έχουν μεγάλη επιθυμία να γίνουν μητέρες. Ωραιότερη απασχόληση για μια καλλιτέχνηδα νομίζω ότι δεν υπάρχει. Κι' ως λένε οι διαφημιστάι και οι κινηματογραφικοί κύκλοι τα αντίθετα.

Ας πάρουμε την περίπτωση της Μωρίν Ο' Σούλλιβαν, της άλλοτε συντρόφου του Τζόννι Βαϊσμύλλερ σ' ένα πλήθος από ταινίες του τύπου Ταρζάν. Σήμερα είναι μόλις 34 ετών κι' έχει ωστόσο... έξη παιδιά! Κι' όπως λέει η ίδια δεν πρόκειται να σταθή στον αριθμό αυτό. Μέχρι τα 45 της χρόνια έχει καιρό να κάνει... τουλάχιστο τέσσερα ακόμη! Θέλει να καταρρίψει το ρεκόρ της στάρ με τα περισσότερα παιδιά! Στη κατηγορία αυτή ανήκουν πολλές γνωστές στάρ της κινηματογραφουπολίας. Ελάχιστα είναι σήμερα τα καλλιτεχνικά ζευγάρια που περιορίζονται μόνο σ' ένα παιδί. Τα περισσότερα έχουν δυο, τρία και τέσσερα!

Προσωπικά εγώ, αλλά και ο άνδρας μου, ο Ντίκ Πάουελ, αγαπούμε πολύ τα παιδιά και αν μπορούσαμε θα είχαμε τουλάχιστον τρία από τότε που παντρευτήκαμε. Αλλά δεν μπορούμε και δεν ξέρω εξ' υπαιτιότητας τίνος δεν κάνουμε παιδιά. Γι' αυτό κι' εγώ... λατρεύω τα ξένα, αυτά που έχουν πολύ φτωχούς γονείς και που ζουν μέσα στις στερήσεις. Σφίγγεται η καρδιά μου όταν συναντήσω ένα τέτοιο αδύνατο και άσθενικό παιδάκι.

Στη κατηγορία αυτή ανήκε το πρώτο από τα θετά παιδιά που έχουμε σήμερα, εγώ και ο Ντίκ. Το συνήντησα πρό τεσσάρων ετών σε μια εξοχική φτωχοσυνοικία της Ν. Υόρκης. Το λυπήθηκα — καθώς ήταν και όμορφο μέσα στο φτωχικό ντύσιμό του — και ζήτησα από τους γονείς του να μου επιτρέψουν να το υιοθετήσω. Σήμερα είναι ένα χαριτωμένο και ευτυχισμένο αγοράκι που άκουει στο όνομα Μίκυ. Περιττό, φυσικά, να σας περιγράψω τη χαρά μου, όταν με φωνάζει «μητέρα»!

Όσο για το δεύτερο θετό παιδί μας, κι' αυτό προέρχεται από μια φτωχή οικογένεια του Σικάγου, που είχε τέσσερα ακόμη παιδιά. Μας το συνέστησε ένας φίλος μας Ιμπρεσάριος και το πήραμε από ένα παιδοκομικό σταθμό μητέρων, που αφήνουν εκεί τα παιδιά τους για να εργασθούν την ημέρα. Σήμερα είναι ένα στρουμπουλό και όμορφο κοριτσάκι 20 μηνών που άκουει στο όνομα Παμέλα.

Τα δυο αυτά θετά παιδιά μου είναι το πάν για μένα, αλλά και για τον Ντίκ. Τ' αγαπούμε πολύ, τα λατρεύουμε. Και αυτά όμως μάς ανταποδίδουν το καλό που τα λατρεύουμε. Και αυτά όμως μάς δίνουν την ευτυχία, με τα έξυπνα τους κάναμε μ' ένα χαμόγελο, με μια κίνηση, με τα στούντιο, όπου λόγια τους. Το Μίκυ τον παίρνω συχνά στο στούντιο, όπου παρακολουθεί με προσοχή τα πάντα με το μεγαλύτερο ενδιαφέρον.

Μάμμου, μου λέει κάθε τόσο, δεν θα με πάρετε σήμερα μαζί σας;

— Όχι σήμερα, χρυσό μου, το άπαντώ, γιατί θα έχω πολλή δουλειά!...

Δεν πειράζει, Μάμμου μου λέει πάλι, θα σας βοηθήσω κι' εγώ να τελειώσετε γρήγορα!...

Λατρεύω λοιπόν τα δυο αυτά παιδιά και ως είναι και... ξένα! Γενικά λατρεύω όλα τα φτωχά παιδάκια που τους λείπει η χαρά. Κι' αν είχα πολλά χρήματα θα είχα υιοθετήσει τουλάχιστον είκοσι από τα παιδάκια αυτά!

ΤΖΟΥΝ ΑΛΛΥΣΟΝ

Διαζύνια...

★Υστερα από συζυγική ζωή 11 χρόνων, ο Φράνκ Σινάτρα και η γυναίκα του χώρισαν. Το διαζύγιο όμως προβλέπει για την τελευταία ένα έπιδόμα ανερχόμενο στο 1/3 των εισοδημάτων του διασώμου τραγουδιστή (δηλ. 350.000 δολάρια το χρόνο, περίπου). Θα κρατήσει επίσης τα τρία τους παιδιά, το σπίτι και την πολυτελεστάτη Καντιλάκ τους. Ο Φράνκ θα άρκεσθι στο μικρό τζιπ. Να που τον κατάντησε το κυνήγι της "Αδα Γκάρντνερ..."

Παύλος Γκουάρ
Πέντρο Αρμενταρί2

...Ὅταν οἱ ὁμοτρά-
χουν περάσει τὸ Μα-
λὺνται συήθως πολὺ
καὶ καθὼς ἔχουν πρό-
βγάζουν τὸ φαί ξυνό.
νὰ φάω ψάρι;

κατὰ καιροὺς ἔσαν
ναί ἔλκος;
κυρία μου;
μ' ἐνοχλεῖ συχνὰ ἡ
ἀσθμα; ὅστανό;
ἐκθιβεῖται πάνω στο
τῶ σπλάγχνο, τὰ νε-
φρῶτα, οἱ χολῆς, οἱ
μὲ πλήρη ἀνάστυ-
ξιν ἀντιδράσεων πού
θῆναι τὸ κάθε φαγη-
τό πρακτικώτατος αὐ-

α καταλαβαίνει κα-
γιά φαγητό. Έχομε
πατρό. Το αποτέλε-
σμάτι, μέρα μαθαίνω
α τα στομάχια των
δωτών μου.
★
α και το μεγάλο
χία και περιέργεια
κάνουν για πρώτη
ταξίδι, είναι ο ώκεα-
ταίνεται το βαπόρι να
αλληνικά νερά κι' α-

να βομβαρδίζεται
 με τὰ ἐρωτήματα:
 σὺν ὧκεανῷ;
 αἶα ψηλά;
 θυνο τὸ βαπτόρι;
 ὁμοιή καὶ καλὸκαρ-
 πὸ καπετάνιος προσ-
 ὕψη κάθε φόδο καὶ
 πιδ ἀνήσυχους ἐ-
 ρει κάνει με τὸ ἴδιο
 σαράντα δυὸ φορὲς
 τοῦ ὧκεανῷ καὶ τὰ
 πν πάντα ἐν τάξει.

κατα καμμία φορά
της κούνησε πολύ;
ήσχηε λιγάκι.
«Λιγάκι» δηλαδή; Για-
τίτικοι όταν λέτε «λι-
γότερα» πράγματα.
«Όχι γελᾷ:
συγχίτη, θὰ πᾶμε...

«...τόν τελευταίο κα-
εὐπροσπορο Νικο-
μηχανικό Βλαχάκη.
ς; Θά μάς κουνήσει;
λι;
...άλασσα εἶνε. Μπο-
νήσει;
Πολύ. Γιατί ἐγώ,
έχω στά κουνήματα.
...αίδης τὸν καθου-
φροντίσουμε νὰ μὴ
μιε τρεῖς κομμάτι-
αὐτὸ τὸ κορτάκι, σὲ

...κουνήση, παρ' ὅλα
...πίνα μου, θά σᾶς
...αὶ θάσαστε ἐν τᾷ
...δὲς ἐνωσίει... οὐτίς
...παρὰ μονάχα σ'
...ς τίς μικρὰς ὥρες
...τιθέστες ἔχουν ἀνά-
...ένα ποιο θαυμα-
...μικούς νὰ νομίζουν

στα αρχισουν να
να νομιζουν οτι
νε εν ταξει.
Δ. ΨΑΡΑΣ

Δ. ΨΑΘΑΣ

Τίς τυχαι και μονότονα περνούσε στο σπίτι του ο Γιώργης Σμυρνιός μαζί με τη γυναίκα του Αικατερίνη. Η τέχνη του — ήτανε ξυλουργός — τους έπαιρτε να ζούνε με κάποια άνεση. Το ψωμί δεν έλειπε, βέβαια, αλλά ούτε και το ζαχαροπλαστέιο κάθε Κυριακή. Ένω όμως η ζωή του ξευραριού κυλούσε κάπως άνετη και χωρίς εκπλήξεις, στην ψυχή της γυναίκας τρύπωνε σιγά - σιγά και ύπουλα, το σαράκι της ρουτίνας... Από την ώρα που ο άντρας της τη φιλούσε — κάθε πρωί — κι έφευγε για τη δουλειά του, για το μεροκάματο, ως το βράδυ που ο Γιώργης γυρῖε, έμενε η νέα γυναίκα μέσα στο φτωχόσπιτο, ανάμεσα σε δυο γλάστρες βασιλικό και μια άμπραρόριζα, ανάμεσα στην άνια, στην πληξί και στα όνειρα των μεγάλων πεταγμάτων... Δεν ήταν από μεγάλη γενιά η γυναίκα του ξυλουργού, ούτε από πλούσιο σόι· μέσα της όμως έκλεινε μια καρδιά άπληστη και διψασμένη για περιπέτεια. Ο γάμος της μ' εκείνον τον άσημαντο άνθρωπο δεν είχε ικανοποιήσει καθόλου τις ελπίδες της· ο Γιώργης ο Σμυρνιός, με την πλάνη, το σκαρπέλλο και το πρίονι στα χέρια, και με τα τρικάτα στιβάδια του στα στραβά ποδαράκια του κάθε Κυριακή και σκόλη, με την κοκκινισμένη μύτη του και την άστεια ψιλή φωνή του, κάθε άλλο παρά εκπροσωπούσε το βασιλόπουλο του παραμυθιού... Ήταν ένας ίσιος κι' άσημαντος νοικοκυράκος, αρκετά μπασιμένος στα χρόνια, αρκετά πληχτικός και καθόλου αντιπροσωπευτικός τύπος του φλογερού έραστη...

Πολλές φορές, τις ώρες που μένανε λιγάκι μαζί, ο ένας απέναντι στον άλλον, η γυναίκα προσπαθούσε να ταραχίξει με κάποιον τρόπο το τέλμα της συζυγικής τους μονοτονίας με κανένα παιχνιδισμό, με κανένα ναζάκι... Μάταιος κόπος! Βαρύς, δυσκίνητος, κουρασμένος, με τις μασσές του που ξεκολλούσαν από το χασμορητό, ο Γιώργης σηκωνότανε από την καρέκλα του και μουρμούριζε: — Τί λές, Κατινιώ;... Δεν πάμε για ύπνο;...

Αναστένανε βαθεία ή φτωχεϊά γυναίκα, και τον ακολουθούσε στην πληχτική πατάδα... Αλλόμονο!... Σε λίγο, τα ροχαλητά του έρχονταν να υποκρούσουν έκνευριστικά την άυπνία της. Κι' όσο ο Γιώργης κοιμότανε — κουρασμένος, τσακισμένος από τη σκληρή δουλειά της ή μέρας — τόσο εκείνη εαγρυπνούσε, παραδομένη δόλωφα στο άδασταχο μαρτύριο των πόθων της, που δεν υπήρχε ούτε τρόπος, ούτ' ελπίδα να πάρουνε ποτέ συγκεκριμένη μορφή...

Πέρασαν έτσι μερικά χρόνια. Στο διάστημα αυτό, η δουλειά του Γιώργη Σμυρνιού προώδευσε: Έπαψε πιά να δουλεύει μεροκάματο στα γιατιά. Μέσ' στο σπίτι του το ίδιο ταχτοποιήσε κάποιο πρόχειρο ξυλουργείο. Και άρχισε να δουλεύει εργολαβικά, κερδίζοντας περισσότερα λεφτά, και κατορθώνοντας τώρα να βάζει και λίγες οικονομίες στην πάντα. Τώρα, η Κατινιώ τον είχε διαρκώς δίπλα της. Δεν έφευγε παρά σπάνια από το σπίτι. Μόνο όποτε χρειαζότανε τίποτα — καμιά σάνιδα, τίποτα πρόκες, λίγη ψαρόκολλα... Κι' έτσι ή φτωχεϊά γυναίκα με τ' αφηνιασμένα όνειρα στερεώθηκε και το άσημαντο προνομιο της μοναξιάς, που την άφινε να δουλιάζει σιγά - σιγά στα βελούδινα πελάγη των όνειρων της... Δεν είχε πιά δικαίωμα ούτε να κλείσει τα μάτια της και να παραδοθή με τη φαντασία στην απαγορευμένη εὐτυχία που της άρπιδότανε με τόσο σκληρή επίμονη ή πραγματικότητα...

Μέρα με τη μέρα πληθαίναν οι δουλειές του Σμυρνιού. Καλός μαραγκός, δουλεϋτής ακούρατος και γρήγορος, τεχνίτης επιτηδείας, ζητιόταν από παντού. Δούλευε τώρα όλη τη μέρα, και πολλές φορές έκανε και νυχτερία. Πάλι όμως δεν πρόφτανε. Όπου, ένα μεσημέρι, ο σύζυγος γυ-

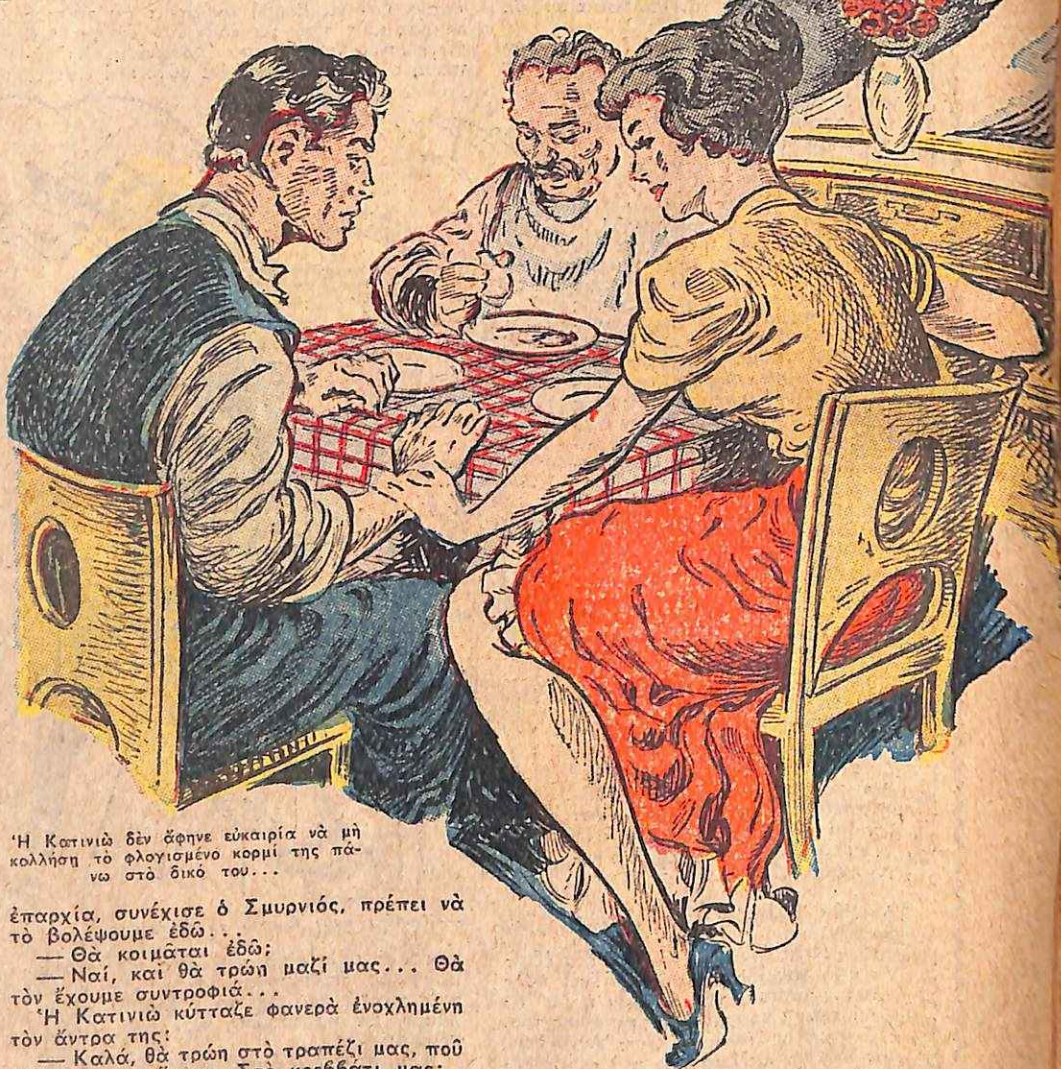
Η Α. Μ. ο "Εως!

ΟΙ ΣΤΥΜΝΙΟΤΕΡΕΣ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΑΠΑΓΩΓΕΣ

Απαγωγή... ανόρος

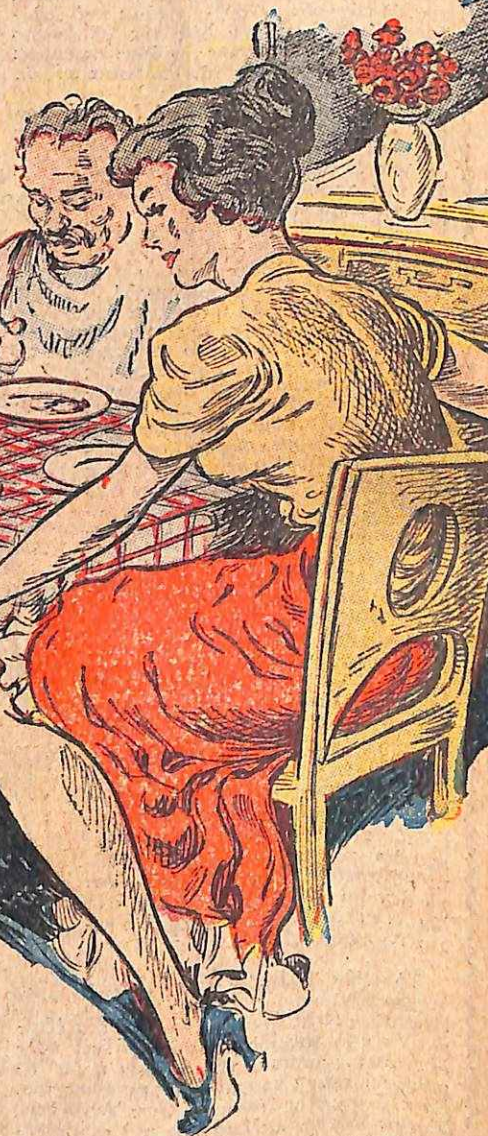
ρίσε στο σπίτι μ' έναν ψηλό νέο, μελαχροινό, γεροδεμένο: — Από δω είν' ο καινούργιος κάλφας μου, γυναίκα... είπε στην Κατινιώ. Εκείνη κτύπησε με αδιαφορία το νεοφερμένο. — Κάλφας;... Έκανε μόνο. — Ναι! τεχνίτης, μαραγκός κι' αυτός, σαν κι' εμένα... Έπειδή εγώ δεν προφταίνω, θα με βοηθήσει στις δουλειές... Η Κατινιώ σήκωσε τους ώμους της με παγερή αδιαφορία. Τί την ένοιαζε αυτήν ο καινούργιος κάλφας;... — Μόνο πού, έπειδή το παιδί είναι από

Η Κατινιώ δεν άφινε ευκαιρία να μη κολλήσει το φλογισμένο κορμί της πάνω στο δικό του...

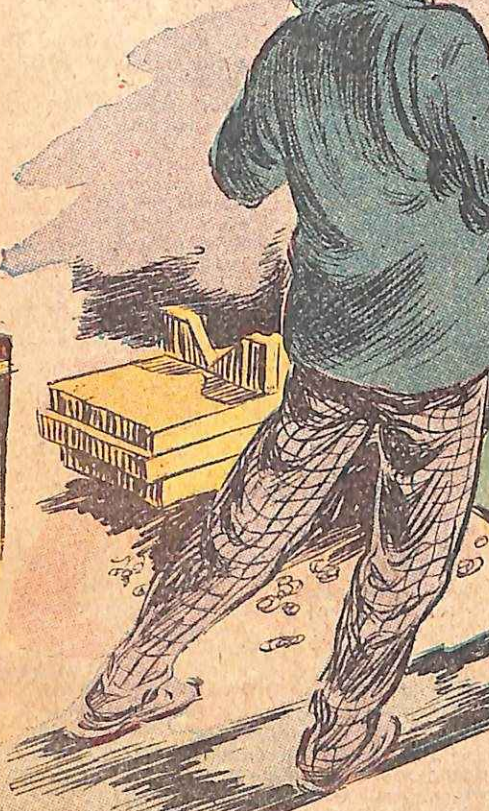
έπαρχια, συνέχισε ο Σμυρνιός, πρέπει να το βολέψουμε εδώ... — Θα κοιμάται εδώ; — Ναι, και θα τρώει μαζί μας... Θα τον έχουμε συντροφιά... Η Κατινιώ κτύπησε φανερά ένοχλημένη τον άντρα της: — Καλά, θα τρώω στο τραπέζι μας, πού θα κοιμάται όμως; Στο κρεβάτι μας;... Ο Σμυρνιός έβαλε τα γέλια, ενώ ο κάλφας κοκκίνιζε σαν κορίτσι ως τ' αυτιά... — Έχει δίκιο η γυναίκα μου... είπε ο πρώτος στο δεύτερο. Από τότε που της πήρα τη σάλα και την έκανα μαγαζί, δεν περισσεύει πόκος... Κάπου θα σε βολέψω όμως... — Πού; επέμεινε η Κατινιώ. — Δεν πειράζει... Πάω στο ξενοδοχείο... τραύλιζε σά χαμένος ο κάλφας.

— Καλέ, τ' είν' αυτά που λές;... Ποιο ξενοδοχείο;... φώναξε ο Σμυρνιός. Έδω, μέσ' στο εργαστήρι, θα στήνεις τη νύχτα δυο στρίποδα με τρείς σανίδες κι' ένα στρώμα και θα παγιάζεις... Στρωσίδια, δόξα σοι ο Θεός, έχουμε αρκετά. — Έτσι κι' έγινε. Ο καινούργιος κάλφας — Παναγιώτης τον λέγανε — εγκαταστάθηκε στο σπίτι του άφεντικού του. Δουλειά, φαί και ύπνος — όλα συνδυασμένα! Κι' άρχισαν όλοι να είνε ευχαριστημένοι μέσα στο σπίτι: Ο Σμυρνιός, γιατί είχε τώρα έναν καλό βοηθό, που τον ξεκούραζε στη δουλειά χωρίς να πληρώνεται κι' ακριβά, αφού του παραχωρούσε έκτος απ' το μεροκάματο, τροφή και κατοικία. Ο Παναγιώτης, γιατί είχε βρή μαζεμένα δουλειά, τροφή και κατοικία. Κι' η Κατινιώ, — γιατί κι' αυτή έμειν' ευχαριστημένη στο τέλος — πού, δίπλα στον πληχτικό της άντρα εϋρίσκει τώρα ένα όμορφο παλληκάρι, που έφερε την ώρα του φαγιού ή της ξεκούρασης να τη διασκεδάσει μ' ένα σωρό άστείες ιστορίες... Γιατί, πραγματικά, ο καινούργιος κάλφας, ξεβαρρεμένος, είχε γίνει σιγά - σιγά

έναν πολύ ευχάριστο σύντροφο: Μιλούσε χαριτωμένα, κι' ήξερε να διηγείται όμορφα, συνοδεύοντας τη διήγησή του με ένα σωρό μορφασμούς και χειρονομίες, που κάνανε την Κατινιώ να ξεραίνεται στα γέλια... Έτσι, μέσα στο σπιτικό του μαραγκού, με την εγκατάστασι του καινούργιου κάλφα, εγκαταστάθηκε μαζί και λίγη εὐτυχία... Σιγά - σιγά, όμως, η Κατινιώ άρχισε να χάνει την εὐθύμια της. Έμενε ώρα πολ-

λή, άφρημένη, με το κεφάλι της σκυμένο στο στήθος της, με το μυαλό της χαμένο σε παράτολμες σκέψεις... Σιγά, ο άντρας της τη σκουντούσε την ώρα του φαγιού, όταν εκείνη άφινε μπροστά της τη σούπα να παγώνει: — Έ, φάε!... Τί συλλογιέσαι, μωρέ Κατινιώ;... Τά μισά της χιλιάδας;... Χαμογελούσε άκεφα ή Κατινιώ, έριχνε μια κλέφτικη ματιά στον όμορφο κάλφα που τον έκανε πάντα να κοκκινίζει ως τ' αυτιά, κι' έσκυβε άνόρεχτα στη σούπα της... Γιατί, ή αλήθεια ήταν ότι ή νέα κι' όμορφη γυναίκα, που τόσο καιρό είχε αναγκαστή να δεχάση πως ήτανε γυναίκα στο πλευρό του άποικρουστικού συζύγου, με την καρδιά της φλογισμένη από πόθο, με τις αισθήσεις διψασμένες, είχε δη ξανάρικα τὰ όνειρά της ένοσκαρμένα

σε όμορφο, το γεροδεμένο έπαρχιατόπουλο, τον Παναγιώτη: Εκείνος πάλι, δειλός σαν κορίτσι, τίμιος και ήθικός, δεν τολμούσε να σηκώσει βέβηλο το μάτι του στην όμορφη κυρά, που όταν τον κτύπαζε έπνιγε κι' από ένα στεναγμό... Κι' έτσι, το μαρτύριο της Κατινιώς άρχισε να γίνεται άνυπόφορο... Έπρεπε εκείνη νάχη πρωτοβουλία, εκείνη να προχωρήσει τα πράγματα... Αποφάσισε λοιπόν, να τα προχωρήσει... Καί, μιά κι' ο άτολμος κάλφας — άτολμος, είπαμε, σαν κορίτσι... — δεν ένοούσε να κάνει ούτ' ένα βήμα προς το μέρος της, χρειάστηκε να κάνει αυτή προς το μέρος του δικό του: Την ώρα του φαγιού, όσο ο Σμυρνιός ήταν άπασχολημένος με κανένα κόκκαλο, το πόδι της Κατινιώς κάτω από το τραπέζι άναζητούσε επίμονα το πόδι του Παναγιώτη... Εκείνος, δειλός, τραβούσε το πόδι της στην άρχη, νοιζίζοντας ότι από λάθος ή κυρά είχε άκουμπήσει άπάνω του... Και στην καινούργια θέσι όμως, το πόδι της Κατινιώς ξανάβρισκε το δικό του, και σφιγγόταν άπάνω του, διοχετεύοντας στο φτωχό κάλφα τον έρωτα της όμορφης γυναίκας... Ύστερα, όταν τύχαινε να διασταυρωθούν ο Παναγιώτης με την Κατινιώ, εκείνη δεν άφινε ευκαιρία να μην κολλήσει στιγμιαία, περαστικά, το φλογισμένο της κορμί άπάνω στο δικό του, ενώ το

χέρι της άναζητούσε το χέρι του για να το σφίξει με λαχτάρα... Οι έπιφυλάξεις του νεαρού έπαρχιατή πηγαίνανε σιγά - σιγά περίπατο, έπαψε να κοκκινίζει συχνά, ξεβαρρεψε, κι' άρχισε να δέχεται με λιγότερες τύψεις τις έρωτικές προκλήσεις της κυράς... Όσοπου μιά νύχτα δέχτηκε και την ίδια στην άγκαλιά του — ένα Σαββατόβραδο, που το άφεντικό κοιμότα-

Παρέσυρε αποφασιστικά τον αγαπημένο της έξω στο δρόμο...

νε βαρεία δίπλα, ύστερ' από ένα γενναίο ραι και μιά πιο γενναία κρασσοκατάναυσι... — Απότομα, ή Κατινιώ άλλαξε: Έγινε χαρούμενη, γελαστή, τραγουδούσε σαν σπουργίτι και γελάσε με το παραμικρό... Ο Σμυρνιός έβλεπε τη μεταβολή της γυναίκας του, και χαϊρότανε, χωρίς να πασική να την εξήγηση... Ο Παναγιώτης πάλι, που τις πρώτες μέρες τον έτρωγαν οι τύψεις σαν κρυφό σαράκι, ύστερα άρχισε να συνηθίζει στην καινούργια κατάσταση... Κι' έτσι, το ίσενικό τρίγωνο ώργανώθηκε κανονικά, ίσοπλευρο και ίσοσκελές, με όλους ευχαριστημένους κι' όλους χαρούμενους... Σιγά - σιγά όμως, ή Κατινιώ άρχισε να ξαναχάνει το κεφί της. — Τί έχεις;... τη ρωτούσε κλεφτά, χαμηλόφωνα, ο Παναγιώτης, όταν τη συναντούσε σε καμιά γωνία. — Τί νάχω;... του άπαντούσε. Σ' αγαπάω, και θέλω νάμαι μοναχά δική σου... Μοναχά δική του;... Και πώς θα γινόταν αυτό;... Η έπαρχιατική φαντασία του κάλφα δεν μπορούσε να το συλλάβει... Τί θα τον κάνανε τον άφεντικό;... — Περισσεύει αυτός!... Έλεγε και ξανάλεγε στον Παναγιώτη ή Κατινιώ. — Καλά, μα τί να τον κάνουμε, βρε μάτια μου;... τη ρωτούσε εκείνος, φοβισμένος ποκαταβολικά με την απάντησή της.

— Να τον σκοτώσουμε!... άπαντούσε σκοτεινά εκείνη. — Άμπαμπα!... τέτοιο πράμα;... — Θα μείνουμε, λοιπόν, για πάντα λαθραίοι;... τον ρωτούσε με φλογα. — Καλά είναι κι' έτσι... Μά ή Κατινιώ ήταν επίμονη! ήθελε μιά λύσι... Ένα πρωί, ο Σμυρνιός είχε πάει στην αγορά να ψωνίσει άσπροζυζα για την κατασκευή μιάς ντουλάπας. Ο Παναγιώτης πλάγιαζε, ποντισμένος, στο εργαστήρι. Τότε, δίπλα του έσκυψε ή Κατινιώ. Τον άγκάλιασε, τον φίλησε, τον τρέλλανε... Κι' ύστερα, του φύθιρισε πολύ σιγά στ' αυτί: — Πάμε να φύγουμε!... Πήδηξε μισό μέτρο άπάνω ο κάλφας! — Τί;!... — Να φύγουμε... του ξανάπε. Μακριά από τον άνθρωπο αυτόν, που μόνο το πησασμά του με κάνει να νοιώθω φρίκη! Οί δυο μας, έσύ κι' εγώ!... — Δεν είσαι καλά, Κατινιώ!... Έκανε ο Παναγιώτης, ενώ σκεπαζόταν με το λαιμό με τις κουβέρτες. — Ήτανε πολύ κρύος εκείνος ο μήνας — Γενάρης του 1897... — το χιόνι είχε σκεπάσει το δρόμο... τουρούριζε ο Παναγιώτης μόνο στην ιδέα πως, άρρωστος καθώς ήτανε, μπορούσε ν' άφήσει τα ξεστά του στρωσιδία για να πληνήθι στο ύπαιθρο... — Επίμονη, ή Κατινιώ τον ξεσκέπασε: — Έλα!... του είπε. Θα με κλέψεις!... — Εγώ;!... Σκέπασε με, μωρέ Κατινιώ, να ζήσης... τρέμω σαν το ψάρι!... — Θα με κλέψεις!... ξανάπε εκείνη, και τον έσπρωξε όρθο διά της βίας. — Δεν άφηνεις τουλάχιστον να λυώσουνε τα χιόνια;... την παρακάλεσε εκείνος, με τα δόντια του που χτυπούσανε. — Δεν τον άκουσε εκείνη, με τον άπάντησε. Τον έντυσε, σά μωρό παιδί, του κουμπώσε καλά το παλτό του, του φόρεσε το καπέλλο του ως τ' αυτιά, ύστερα ντύθηκε κι' αυτή, έριξε σε μιά τσάντα ό,τι λεφτά μπορούσε να μαζέψη από το σπίτι — όλες τις οικονομίες του άντρα της!... Και παρέσυρε αποφασιστικά τον αγαπημένο της έξω, στο δρόμο... — Τράβα!... τον πρόσταξε. — Για πού;... — Για τον Πειραιά... — Τί να κάνουμε στον Πειραιά;... — Θα μπουέ στο βαπόρι και θα τραβήσουμε γι' αλλού. — Για πού, στο Θεό σου;... — Για όπουδήποτε!... Άρκει μόνο να φύγουμε από την Αθήνα!... *

Όταν γύρισε το μεσημέρι στο σπίτι του ο Γιώργης Σμυρνιός, δεν βρήκε κανέναν... Ούτε τη γυναίκα του, ούτε τον παραμυθιό του!... Δυσχερестήθηκε λίγο — γιατί ή ντουλάπα που του άναγε παραγγέλαι ήτανε βιαστική και θα δυσκολευόταν να την τελειώσει γρήγορα μόνος του... Ύστερα είδε το κοϋτί με τα λεφτά του άνοιχτό και τα λεφτά του άφαντα! Τότ' θυώωσε. Καί, μιά και δυο, τράβηξε γιά την άστυνομία για να καταγγείλι την κλοπή... — Καλά, τον ρώτησε ο άστυνόμος, γιά τα λεφτά μόνο νοιάζεσαι;... Η γυναίκα πούχαζε;... — Σήκωσε τους ώμους του ο μαραγκός: — Δεν βαρύνεται, κύρ - άστυνόμε!... άπάντησε. Το μοναστήρι νάμαι καλά... — Δεν θυμάνε;... Δεν θές να τους έκδικηθής;... — Ποιους;... — Την γυναίκα σου, τον κάλφα σου... Γέλασε πονηρά ο μαραγκός: — Κάποιος άλλος κάλφας θα βρεθή και γι' αυτόν... Όσο γιά τη γυναίκα μου, άστην να πάη στον άγύριστο! Καλύτερα θάμαι μοναχός μου... *

Η ιστορία δεν μς έληποφόρησε τί άπόγινε το παρανομο ζευγάρι του γριπιασμένου κάλφα, που κλέφτηκε μιά χιονισμένη γενναριάτικη μέρα του 1897 από τη γυναίκα του άφεντικού του... ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η ζωή μας είναι θέατρο.

ΕΧΟΥΜΕ γράψει κι' άλλη φορά για το «χιούμορ» της κατοχής. Το τραγικό αυτό χιούμορ που ξεπηδούσε ολοζώντανο μέσα από τη φρίκη, τον πόνο, το σίμα της σκλαβιάς και του πολέμου. Σήμερα θ' ασχοληθούμε και πάλι με ώρισμα ανέκδοτα που χαρακτηρίζουν όλη την ψυχική αντοχή του Έλληνα αγωνιστή, την αδιαφορία του προς το θάνατο και τέλος τον τρόπο που σκεφτόταν στις πιο κρίσιμες στιγμές. Η βαρεία ατμόσφαιρα της δουλείας, με τις στερήσεις, τις δοκιμασίες, την πείνα, τον διαρκή κίνδυνο και τις τρομερές ειδήσεις των θανατικών εκτελέσεων, πιεζε στα βραχύνια τα στήθη όλων των Έλλήνων που αγαπούσαν τον τόπο τους. Και λίγο γέλιο, ένα άστειο, μια εύθυμη έκδηλωση, αποτελούσαν στοιχείο αλληλινήσ άπαραίτητο για να

Έλληνες και ξένοι ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Η «σάτυρα» της Κατοχής

Γερμανό. Σ' άφινω για πάντα, αδελφούλα μου. Είθε ν' αργήσουν με να συναντηθούμε στον άλλο κόσμο. Σε φιλώ. Κώστας.

Ο Άγγελος Έρμιδης, παραμονή της εκτελέσεώς του, έστειλε στην οικογένειά του το εξής σημείωμα γραμμένο στο «χέττο» των τσιγάρου του:

«Αβέρωφ 1 'Απριλίου 1942.
Σ' Αγαπητοί μου,

διατηρηθή άκμαίο το ήθικό. Έτσι και στις πιο τραγικές στιγμές, εμπρός σε γεγονότα που μονάχα το κλάμμα και την απελπισία θα προκαλούσαν ίσως σ' έναν άλλο λαό, οι Έλληνες εύρισκαν χάρις στα ατέλειωτα ψυχικά τους αποθέματα το κουράγιο να γελάσουν, να ξεθυμάνουν, να ξεχάσουν για λίγο την τραγωδία που περνούσαν.

Πολλά από τα γράμματα που έστελναν οι φυλακισμένοι του Χαϊδαριού, του 'Αβέρωφ, των Παραπηγμάτων και του Μέρλιν, στους συγγενείς και φίλους τους, είνε γεμάτα τραγικό μεγαλείο, πένθιμη θυμοσοφία, μακάβρια σάτυρα κι' αξίζουν μια ιδιαίτερη μελέτη. Έχω αρκετά απ' αυτά στα χέρια μου. Ένας νεαρός αγωνιστής, ο Άγγελος Μπόνας, κρατούμενος του Χαϊδαριού και καταδικασμένος σε θάνατο για παράνομη όπλοφορία και συμποτάς, έγραφε στη μητέρα του παραμονή της εκτελέσεώς του:

«Χαϊδάρι 17 Μαρτίου 1943.

Σ' Αγαπημένη μου μανούλα,

Αύριο θα με ντουφεκίσουν οι μούργιοι. Ξέρω πώς θα λυπηθείς και θα κλάψεις και θα χτυπήσεις για το χαμό μου. Έχεις δικίο. Θυμάσαι μια φορά τί σου είπε κείνη ή γυφτίσσα στα Πετράλωνα; Έχεις ένα γυιό 'Αντρέα. Θά του πείς το πρώτο λαχείο. Όπως βλέπεις το λαχείο μου έπεσε κι' άς με λένε 'Αγγελο. Θά ήθελα, μανούλα, να σε παρακαλέσω για κάτι: Είθε ή τελευταία χάρι που ζητώ προτού πεθάνω. Όταν θά σου έλθη ή ειδήσις του θανάτου μου, να βάλεις στο λαιμό της γατούλας μας της Μίκυ μια κόκκινη κορδέλλα και συ να κόψεις τα μαλλιά σου. Θά σου πάνε περίφημα. Σύμφωνοι μανούλα; Σε φιλώ για τελευταία φορά. Άγγελος».

Πόσο κέφι, αλήθεια στα απλά αυτά λόγια που γράφτηκαν την παραμονή ακριβώς της εκτελέσεώς του νέου...

Ένας άλλος κρατούμενος, ο Κώστας Σαρίδης, καταδικασμένος κι' αυτός σε θάνατο για περίθαλψη τριών Άγγλων και κατοχή άσυρμάτου, έγραφε στην αδελφή του, κ. 'Ελένη Βαρίκου, όδός Κρήτης 16:

«Φυλακές 'Αβέρωφ 21 Μαρτίου 1943.

Έλένη μου,

Σήμερα τη νύχτα όνειρεύτηκα το Γιάννη (έννοεί το γαμπρό του) πώς ήρθε στις φυλακές και μου έφερε ένα γουρουνόπουλο. Δέ θυμάμαι τίποτ' άλλο. Όταν ξύπνησα είδα μπροστά μου το δεσμοφύλακα Φρίτε που με κύταζε και χαμογελούσε σαρκαστικά. Τότε θυμήθηκα πώς ή φάτσα του έμοιαζε του γουρουνιού που όνειρεύτηκα. Γι' αυτό, σε παρακαλώ, 'Ελένη, μη ξαναφάς χοιρινό. Θά είνε σά να τρώς ψητό. Αν δεν αντίληφθ ή μεταφίσειί μου, θά πάνε όλα... όκέϋ. Διαφορετικά θά του τινάξω τα μυαλά στον άέρα!...

Το σχέδιο της απόδράσεώς ήταν εξαιρετικά τολμηρό, μά οι Έλληνες αξιωματικοί τό παραδέχτηκαν εύχαρίστως, γιατί σέ

— που αποτελείτο από είκοσι δράμια μπουμπότα και μία σαρδέλλα — έχασε να του φέρη... όδοντογλυφίδες. Φυσικά ο Γερμανός τόν άγριοκύταξε κι' αμίλητος θέλησε να ξαναβή απ' τό κελλί. Μά τότε ο Άγγλος τόν βούτηξε από τό λαιμό και μέσα σε λίγα λεπτά τόν είχε άχρηστέψει! Τόν ξέντυσε γρήγορα, φόρεσε τη στολή του, πήρε τά κλειδιά και τό περιστροφό του και άνοιξε τό διπλανό κελλί. Στο κελλί αυτό έκρατούντο οι Έλληνες αξιωματικοί 'Ιωάννης Πόρτης, Γιώργος Παναγόπουλος και Τάκης Παναγιώτου, που, φυσικά, παρακολουθούσαν μέ κατάπληξη τά συμβάντα.

— Είσαστε άποφασισμένοι να βρούμε από δώ μέσα; τούς ρώτησε.

— Μά ποιόν τρόπο;

— Αυτή ή στιγμή οι Γερμανοί είνε άπασχολημένοι μέ τόν έπιθεωρητή Λάνγκερ. Θά παίξουμε, λοιπόν, τη ζωή μας κορώνα γράμματα. Θά σάς πάρω και θά βρούμε στο προαύλιο. Θά πώ στο φρουρό της πύλης ότι σας πηγαίνω γι' άνάκρισι στου Μέρλιν. Αν δεν αντίληφθ ή μεταφίσειί μου, θά πάνε όλα... όκέϋ. Διαφορετικά θά του τινάξω τά μυαλά στον άέρα!...

Το σχέδιο της απόδράσεώς ήταν εξαιρετικά τολμηρό, μά οι Έλληνες αξιωματικοί τό παραδέχτηκαν εύχαρίστως, γιατί σέ

μία βδομάδα τό πολύ θά τουφεκίζονταν. Τους δινόνταν λοιπόν μία εύκαιρία να τά παίξουν όλα για όλα. Την ήμέρα εκείνη — 23 Σεπτεμβρίου 1943 — στου 'Αβέρωφ είχε έρδει ένας άνάτορος έπιθεωρητής ο Άλφρεντ Λάνγκερ, είχε συγκεντρώσει τό προσωπικό τών φυλακών και τούς έκανε διάφορες ύποδείξεις και συστάσεις. Οι κρατούμενοι ήσαν όλοι κλεισμένοι στα κελλιά τους. Και τό προαύλιο ήταν έρημο. Οι τέσσερις άντρες, κατέβηκαν τις σκάλες, βγήκαν έξω κι' ο Ντόρμπιν προχώρησε θαρραλέα προς την έξοδο που τη φύλαγε ένας νυσταλέος φρουρός. Ο Άγγλος μίλουσε άπαισίτως τά γερμανικά.

— Πού τούς πάς; τόν ρώτησε ο φρουρός.

— Για... όδοντογλυφίδες στου Μέρλιν, άπάντησε ο Βρετανός και τούς πέρασε από την πύλη. Υπάρχει πρόχειρο κανένα καμινό;

— Πάρε όποιο θέλεις απ' τό ύπόστεγο. Κύταξε όμως να κλείνουν καλά οι πόρτες, μη σου τό σκάση κανείς κι' έχεις φασαρίες...

— Κι' αυτό γιατί τό έχω μαζί μου; άποκρίθηκε ο Ντόρμπιν κι' έδειξε τό περιστροφό του Φρίτες. Θά τούς λυπηθώ νομίζεις; Πήρε ένα καμινό απ' τό ύπόστεγο έβαλε τούς τρεις αξιωματικούς μέ σπρωξίες και κλωτσιές μέσα και ξεκίνησε μέ μεγάλη ταχύτητα, αλλά και μεγαλοπρέπεια. Μέσα σε δύο λεπτά είχαν άπομακρυνθ από τις φυλακές. Σε κάποιο στενό της λεωφόρου 'Αλεξάνδρας παράτησαν τό αυτοκίνητο και τράβηξαν όλοταγώς για τό σπίτι του κ. Παναγόπουλου που ήταν εκεί κοντά. Πλύθηκαν, ξουσίτηκαν, άλλαξαν κι' έφυγαν για την όδo Πλατάνων 59 όπου κατοικούσε ένας φίλος και στενός συνεργάτης του Έντυ

Ντόρμπιν, ο δημοσιογράφος και υπάλληλος της άεροπορικής εταιρίας ΕΛΛΑΣ κ. Παναγιώτης Κουσουλάκος. Ο τολμηρός αυτός Έλληνας τούς φιλοξένησε αρκετό διάστημα ως που κατωρθώσαν, κι' οι τέσσερις δράπτες τού 'Αβέρωφ, να φύγουν για τη Μ. Ανατολή. Έτσι, ή αποδρασί αυτή που άρχισε από τις όσοντογλυφίδες κατέληξε σ' ένα ευτυχές αποτέλεσμα.

Άλλος κρατούμενος τού 'Αβέρωφ, ο Αυστριακός έπιλοχίας Νάτ Ντοτμεν, παραμονή της εκτελέσεώς του, έστειλε ένα πιερίγιο δώρο στο διερμηνέα τών φυλακών Άλεκο Κίσα — ο άύλιος αυτός δράπέτσος στη Γερμανία, λίγο προ της άπελευθερώσεως — που τόν είχε προδώσει στα 'Ες - 'Ες. Το δώρο αυτό ήταν μία... σαρνταπόδαρουσα τυλιγμένη στο μαντήλι του, με τό εξής σημείωμα: «Τά φιδία και οι σαρνταπόδαρουσες κάνουν συχνά παρεας». Φυσικά τό «φίδι» ήταν ο Κίσας.

Όταν τόν Οκτώβριο του 1941 δημιουργήθηκε ή πρώτη συμμαχική ύποδρυχική βάση στην Παρό με προσωπικό αποτελούμενο από αρκετούς Έλληνες και Άγγλους αξιωματικούς, ή πρώτη δουλειά όλων αυτών τών γενναίων πατριωτών ήταν να δωροδοκήσουν τόν 'Ιταλό δεκανέα του νησιού Βέρο Λικέρι, που έδωσε πραγματικά σημαντικές πληροφορίες στους μυστικούς άπεσταλμένους της Μ. Ανατολής, στον πρώϊκο καπετάν Χαρή Γραμματική και τό Βρετανό λοχαγό Τζών Άτκινσον. Άνακαλυφθηκε όμως άργότερα ο Λικέρι και καταδικάστηκε από τό Ιταλικό στρατοδίκαιο της Σύρου σε θάνατο. Από τη δίκη του περισώθηκε τό εξής ανέκδοτο: Ο 'Ιταλός πρόεδρος τού στρατοδικείου, αφού τελείωσε ή άποδεικτική διαδικασία, ρώτησε μέ άπελιπιστικό ύφος τόν κατηγορούμενο δεκανέα:

— Τέλος πάντων, κατηγορούμενε, πές μας τί σ' έκανε να γίνης πρόδότης; Τί πράγμα σε παρακίνησε;

— Κύριε πρόεδρε, άποκρίθηκε εκείνος δακρυσμένος, έγώ δέ φταίω καθόλου. Άς όψεται τό κρασί!

— Δυστυχώς αυτό, άπάντησε ο πρόεδρος, δεν έλαφρύνει, αλλά επιβαρύνει τη θέση σου και τό κεφάλι σου... π' ανάθεμα τό!

Η έκτέλεσι όμως τού Βέρο Λικέρι άνεστάλη και δεν πρόφτασε να πραγματοποιηθή, γιατί στο μεταξύ, είχε κατάρρευσει ή 'Ιταλία.

Μέ την κατηγορία πάλι της κατασκοπείας είς βάρος της πατρίδας του, δικάζονταν και ο 'Ιταλός ύπολοχαγός Τόνιο Μαρκατί. Σε μία στιγμή, λίγο πριν έκδοθ ή καταδικαστική άποφασι, έπεε στους στρατοδίκες του:

— Δεν τά παρατάτε όλ' αυτά, κύριοι; Ποιός από σάς δεν θά ήθελε να βρισκόταν στη θέση μου; Μία άπλή πληροφορία στοιχίζει τό λιγώτερο... δεκαπέντε λίρες! Αν θέλετε, προτού μ' έκτελέσετε, μπορώ να σάς δώσω μερικές διευθύνσεις πρακτικών τού ένθρου, για να οικονομήσετε και σεις καμμία δεκάρα. Γιατί αν περιμένετε από τό μισθό που σάς δίνει ο Μπενίτο... καίκατε!...

Μαζί μ' αυτές τις άληθινές ιστορίες τών 'Ιταλών, κυκλοφορούσαν κι' ένα σωρό ανέκδοτα είς βάρος τών Γερμανών, που διασκέδαζαν αρκετά τό βασανισμένο ελληνικό λαό, δείχνοντας συγχρόνως τό πνεύμα του και την εξαιρετική του ψυχική διάθεσι. Όλα τ' άστεία για τό Χίτλερ και τό Γκαίρινγκ, τόν Γκαίμπλες και τόν Χίμλερ, που είχε σκαρώσει ή παγκόσμια θυμοσοφία, δεν άργούσαν καθόλου, είτε μέ τό ραδιόφωνο, είτε μέ άλλους τρόπους, να φτάσουν και στην ύπόδουλη 'Ελλάδα και να διαδοθών άστραπαία παντού. Τά ντόπια όμως, τά καθαρά ελληνικά ανέκδοτα, δεν ύστερούσαν καθόλου σε πνεύμα, σε χιούμορ. Ένα από τά χαρακτηριστικώτερα είνε κείνο που έκανε όλους τούς Αθηναίους να γελούν κατά τούς πρώτους μήνες τού 1943:

Σε μία λαϊκή ταβέρνα της Πλάκας, ο καταστηματοάρχης είχε ένα παπαγάλο, που διασκέδαζε την πελατεία του, επαναλαμβάνοντας κάθε τόσο:

Κάτω ο Χίτλερ! Κάτω ο Χίτλερ!

Ένα βράδυ τρεις Γερμανοί έξέπεσαν στην ταβέρνα αυτή για να πιούν. Ήσαν αρκετά ήσυχοι ως τη στιγμή που ο παπαγάλος άρχισε τό συνηθισμένο του τροπάριο. Οι Γερμανοί έγιναν τότε έξω φρενών.

— Ποιός τού τό έμαθε αυτό; ρώτησαν άγρια τόν ταβερναήρ. Σε λίγο θά μάθης να μη τά βάζεις μέ τό Φύερε!

Και πήγαν να φέρουν τη Γκεστάπο. Μόλις έφυγαν, όσοι βρίσκονταν εκεί, έκαναν γρήγορα - γρήγορα ένα πρόχειρο συμβούλιο για να βρούν πώς θά μπορούσε ν' άποτραπή ο τρομερός κίνδυνος. Τότε ένας από τούς πελάτες έπεε στον καταστηματοάρχη:

— Ο παπάς, έδώ δίπλα, έχει έναν παπαγάλο που είνε (διος με τό δικό σου. Μπορούμε να τούς αλλάξουμε κι' οι Γερμανοί να μη καταλάβουν τίποτε.

Έτσι κι' έγινε. Όταν σε λίγη ώρα έφτασε ή Γκεστάπο, τράβηξε άμέσως για τό κλουβί του παπαγάλου. Άλλά τό πουλί δεν έλεγε τίποτε. Οι Γερμανοί προσάβησαν να τόν κάνουν να μιλήσ, αλλά και πάλι δεν κατάφεραν τίποτε. Για να τόν παρσύρουν τότε να προβή σε... δηλώσεις ένας από τούς στρατιώτες τού έπεε μέ βαρεία φωνή:

Κάτω ο Χίτλερ! Κάτω ο Χίτλερ!

Κι' ο παπαγάλος τού παπα άποκρίθηκε:

Αμήν! Αμήν!

Οι ιστορίες αυτές, που δεν είνε λίγες — δλόκληρες έκτοντάδες — έφταναν ως τούς κρατούμενους αγωνιστάς και διασκέδαζαν τις ατέλειωτες ώρες της φυλακής. Οι ίδιοι όμως ήξεραν πολύ περισσότερες και πολύ καλλίτερες ιστορίες τού, επί πλέον είχαν και την άξια ότι ήσαν άληθινές και είχαν συμβή σ' αυτούς. Η καθημερινή τους έπαφή με τούς δεσμοφύλακες, τούς άνακριτάς, τούς βασανιστάς τους άκόμη, έδινε άφορμή να σπινθηροβολήσ ή ελληνικό πνεύμα, τό ελληνικό κέφι είς βάρος της

(Η συνέχεια όπισθεν)

«Έλληνες και ξένοι κατάσκοποι ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(Συνέχεια εκ της προηγούμενης σελίδος)

βαρβαρότητας και της χοντροκοπιάς των κατακτητών. Οι τρόποι, εξ άλλου, με τους οποίους κατάφεραν να παραβούν ή να ξεφύγουν τους κανονισμούς και τις διαταγές των φυλακών, να ξεγελούν τους φύλακες και να ξεφύγουν τις αγγαρείες, ήταν ή πέμπτος ή έκτης της «Ελληνικής καταπολέμησης» κι' εξυπνάδας.

Τα περισσότερα ανέκδοτα της φυλακής είναι σχετικά με τον άειμνηστο πρωθυπουργό Θεμιστοκλή Σοφούλη. Ο θρυλικός «Γέρος» με το ιστορικό τσιμπούκι στο στόμα, αλλά και το καυστικό χιούμορ στα χείλη, έκανε ό,τι μπορούσε για να βοηθή και να ενθαρρύνει τους Χαϊδαριώτες, όταν ο ίδιος βρισκόταν κλεισμένος εκεί. Το στρώμα του το είχαν γεμίσει επίτηδες οι Γερμανοί με κοριούς και ψείρες — γεγονός! — για να μη μπορεί να ήσυχασε. Ο Σοφούλης όμως, με φιλοσοφική καρτερία, όταν επρόκειτο να κοιμηθεί, έστρωνε το παλτό του στο τσιμέντο και ξεπλωνόταν σαν κολός και δοκιμασμένος στρατιώτης.

Κάποτε που έκανε επιθεώρηση ένας ανώτερος Γερμανός αξιωματικός, πέρασε κι' από το κελλί του Σοφούλη. Ο Γερμανός βέβαια ήξερε πως κρατούμενος εκεί μέσα ήταν ο πρωθυπουργός της Ελλάδας. Έκανε όμως τον άνηξερο και τον ρώτησε: — Εσείς ποιος είστε;

Ο Σοφούλης χωρίς να σηκωθεί από το τσιμέντο, του αποκρίθηκε σε άπαιστη γερμανική:

— Είμαι ο 'Ιώβ της Παλαιάς Διαθήκης!

— Ασφαλώς άστειλεύσατε, απάντησε σοβαρά ο αξιωματικός.

— Καθόλου! «Αν άμφιβάλλετε κυττάξτε το πληγιασμένο κορμί μου. Οι κοριόι και οι ψείρες του Γ' Ράιχ έκαναν καλά τη δουλειά τους!...

Και του γύρισε την πλάτη. Ο Γερμανός βγήκε κατακόκκινος απ' το κελλί και την έπομένη έφεραν στο Σοφούλη ένα ολοκαίνουργιο στρώμα, σεντόνια και μαξιλάρια. «Αλλά ο «Γέρος» άρνήθηκε να τα δεχτεί.

— Πώς μπορώ έγω να παριστάνω το βασιλόπουλο, είπε, όταν τα «παιδιά» μου πεθαίνουν εδώ από κρύο και πείνα;... Και έξακολούθησε να κοιμάται στο δάπεδο. Τέτοιοι ήταν ο Θεμιστοκλής Σοφούλης. Τ' ανέκδοτα της περιόδου που έζησε στο Χαϊδάρι, θα γέμιζαν άσφαλώς ένα άρκετα όγκώδη τόμο. «Εκτός όμως από τις εύθυμες ιστορίες, το χιούμορ και τη σάτυρα εις βάρος των «Φρατέλων» και των «Φρίτσιδων» κυκλοφορούσαν και εύθυμοι στίχοι. Άλλοι δημοσιεύονταν στις παράνομες εφημερίδες, άλλοι ήταν χειρόγραφοι κι' άλλοι τυπώνονταν κρυφά σε μικρές πιακέτες και περνούσαν από χέρι σε χέρι κι' ύστερα από στόμα σε στόμα. Να ένα σατυρικό τραγουδάκι που άφισε έποχή:

Μόλις ήρθανε οι μπότεν
όλα γίνηκαν φερμπότεν,
με κυβέρνησι ρομπότεν
και ψωμί όλο μπομπότεν.

Κι' ένα όχτάστιχο, του Άλέκου Σακελλάριου, νομίζω:

Τέσσερα χρόνια πέρασαν
και ο τροχός έγυρισε,
ο Χίτλερ όπως φαίνεται
όριστικώς... πατήρησε.
Και βλέπει πιά, ο φουκαράς,
όπου τα μάτια κι' αν γυρνά
πως είναι ο μόνος μπογιατζής
που ή μπογιά του δεν περνά!

Τ' άκουγε αυτά ο Έλληνας λαός και γελούσε με την καρδιά του, παρ' όλη την αβάσταχτη πίκρα του. Άλλοτε πάλι τα διάβαζε στις παράνομες εφημερίδες της Κατοχής, και τότε, με δέος, αλλά και κρυφή χαρά κλειδωνόταν στο σπινάκι του και τα ξεσδιόβαζε στους δικούς του και στους φίλους του. Γιατί ή μυστική εφημερίδα στον καιρό της σκλαβιάς ύπήρξε ο παρήγορος άγγελος όλων των Έλλήνων.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΕΛΕΤΗ ΤΗΣ ΠΑΡΑΣΗΜΟΦΟΡΙΑΣ ΣΤΟ «ΣΕΣΙΛ»

Ο Πατριάρχης 'Αλεξανδρείας κ. Χριστοφόρος (δύετος από άριστερά), ο παρασημοφορηθείς κ. 'Ηλίας Δημητράκοπουλος, ή μητέρα του, ο κ. 'Ιωάννης Μπομποτίνος, ο κ. Κώστας Γιαννάτος, ο γραμματέας του πατριάρχου κ. Έμμ. Γκεντός και οι 'Ακόλουθοι της 'Αμερικανικής Πρεσβείας κ. κ. Τζόνς, Ρούνεϋ, Κόρρελ, Ντίλλεϋ κ. ά.

‘Απονομή παρασήμων

Ο Πατριάρχης 'Αλεξανδρείας κ. Χριστοφόρος παρασημοφορεί τους δράζαντας ένδυνώς κατά την Κατοχή.

Την παρελθούσαν έβδομάδα, ή Αυτού Μακαριότης Παπάς και Πατριάρχης 'Αλεξανδρείας και πάσης 'Αφρικής κ. Χριστοφόρος, σε μία σεμνή τελετή που έγινε στο ξενοδοχείον «ΣΕΣΙΛ» της Κηφισιάς, άπένευσε το 'Ανώτατον παράσημον του Πολεμικού Σταυρού του 'Αποστόλου Εύαγγελιστού Μάρκου, στον Έλληνα δημοσιογράφο κ. 'Ηλία Δημητράκοπουλο, που είχε καταδικασθεί από τους Γερμανούς το Δεκέμβριο του 1943 σε θάνατο για πράξεις δολιοφθοράς, γιατί ανήκε στην Έθνική όργάνωσι ΟΑΓ και για τη διάσωσι έφτά 'Αμερικανών αεροπόρων. Στην τελετή παρέστησαν οι ύπουργοι: Έθνικής Άμυνας κ. Καραμανλής, Άεροπορίας κ. Βγενόπουλος, Ναυτικών κ. Δεσούλλας, Γεωργίας κ. Λαμπρόπουλος, ο Στρατηγός Ernest Stokton της 'Αμερικανικής Στρατιωτικής 'Αποστολής, οι στρατιωτικοί, αεροπορικοί και ναυτικοί άκόλουθοι της 'Αμερικανικής Πρεσβείας, ο διευθυντής της 'Αμερικανικής 'Υπηρεσίας Πληροφοριών κ. Μπάρτον, ο στρατηγός Κιτρίλακης, ο γραμματέας του Πατριαρχείου κ. Έμμ. Γκεντός, ο συνταγματάρχης John, ο πλοίαρχος Κόχ, ο ά γραμματέας και εργατικός άκόλουθος της 'Αμερικανικής Πρεσβείας κ. John Correll, ο στρατηγός Leigh Wade, οι κυρίες Kathryn P. Ward, Sara Dilleϋ και άλλοι έπίσημοι.

Έπίσης σε ειδική τελετή που έγινε στο Πανεπιστήμιο, ο Μ. Πατριάρχης Χριστοφόρος άπένευσε τον ίδιο Πολεμικό Σταυρό στους ένδυνώς δράζαντας κατά την Κατοχή καθηγητάς του Πανεπιστημίου, φοιτητάς και ιδιώτας, τους συνεργασθέντας με την ΟΑΓ. Στην τελετή παρέστησαν μέλη της 'Ιεράς Συνόδου και όλόκληρος ή Σύνοδος του Πατριαρχείου 'Αλεξανδρείας. Έκ μέρους της 'Αμερικανικής Πρεσβείας παρευρέθησαν οι άκόλουθοι όλων των όπλων και πλήθος ανωτέρων αξιωματικών και ύπαλλήλων. Οι τιμηθέντες είναι οι έξης: Ζωηρίου Γεώργ. Πρύτανις, Μουτούσης Κωνστ. αντίπρυτανις, Έμμανουήλ Έμμ. προπρύτανις, Κουρίλας Εύλογ. καθηγητής Θεολογικής σχολής, Φωκάς Εύγ. κοσμήτωρ 'Ιατρικής Σχολής, Άποστολάκης Γεώργ., Σκλαβούκος Γεώργ., Κατσάρας 'Ιωάν. Φατεινός Γ., Παμπούκης Γεώργ., Μιχαηλίδης Νικ., Χωρέμης Κωνστ., 'Ιωακείμουλου Γεώργ., Μαρουδής Γεώργ., Φωτεινός Παν. και Οικονόμος Σπυρ. καθηγηταί της 'Ιατρικής Σχολής, Κεφαλάς Γεώργ. καθηγητής του 'Οδοντιατρικού Σχολείου, Ζώρας Γεώργιος καθηγητής της Φιλοσοφικής Σχολής, Γαλανός Σπυρ. καθηγητής της Φυ-

σικομαθηματικής Σχολής, καθώς και ο κ. 'Ιωάννης Γ. Παπαγεωργίου, διευθυντής του «ΘΗΣΑΥΡΟΥ».

Όσαύτως ο Μ. Πατριάρχης έπαρασημοφόρησε για ένδική δράσι τους φοιτητάς Γεωργούδη Γ., Μουτούση Ν., Κωντοβανάση Σπ., Μυλωνοπούλου Γαβριέλλα, Μικέλη Χρ., Κουρουπών Μιχ. και τους ιδιώτες: Φάρου Εύα, Μεταξά Λουκίαν, Μιμικόπουλον Κ., Πέταν Έπαμ., Ρουσάνογλου Ν., Σκαρπαλέζον Άρ. και 'Ιωαννίδη Άλ. Για την ένδική του δράσι παρασημοφορήθη και ο άρχιμανδρίτης Γεωργιάδης Άρ.

Η τελετή της παρασημοφορίας μετέδθη ραδιοφωνικά από το Σταθμό 'Αθηνών.

Τέλος, στο ξενοδοχείο της «Μ. Βρετανίας» ο Πατριάρχης 'Αλεξανδρείας κ. Χριστοφόρος άπένευσε τον ίδιο Πολεμικό Σταυρό στους κάτωθι άστυνομικούς, για την ένδική τους δράσι στην Κατοχή: Έρτ Άγγελον, άρχηγόν της Άστυνομίας Πόλεων, Ζαγκλήν Δημ., Ρακιντζήν Θεόδ., Γραγκλήν Νικόλ., άστυνομικούς διευθυντάς β', Πανόπουλον 'Ιωάν. άστυνομ. διευθυντήν α', Λεκατσάν Χαρ., άστυνομ. διευθυντήν β', Παπακωνσταντίνου Λουκά, άστυνόμον α', Παπαδόπουλον Άρ. άστυνόμον α', Χαλούλον Γεώργ., Δερελήν Νικ., Μανέταν Στέφ. άστυνόμους β', Μπουνάν 'Ηλ., Παπασπυρόπουλον Κωνστ., Σπηλιόπουλον Γεώργ. ύπαστυνόμους α' και Πετρετήν Κωνστ. ύπαστυνόμον β'.

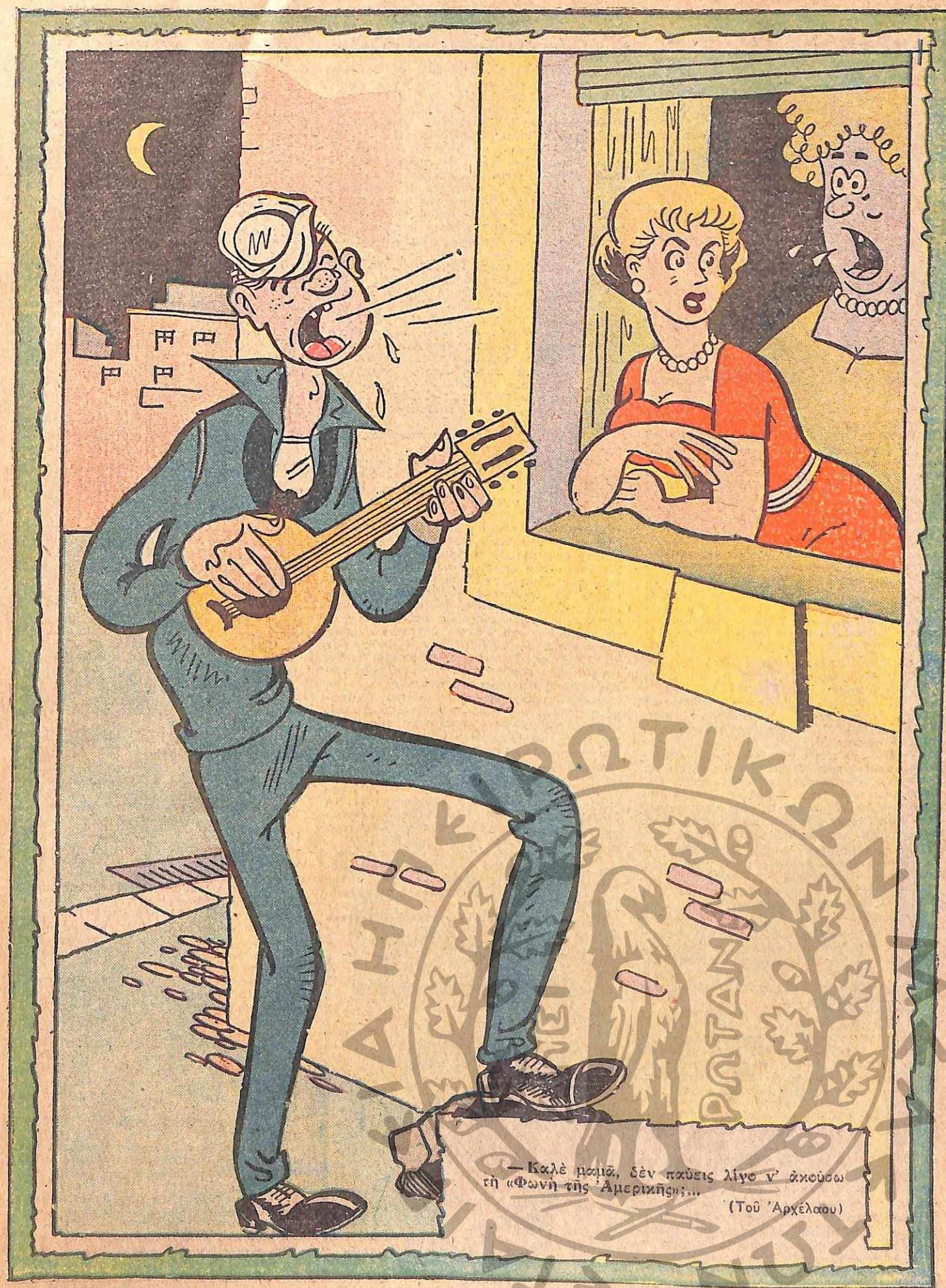
Την όργάνωσι ΟΑΓ την αντίπροσώπευσαν και στίς τρεις προαναφερόμενες τελετές, ο άρχηγός της κ. 'Ιωάννης Μπομποτίνος και ο υπαρχηγός της κ. Κώστας Γιαννάτος.

Διά των άπονεμηθέντων υπό του Μακαριωτάτου Πατριάρχου 'Αλεξανδρείας κ. Χριστοφόρου παρασήμων εβραβεύθησαν οι ήρωικοί άγώνες των ανωτέρω άναγερομένων πατριωτών — και δέν είναι οι μόνοι — που κατά την άπαισιαν περίοδον της Κατοχής εξέδεσαν και αυτήν την ζωήν των εις κίνδυνον διά την άπελευθέρωσιν.

Μικρά - μικρά

★ Στην Γαλλία πρόκειται να άνεγερθή μνημείον για τα θύματα των γερμανικών στρατοπέδων συγκεντρώσεως που άνέρχονται σε 270.000

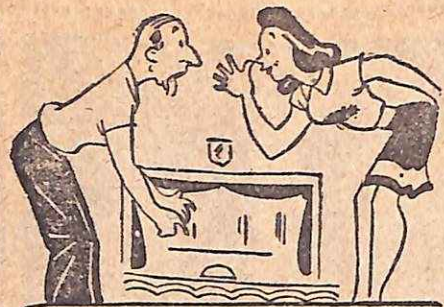
★ Ο στρατηγός Τζόρτζ Μάρσαλ άπέκρουσε προσφοράν 500 έκατομ. φράγκων για να γράψη τ' «Άπομνημονεύματά» του.

— Καλέ ροιζό, δέν παύεις λίγο ν' άκούσω τη «Φωνή της 'Αμερικής»;...

(Του 'Αρχέλαου)

29

Η Κωμωδία μας

ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΖΩΓΡΑΦΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΑΛΚΗΣ: Εικοσιόχτώ χρονών, τύπος "Ερρόλ Φλύν, απ' αυτούς που συνήθως έχουν με το μέγεθος της πλειοψηφίας των γυναικών. Είναι ακριβώς τόσο δαυδάς και τόσο άνοητος όσο χρειάζεται για να θεωρηθεί «γονιμωτικός άντρας» και «πνευματώδης καλός». **ΕΛΣΗ:** Πραγματικά... συγκλονιστικό κορίτσι με ηλεκτρομαγνητικά μάτια και «φωσφορίζουσες» πιαστικές, που περπατάει στην άρχη του μπουλνάρ της ζωής φορτωμένη με το άφρορτο βάρος μιας προίκας... δέκα χιλιάδων χρυσών λιρών. **ΝΕΛΛΟΣ:** Έξυπνικίας των σαλονιών, πιαστικός κέμ'· αυτός, γαλλομαθητής ανώτατης σχολής, με καλή «εντίξον», γυιός στρατηγού και άρτομαστός στη Δημόκριτα. **ΠΕΤΡΟΣ ΓΑΛΒΑΝΗΣ:** Διάσημος ζωγράφος που η φήμη του έχει περάσει τα στενά όρια της Βαλκανικής και ταξιδεύει για το Νέο Κόσμο με τα φτερά της δόξας. Σαρανταπέντε χρονών.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στο σπίτι του Αλκή)

ΑΛΚΗΣ: Δεν έκλεισε μάτι όλη νύχτα! Και πολύ φοβάμαι πως η άπνεια μου θα συνεχιστεί!... (Σουλατάρει νευρικά και καπνίζει νευρικά). Είναι δράμα! Κοντεύω τα τριάντα μου χρόνια, κάνω από δώδεκα χρονών το «δόν Ζουάν» στις κοθήτρες και στις δασκάλες και στις κυρίες και στις καμωριέρες και ποτέ στη ζωή μου δεν άρχισα ερωτικό γεύμα με πρώτο πιάτο τη χυλοπίττα! Και να που τώρα την έπαθα σαν αγράμματος! Η Έλση, όπως ξέρετε, μου δωσε τη χυλοπίττα.

ΝΕΛΛΟΣ (έμπειρα): Προσωρινό γυναικείο καπρίτσιο.

ΑΛΚΗΣ: Μη βιάζεσαι και μη διακόπτης. Η χυλοπίττα είναι όριτική. Μαύει, κύριε, μην ασχολήστε μαζί μου. Όπως ξέρετε, έχω λατρεύει τη ζωγραφική και θα παντρευτώ μόνο ζωγράφον!... Λοιπόν που βλέπετε τις ελπίδες που έχω στο

μέλλον για να συνεχίσω τον αγώνα;

ΝΕΛΛΟΣ: Απλούστατα θα γίνης ζωγράφος!

ΑΛΚΗΣ: Στα σαράντα μου χρόνια;

ΝΕΛΛΟΣ: Μα μήπως θα γίνης αληθινά;

ΑΛΚΗΣ: Θα πω πως είμαι ζωγράφος χωρίς να είμαι; Αν η Έλση με βάλει να της κάνω το πορταίτο της;

ΝΕΛΛΟΣ: Θα δεχτεί. Και μάλιστα θα το προτείνης πρώτος... Θα πιάσης την παλέττα και θα πετάς τρελλές πινελιές απάνω στο μουσαμά! Αυτό θα πής, «είνε το φόντο! Κι' αύριο συνεχίζουμε!»... Τη νύχτα, θα σου φέρω ένα μαθητή του Πολυτεχνείου, θα του δώσης πέντε λίρες και μια φωτογραφία της Έλσης και το πρωί θα σουχνη το πορταίτο έτοιμο!... Κι' έπειτα θα πής θριαμβευτικά στο σπίτι της αγαπημένης σου και θα της πής πως είχες έμπνευσι κι' αγρύπνησες για να τελειώσης τον πίνακα που θ' απεικόνιζε τον έρωτά σου! Φρόντισε μόνο μην κοιμηθής πολύ κείνο το βράδυ και ζυγνήσης με πρησμένα μάτια. Πρέπει να είσαι ώχρος και κατάκοπος! Θα παίξουμε πόκα ως το πρωί και θα το πετύχουμε κι' αυτό!

ΑΛΚΗΣ: Το ξέρεις πως η ιδέα σου αρχίζει ναχνη ενδιαφέρον; Μοιάζει λιγάκι βέβαια με σκέτες επιβεβαιώσεις...

ΝΕΛΛΟΣ (διακόπτει): Άσε την κριτική και πήγαινε να την εφαρμόσης. Θα πής πως ως τώρα ζωγράφιζες και το κρατούσες μυστικό από καλλιτεχνική σεμνότητα και μετριοφροσύνη. Και θα σημειώσης καλά στη μνήμη σου τις λέξεις πού θα σου πώ.

ΑΛΚΗΣ: Προς το παρόν προτιμώ να τις σημειώσω στο καρνέ μου.

ΝΕΛΛΟΣ: Γράφω, λοιπόν: Έξπρεσσιονισμός. Φουτουρισμός. Ντανταϊσμός. Κυβισμός. Σουρρεαλισμός. Ακαδημαϊσμός.

ΑΛΚΗΣ: Φτάνουν;

ΝΕΛΛΟΣ: Φτάνουν γιατί δεν ξέρω άλλες! (Σηκώνεται και του δίνει το χέρι): Γκούτ λάικ!

ΣΚΗΝΗ 2η

(Στον κήπο της Έλσης, στην Κηφισιά. Ρωμαντικό σούουπο. Κουρασμένο τραγουδι τζιτζικιών και το μονότονο μουμουρίσμα του αυλακιού του ανθρώπου).

ΑΛΚΗΣ (συνεχίζει κουδέντα, γεμάτος ξέσφαρι): Απ' όλα πέρασα! Όλα τάμαθα. Και ξέρω καλά τι σημαίνει «έξπρεσσιονισμός, ντανταϊσμός, κυβισμός, φουτουρισμός, σουρρεαλισμός, ακαδημαϊσμός»!

ΕΛΣΗ (μ' ενδιαφέρον): Τι σας συγκινεί περισσότερο;

ΑΛΚΗΣ: Έσείς!

ΕΛΣΗ (κολακευμένη): Μα έννοω στη ζωγραφική!

ΑΛΚΗΣ: Και πάλι έσείς! (Μέσα του): Όραία ξέφυγα! (Δυνατά): Ο μόνος πόθος της ζωής μου είναι να σας φτιάξω το πορταίτο σας!... Πότε αρχίζουμε;

ΕΛΣΗ: Αύριο το πρωί στις δέκα έδω!

Θα είναι κι' ο μέγας Γαλβάνης.

ΑΛΚΗΣ: Ποιος, ο μικροβιολόγος;

ΕΛΣΗ: Καλέ ο ζωγράφος! Ο μεγάλος ζωγράφος! Ο μαίτρ!...

ΑΛΚΗΣ (ξεροβήχει): «Α, μάλιστα, ο μαίτρ!... Θα χαρώ πολύ να τον δω!

ΣΚΗΝΗ 3η

(Στο σπίτι της Έλσης. Καβαλέττα, μουσαμάδες, χρώματα).

ΓΑΛΒΑΝΗΣ: ... Πολύ χάρηκα που γνώρισα ένα καινούργιο μυστή της Τέχνης.

Ας αφήσουμε το πορταίτο για σήμερα. Κάντε μου μια «σύνθεσι» της φαντασίας σας!... Δουλεύετε με τη «σπάτουλα»!

ΑΛΚΗΣ (κάτωχρος και κούιδως): Κάποτε... ναι!

ΓΑΛΒΑΝΗΣ (του δίνει τη σπάτουλα): Αρχίστε λοιπόν!... Εμείς δεν θα μιλάμε!

ΑΛΚΗΣ (κυττάει το καρνέ του): Τι διάολο θα πώ τώρα; «Α!... Ναι!...» Ότι «έκανα το φόντο και συνεχίζουμε αύριο».

ΓΑΛΒΑΝΗΣ (στην Έλση): Σκιτάρει τις έμπνεύσεις του στο καρνέ του.

ΕΛΣΗ (σ' έκτασι έκσπερτεχνικής παλάβρας): Αχ, ναι! Θα έχω φαίνεται πολύ τάλαν!

ΑΛΚΗΣ (βουτάει τη σπάτουλα και όλα τα πινέλλα κι' αρχίζει να μουντζουρώνει αλύπητα το μουσαμά. Οί άλλοι στέκουν βεβιαώς, αυτό που βλέπετε...

ΓΑΛΒΑΝΗΣ (έξαλλα): Σταθήτε!... Ούτε μια πινελιά πιά!... Ωωω! Φτιάξατε το άριστο γρηνα των Αιώνων!... (Το κυττάει και μπροστοπισωδωμάτιζει σαν κουρνιασμένος). Ωωω! Είσαστε μεγάλοι!... ντισμένος! (μυολιπόθυμη): Είσαι μεγάλος!...

ΕΛΣΗ (μυολιπόθυμη): Είσαι μεγάλος!... Σε λατρεύω! Είσαι πολύ μεγάλος!

ΑΛΚΗΣ (με γουρλωμένα μάτια): Με δουλεύετε;

ΓΑΛΒΑΝΗΣ: Ωωω! Τι μετριοφροσύνη!

ΣΚΗΝΗ 4η

(Στο ίδιο σπίτι, σε τέσσερες μήνες). **ΝΕΛΛΟΣ** (διαβάει δυνατά): «Ο μεγάλος μας ζωγράφος Αλκής Πινέλλης, είναι πιά η δόξα της Εύρώπης. Όλοι του οί πινάκες δίνουν το βάθος της ψυχικής παγνίμας αναστάτωσης!...» Μαρε Αλκή, κόσμιας αναστάτωσης!...

Πώς τα κατάφερες;

ΑΛΚΗΣ (πίνει μια γουλιά καφέ): Νέλο μου, ξέρω κι' εγώ! Βουτάω την παλέττα και καί φτιάνω ό,τι μου κατέβη!

ΝΕΛΛΟΣ: Λες να είχες τάλέντο;

ΑΛΚΗΣ: Είδες που είσαι βλάκας;... Την Έλση κυνηγάγα και την πήρα! Αυτό είν' όλο! Δεν το ξέρεις εσύ;

ΕΛΣΗ (μπαίνει): Αλκή μου!... Παίρεις το χρυσό βραδέιο στην Πανερωπαϊκή!

ΑΛΚΗΣ: Μου το τηλεφώνησαν τώρα! Ο Πικασσώ μόλις είδε τα ταμπλώ σου έκλαψε!...

ΑΛΚΗΣ: Απ' τη λύσσα του που μάθαμε τη «μηχανή»!...

ΕΛΣΗ: Αχ! Τι τύπος!... Τι τύπος!... Συνεχώς κάνει πνεύμα! Έτσι είναι όλοι οι μεγάλασσοι! (Φεύγει ένθουσιασμένη).

ΝΕΛΛΟΣ (στ' ατί του): Ρε σύ, Λέε να είσαι;

ΑΛΚΗΣ: Τι;

ΝΕΛΛΟΣ: Μεγάλος!

ΑΛΚΗΣ: Βρέ... μπας κι' είμαι, ρε παιδιά, και δεν το ξέρω; (Στ' ατί του Νέλλου): Είμαι! Έχω έφευρε καινούργια σχολή: Τόν «σουρρεαλιστικόσινιδισμό»!

ΝΕΛΛΟΣ: Είσαι βέβαιος πως είναι καινούργια;

ΑΛΚΗΣ (ψιθυριστά): Σιωπή!... Και δεν μας συμφέρει να κάνουμε ζημιά στους άλλους!...

ΝΕΛΛΟΣ: Έγώ... τι μερίδιο θάχω;

ΑΛΚΗΣ (πώρα πολύ δυνατά): Διαφωτίστε για την Τέχνη μου! Τότε διαφωτίζετε τους μεγαλύτερους «μαίτρ» της Ευρώπης! (Σιγά): Πάντως την Έλση τη βαρέθηκα κι' η περιουσία της δεν μου χρειάζεται πιά! Μπορείς να την παντρευτείς εσύ, μόλις τη χωρίσω.

ΝΕΛΛΟΣ: Έγώ;... Πώς;

ΑΛΚΗΣ: Θα γίνης μεγάλος ζωγράφος, καυμένη! Πάρα πολύ εύκολο!... Και μπορεί να γίνης και καλλίτερος μου! Πού το ξέρεις;

(Αυλαία)

ΕΠΙΛΟΝ

Η ΤΕΧΝΗ

Κρέμα, πούντρο, κραγιόνι, ρουζ

«ΠΩΣ τά «κόλλα» των θαυμάτων είναι κάτι το εύκολο, όταν έχω μάθει κανείς την τέχνη. Δυστυχώς, δεν είναι κανόνας του μακιγιάζ οι τ-τά καλλυντικά σας και τον τρόπο της χρησιμο-τόν τρόπο της ζωής σας, το ντυσίμό σας, τα αποτελέσματα που θέλετε να επιτύχετε, κλπ.

Αν π.χ. έχετε ζωηρά χρώματα και δυναμική προσωπικότητα, το μακιγιάζ σας πρέπει να είναι έντονο. Στις λεπτές όμως φυσιογνωμίες, κα-ταιριάζει ένα μακιγιάζ ελαφρότερο.

Γενικά, το μακιγιάζ προστατεύει απ' ενός την όμορφη σας κι' απ' έτερου διορθώνει τις ατέλειές της. Αν το δέμα σας δεν είναι τόσο τέλειο, θα μεταχειρισθήτε μια πούντρα πού να το σκεπάξη περισσότερο. Θα βάψετε τα χείλια σας με πολύ ζωηρό χρώμα κραγιόνι, μόνον αν το σχήμα τους είναι τέλειο. Αλλιώς, δεν σας συμφέρει. Αλ-λοια, δεν σας συμφέρει να τροβήσετε πολύ την προσοχή σ' αυτά. Επίσης δεν θα το-νίσσετε πολύ το χρώμα των χει-λιών σας, όταν θέλετε να κό-νουν μεγαλύτερη έντύπωσι τα ώρνια μάτια σας.

Όταν εργάζεστε στο σπι-τί ή στον κήπο, ένα ελάχιστο μακιγιάζ είναι ό,τι χρειάζεται. Επίσης τα σπόδ δεν συμβιβά-ζονται με το περιτεγνο μακι-γιάζ, που ταριάζει απεναν-τίας για ένα πάρτυ ή για το θέατρο. Τις ηλιόλουστες ημέρες, μεταχειρίζε-στε ελαφρότερο μακιγιάζ, γιατί το δυνατό ή-λιακό φώς το δείχνει έντονοτερο, και συγχρό-ως φανεώνει κάθε ατέλεια του. Με τη συνε-φία, μπορείτε να μακιγιαρισθήτε πιδ ζωηρά. Με το ηλεκτρικό φώς, φαίνονται ρόζ οι άπο-γνώσεις του κόκκινου προς το κόκκινο, επομένως είναι κατάλληλες γι' ατή την περίπτωσι. Όχι όμως κι' όταν ο φωτισμός γίνεται με τους νέους λουμπήρες φθορισμού.

Η έκλογη των χρωμάτων του μακιγιάζ θάταν απλή, αν όλες οι γυναίκες άνηκαν σε μερικές βασικές κατηγο-ρίες: ξανθές, μελαχρινές, κακκινωμάλλουσες, μικροχά-λεις, ασπρομάλλεις. Υπάρχουν όμως τόσα είδη ξανθών, που το καθένα τους απαιτεί διαφορετικό μακι-γιάζ.

Τα κόκκινα μαλλιά μπορεί να κλίνουν προς το χρυσάφι, το χαλκό ή το μπρούντζο, και να συνοδεύονται από δερ-μα άσπρο ή ροδακίνο. Μία μελαχρινή μπορεί ναχνη δέρμα ήλιοκαμένο ή ρόζ ή σταράτο, ή με χρώμα έλσας. Με το ασπρισμα των μαλλιών, το δέρμα παίρνει συχνά άλλους τόνους. Έπειτα, παίζουν ρόλο και τα διάφορα χρώματα των ματιών.

Γι' αυτό, το προτιμώτερο είναι να μελετήσετε το κάθε μέρος του προσώπου σας χωριστά, για την έκλογη του αντι-στοίχου καλλυντικού. Το φόν - ντέ - τέν κι' η πούντρα θάταν ανάλογα προς το δέρμα σας - ομοιόχρωμα ή λίγο πιο σκού-ρα. (Καλό είναι όμως να έδακριβώνετε κάθε τόσο μήπως το δέρμα σας άλλαξε χρώμα, εξ αίτιας της ηλικίας ή της εποχής του έτους).

Αν τα μάτια σας είναι καστανά ή πράσινα, αν τα βάψετε με πράσινα ή καστανά χρώματα. Αν είναι μπλε ή γκρίζα, θέ-λουν ελαφρές αποχρώσεις του μπλε, του γκρίζου ή του βιολε-τό. Το ρίμμελ και το κραγιόνι για τα φρύδια θάταν λίγο πιο σκού-ρα, χωρίς όμως ν' απέχουν πολύ απ' το χρώμα των μαλλιών σας.

Το κραγιόνι και το ρουζ του προσώπου υπάρχουν σε τρεις κύριες κατηγορίες: 1) πραγματικά κόκκινα, που έχουν ίσως το μεγαλύτερο θέλητρο, 2) κυανόκόκκινα, απ' το τριανταφυλι-ώς το κρασάτο, και 3) κιτρινωκόκκινα. Σ' ένα ρόζ δέρμα τα-ριάζουν τα δεύτερα, σ' ένα χρυσάπιο ή ήλιοκαμένο τα τρίτα. Σ' ένα συντηρητικό μακιγιάζ, αποφεύγετε τις υπερβολές, όπως το πορτοκαλί χρώμα ή το φουέια.

Το ρουζ θα ταριάζει με το κραγιόνι, θάταν όμως κάπως ελαφρότερο. Το ίδιο ισχύει και για το βερνίκι των νυχιών σας.

Όσο για τη σχέση των φορεμάτων σας με το μακιγιάζ σας, αποφεύγετε να συνδυάζετε κιτρινωκόκκινες με κυανόκόκκινες αποχρώσεις. Με φορέματα μαύρα, άσπρα ή ερυθέρου χρώματος ταριάζει ένα φανταχτερό μα-κιγιάζ. Το αντίθετο συμβαίνει προκειμένου για φορέματα ζωοόχρωμα.

Πάντως, το σωστότερο είναι να καθορίσετε πρώτα το μα-κιγιάζ που σας ταριάζει, κι' ύστερα να διαλέγετε τα κα-τάλληλα φορέματα.

Όταν μακιγιαρισθε, προσπα-θήτε ναχνη φωτισμό ίδιο μ' έ-κείνο στον οποίο θα εμφανισθήτε. Μη βιάζεστε, αν θέλετε να επι-τύχη καλά το μακιγιάζ σας.

Α) Αφού καθαρίσετε τελείως το πρόσωπο, βάψετε κρέμα σε διάφορα μέρη του, με τις άκρες των δακτύλων, κι' ύστερα την α-πλώνετε παντού ομοιόμορφα, χω-ρίς να ξεχάσετε το λαιμό ή τους λοβούς των αυτιών. Αν έχετε βάλει πάσα πολύ, τη στυπώνε-τε μ' ένα ειδικό τσιγαροχαρτό. Αν δεν μεταχειρίζεστε κρέμα, αλλά στερεό φόν - ντέ τέν, παίρνετε λίγο απ' αυτό μ' ένα ύγρο σφουγ-γαράκι ή βαμπακι. Τ' αίνετε να στεγνώση πάνω στο δέρμα κι' αφαιρέτε έ-πειτα το πλεόνασμα μ' ένα καθαρό βα-μπακι.

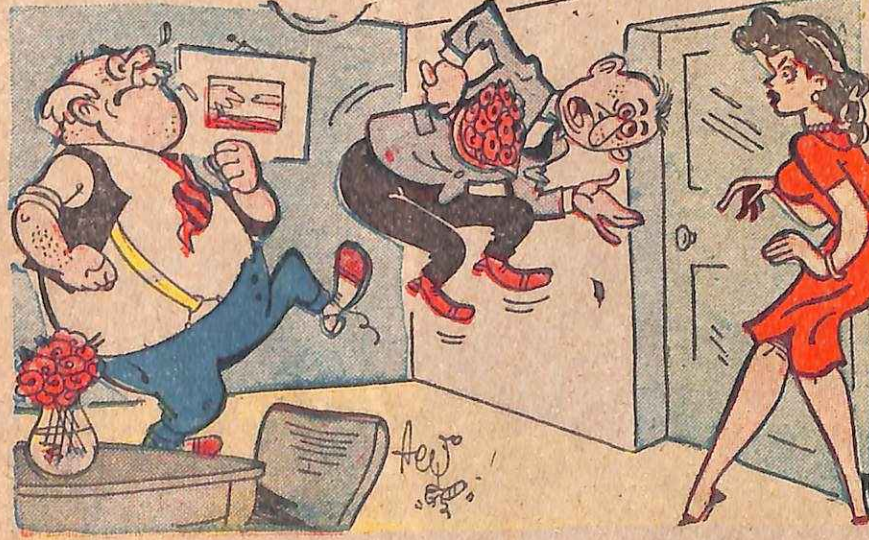
Β) Για να πουντραρισθήτε τέλεια, βά-ζετε άφθονη πούντρα πάνω στο πούπουλο ή στο βαμπακι. Το πιέζετε πάνω στο πρό-σωπο, χωρίς χτύπημα ή τρίψιμο. Ύστερα περνάτε όλο το πρόσωπο με καθαρό βαμπα-κι ή με ειδικό βουρτσάκι, από πάνω προς τα κάτω. Προσέχετε να μη μείνη πούντρα στις γωνίες της μύτης σας, στα φρύδια, στα τσιγνώρα και στην άρχη των μαλλιών. Μη πουντρούρετε τα βλέφαρα.

Γ) Το ρουζ απλώνεται καλλίτερα, όταν το δέρμα είναι ακόμη λίγο υγρό απ' την κρέμα. Η απλούστερη και καλλίτερη μέθο-δος είναι να βάψετε λίγο ρουζ στην κορυφή των μάγουλων και να τ' α-πλώνετε ύστερα προς τα πάνω και προς τα έξω, φροντίζοντας να «σού-νη» σιγά - σιγά στις άκρες.

Δ) Τα χείλια σας πρέπει ναχνη πάντα στεγνά, ανοιχτά και χαλαρά, όταν τα βάψετε. Ακουμπάτε τον άγκώνα σας στο τραπέζι, για ναχνη εύσταθια το χέρι σας. Σχεδιάζετε την περιμετρο του επάνω χείλους και γεμίζετε το έσωτερικό με κρα-γιόνι. Ύστερα σφίγγετε τα δυο χεί-λη σας, για να μεταφερθή το κρα-γιόνι και στο κάτω. Το στρώνετε κατόπιν με την άκρη του δακτύλου. Αν χρειάζεται, επαναλαμβάνετε το βάψιμο. Τα χείλη σας πρέπει ναχνη βαμένα ως μέσα βαθεία, ώστε να μη φαίνεται μία διαχωριστική γραμμή

Α. Βάψετε την κρέμα σε διάφορα μέρη του προσώπου... Β. Πιέζετε το πούπουλο της πούντρας πάνω στο πρόσωπο... Γ. Να βάψετε λίγο ρουζ στην κορυφή των μάγουλων... Δ. Σχηματίζετε την περιμετρο του επάνω χείλους και βάψετε ρίμμελ μόνο στο άνω βλέφαρο...

στο έσωτερικό μέρος τους όταν μιλάτε ή χαμογελάτε. Βάψετε ρίμμελ μόνο στο άνω βλέφαρο. Αφού στε-γνώση, αφαιρέτε την περίσσεια και χωρίζετε τις τριχές μ' ένα βουρτσάκι. Το βάψιμο των βλέφαρων γίνεται με την άκρη του δακτύλου, απ' το κέντρο προς τις γωνίες των ματιών. Τέλος, το κραγιόνι για τα φρύδια πρέπει ναχνη πολύ μωτερό και ν' ακολουθή τη φυσική γραμμή τους, με λεπτές κραγιονιές κατά την κατεύθυνσι των τριχών.

Ο υποψήφιος γαμπρός: Γρήγορα, χρυσή μου... Άνοιξε την πόρτα! (Του Άρχελαου)

Ὁ Γριβονιδῶρος στὰ χέρια
τοῦ Κιουταχῆ

Τί να κάνη; Ἐστειλε ἀνθρώ-
πους σὸ στρατόπεδο τοῦ Κιου-
ταχή καὶ ζήτησε ἀνταλλαγὴν
σκλάβων!

— Αὐτόν...

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

χώρας (γεν.). — Φτωχός.

κῶν ὀργάνων (ἐνθεσ.). — Σωτηρία.
ΓΙΩΡΓΟΣ ΦΡΑΓΚΕΔΑΚΗΣ

· Η χρυσομυκίνη ἐναντίον

απειροχέ.

..... λόγω της μεγάλης τοσημείωσης, το

.....

1

★
 Ὁ κύριος Ζέρβας, ὑπουργὸς τῶν Δημοσίων. "Εσχα

FIANN

Ευθυμία ένστακτανέ

Η σκηνή σ' ένα προάστειο της Αθήνας. Ψιλοδρέχει. Στην στάση των λεωφορείων στέκονται δυο κύριοι και μια κυρία, περιμένοντας. Περνά, λοιπόν, μια άστροφερή λιμουζίνα που απότομα φρενάρει μπροστά στην κυρία κι' απ' το παραθυράκι βγαίνει το κεφάλι μιάς άλλης κυρίας: — Καλημέρα σας κυρία Τάδε. Το λεωφορείο περιμένετε; — Ναι. — Ελάτε να σας πάω με την λιμουζίνα. — Ορίστε! Δεν

πειράζει. Όπου και να ναι θάρη το λεωφορείο. Η κυρία, όμως, της λιμουζίνας που φαίνεται μαυραγορίτισσα, επιμένει: — Ελάτε, καλέ! Πώς μπαίνετε σ' αυτά τα λεωφορεία; Δεν σας ένοχλει η αποφορά; Δεν φοβόσαστε τα ζωφία; Και η μὲν κυρία ευχαριστεί μ' ένα ευγενικό χαμόγελο, λυμάνει, όμως, το λόγο βαδύτατα πειραγμένος ο ένας απ' τους δυο κυρίους: — Τα ζωφία, κυρία μου, κυνηγούν μόνο αυτούς που τ' ελχαν ανέκαθεν! Έστω κι' αν κυκλοφορούν σήμερα με λιμουζίνας! Η κυρία της λιμουζίνας φρενιάζει: — Γαϊδαρε! Ξεφωνίζεις. Και γίνεται καπνός. Κι' ο δεύτερος κύριος, που μού γράφει το έπεισόδιο προσθέτει: «Θα τρίζουν τα κόκαλα της αείμνηστης μαντάμ Σουσούς από τα άπειρα αντίγραφα της που γέμισε η Αθήνα τους χαλεπούς και μαυραγορίτικους τούτους καιρούς».

Ανεξάντλητο, τέλος πάντων, είναι το πνεύμα των κρύων φαρσέρ που δεν ένοούν να καταλάβουν ότι σε όλα τα πράγματα υπάρχει ένα όριο. Το χειρότερο είναι μάλιστα ότι, οι φαρσέρ αυτοί δεν έχουν καν την χάρη της πρωτοτυπίας κι' έτσι από καιρό σε καιρό, σκαρώνουν φάρσες μακάβριες και παγέρες, ανήστες και άβιες ξυλοδαρμού.

Δημοσιεύουν π.χ. στις εφημερίδες ψεύτικες άγγελίες άρραβώνων ή γάμων ή... κηδείων. Και οι εφημερίδες, παρά τα μέτρα που λαμβάνουν, πέφτουν θύματα του

άκαταγώνιστου πνεύματος των άνοήτων αυτών ανθρώπων. Πρώτη ημερών κάποιος συμπολίτης, ξύπνησε πρωί-πρωί από το επίμονο κουδούνισμα του τηλεφώνου του. Απ' την άλλη άκρη του σύρματος άκούστηκε η ανήσυχη φωνή ενός φίλου του. — Έμπρός, άπάντησε ο άγουροξυπνημένος. Ποιος είναι; — Ο Μανώλης. Έκει; — Ο Κώστας. — Έπακούρησε λιγότερη μιση σιωπή. Ο άνθρωπος που τηλεφωνούσε σταμάτησε διστακτικός. Ύστερα είπε: — Ο ίδιος ο Κώστας; — Ο ίδιος. Γιατί; — Είσαι καλά; — Πολύ καλά. Μα γιατί; — Δεν... δεν... δεν σου συνέβη τίποτα; — Ο άλλος άνασκήκωθηκε από το κρεβάτι χάνοντας την ύπομνη του: — Μα τί να μου συμβή, βρε άδερφέ; Πολύ καλά είμαι. Έσένα τί σου συμβαίνει; Γιατί μού τηλεφωνείς; — Η φωνή του φίλου έξακολούθησε διστακτική: — Νά... γιατί... γιατί... διαβάζω έδώ στην εφημερίδα... την κηδεία σου!

Ο άνθρωπος σίγουρα δεν ήταν προληπτικός γιατί θα μπορούσε να του έρθη συγκοπή. Άλλα νευρίασε κι' άπάντησε: — Φάρσα θάνε. Δεν ξέρω ποιός την έκανε. Άλλα αν τον βρώ άσφαλάς θα δημοσιευθ στην εφημερίδα ή κηδεία ή δική του. Και το χειρότερο, αυτή τη φορά δεν θάνε φάρσα. Κι' έσπευσε κατόπιν στην εφημερίδα να κάνει άνακρίσεις και να δηλώσει ότι ζή και βασιλεύει... *

Το άκρον άωτον του γούστου είναι ακριβώς αυτό που επέδειξε μια νεαρά κυρία σε μια θυρίδα του Ταχυδρομείου. Μοι το γράφουν και το μεταδίδω με πάσαν επιφύλαξη. Είχε παρουσιάσει μ' ένα μπλε φάκελλο και ζήτησε το ανάλογο γραμματόσημο για τη Γαλλία. Η υπάλληλος της έδωσε το γραμματόσημο. Η κυρία το κύτταξε καλά, ύστερα κύτταξε τον φά-

κελλο της και γύρισε στην υπάλληλο. — Δεν έχετε άλλα γραμματόσημα; — Τί έννοείτε άλλα, κυρία μου; άπόρησε η υπάλληλος. Αυτό είναι το γραμματόσημο που χρειάζεται το γράμμα σας. — Μα... δεν μ' άρέσει. — Τί δεν σας άρέσει; — Τό... χρώμα. — Η υπάλληλος σταυροκοπήθηκε: — Δεν σας άρέσει το χρώμα; Κύριε έλέησον! Πρώτη φορά τ' άκούω κι' αυτό. — Η κυρία δίστασε λιγάκι, κι' ύστερα είπε: — Νά, πώς να σας πώ, θα ήθελα ένα γραμματόσημο που να ταιριάζει καλύτερα με το χρώμα του φακέλου! Κι' αυτή τη φορά σταυροκοπήθηκαν κατάλληλοι και όλοι οι παριστάμενοι. *

Το σύστημα των έτοιμων γυναικείων φορεμάτων άρχίζει να επικρατεί και στην Αθήνα, όπως και σ' όλα τα μέρη της Ευρώπης και της

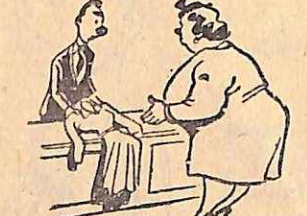
Αμερικής. Έξω η βιομηχανία αυτή έξυπνερτεϊ θαυμάσια τις γυναίκες γιατί τις άπαλλάσσει απ' τα βάσανα και τα πολλά έξοδα της μόδας. Τελευταία πολλά καταστήματα της πρωτεύουσής άρχισαν να πουλούν άραιά έτοιμα φορεματάκια. Μπήκε, λοιπόν, σ' ένα άπ' τα καταστήματα αυτά μια κυρία, έπιδηλτικώς διαστάσεων. — Δόξα σοι ο Θεός! εί-πε λαχανισμένη. Έπι τέλους μπορεί κανένας να βρίσκη και κάτι έτοιμο της κηδείας ή δική του. Και το χειρότερο, αυτή τη φορά δεν θάνε φάρσα. Κι' έσπευσε κατόπιν στην εφημερίδα να κάνει άνακρίσεις και να δηλώσει ότι ζή και βασιλεύει... *

Το άκρον άωτον του γούστου είναι ακριβώς αυτό που επέδειξε μια νεαρά κυρία σε μια θυρίδα του Ταχυδρομείου. Μοι το γράφουν και το μεταδίδω με πάσαν επιφύλαξη. Είχε παρουσιάσει μ' ένα μπλε φάκελλο και ζήτησε το ανάλογο γραμματόσημο για τη Γαλλία. Η υπάλληλος της έδωσε το γραμματόσημο. Η κυρία το κύτταξε καλά, ύστερα κύτταξε τον φά-

κελλο της και γύρισε στην υπάλληλο. — Δεν έχετε άλλα γραμματόσημα; — Τί έννοείτε άλλα, κυρία μου; άπόρησε η υπάλληλος. Αυτό είναι το γραμματόσημο που χρειάζεται το γράμμα σας. — Μα... δεν μ' άρέσει. — Τί δεν σας άρέσει; — Τό... χρώμα. — Η υπάλληλος σταυροκοπήθηκε: — Δεν σας άρέσει το χρώμα; Κύριε έλέησον! Πρώτη φορά τ' άκούω κι' αυτό. — Η κυρία δίστασε λιγάκι, κι' ύστερα είπε: — Νά, πώς να σας πώ, θα ήθελα ένα γραμματόσημο που να ταιριάζει καλύτερα με το χρώμα του φακέλου! Κι' αυτή τη φορά σταυροκοπήθηκαν κατάλληλοι και όλοι οι παριστάμενοι. *

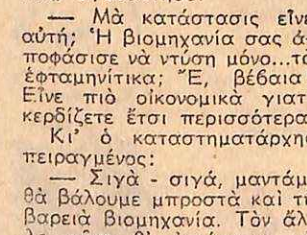
Το σύστημα των έτοιμων γυναικείων φορεμάτων άρχίζει να επικρατεί και στην Αθήνα, όπως και σ' όλα τα μέρη της Ευρώπης και της

Αμερικής. Έξω η βιομηχανία αυτή έξυπνερτεϊ θαυμάσια τις γυναίκες γιατί τις άπαλλάσσει απ' τα βάσανα και τα πολλά έξοδα της μόδας. Τελευταία πολλά καταστήματα της πρωτεύουσής άρχισαν να πουλούν άραιά έτοιμα φορεματάκια. Μπήκε, λοιπόν, σ' ένα άπ' τα καταστήματα αυτά μια κυρία, έπιδηλτικώς διαστάσεων. — Δόξα σοι ο Θεός! εί-πε λαχανισμένη. Έπι τέλους μπορεί κανένας να βρίσκη και κάτι έτοιμο της κηδείας ή δική του. Και το χειρότερο, αυτή τη φορά δεν θάνε φάρσα. Κι' έσπευσε κατόπιν στην εφημερίδα να κάνει άνακρίσεις και να δηλώσει ότι ζή και βασιλεύει... *

Αμερικής. Έξω η βιομηχανία αυτή έξυπνερτεϊ θαυμάσια τις γυναίκες γιατί τις άπαλλάσσει απ' τα βάσανα και τα πολλά έξοδα της μόδας. Τελευταία πολλά καταστήματα της πρωτεύουσής άρχισαν να πουλούν άραιά έτοιμα φορεματάκια. Μπήκε, λοιπόν, σ' ένα άπ' τα καταστήματα αυτά μια κυρία, έπιδηλτικώς διαστάσεων. — Δόξα σοι ο Θεός! εί-πε λαχανισμένη. Έπι τέλους μπορεί κανένας να βρίσκη και κάτι έτοιμο της κηδείας ή δική του. Και το χειρότερο, αυτή τη φορά δεν θάνε φάρσα. Κι' έσπευσε κατόπιν στην εφημερίδα να κάνει άνακρίσεις και να δηλώσει ότι ζή και βασιλεύει... *

Το άκρον άωτον του γούστου είναι ακριβώς αυτό που επέδειξε μια νεαρά κυρία σε μια θυρίδα του Ταχυδρομείου. Μοι το γράφουν και το μεταδίδω με πάσαν επιφύλαξη. Είχε παρουσιάσει μ' ένα μπλε φάκελλο και ζήτησε το ανάλογο γραμματόσημο για τη Γαλλία. Η υπάλληλος της έδωσε το γραμματόσημο. Η κυρία το κύτταξε καλά, ύστερα κύτταξε τον φά-

Αμερικής. Έξω η βιομηχανία αυτή έξυπνερτεϊ θαυμάσια τις γυναίκες γιατί τις άπαλλάσσει απ' τα βάσανα και τα πολλά έξοδα της μόδας. Τελευταία πολλά καταστήματα της πρωτεύουσής άρχισαν να πουλούν άραιά έτοιμα φορεματάκια. Μπήκε, λοιπόν, σ' ένα άπ' τα καταστήματα αυτά μια κυρία, έπιδηλτικώς διαστάσεων. — Δόξα σοι ο Θεός! εί-πε λαχανισμένη. Έπι τέλους μπορεί κανένας να βρίσκη και κάτι έτοιμο της κηδείας ή δική του. Και το χειρότερο, αυτή τη φορά δεν θάνε φάρσα. Κι' έσπευσε κατόπιν στην εφημερίδα να κάνει άνακρίσεις και να δηλώσει ότι ζή και βασιλεύει... *

Χιούμορ

Δεν έλεγε ψέμματτα!... Ο προϊστάμενος συναντάει σ' ένα ποδοσφαιρικό μάτς τον υπάλληλο του, που του είχε ζητήσει άδεια για «να παρευρεθί στις τελευταίες στιγμές του θείου του».

— Α, έτσι; του λέει θυμωμένος. Αυτές λοιπόν είναι οι τελευταίες στιγμές του θείου σας; — Πολύ πιθανόν! του άπαντάει εκείνος, δίκως να τ' άχάση. Ο θείος μου έινε... διαιτητής σ' αυτό το μάτς! *

Στον Ηλεκτρικό Σιδηρόδρομο. Κάποιος έπιβάτης ρωτάει το διπλανό του, δείχνοντάς του τη στακτοθήκη που έινε στερεωμένη στο τοίχωμα του βαγονιού: — Πώς την άδειάζουν όταν γεμίσει. αυτή τη στακτοθήκη; — Άπλοστα... άναποδουρίζουν το βαγόνι! *

Μία σύζυγος έδωσε στον άντρα της ένα γράμμα κλειστό και τον παρακάλεσε να το διαβάσει μόνον όταν θάφτανε στο γραφείο του. Εκείνος υπάκουσε. Και να τί διαβάσε στο γράμμα: «Μάριε μου. Είμαι άναγκασμένη να σου άνακοινώσω κάτι έξαιρετικά δυσάρεστο. Μα δεν μπορώ να κάνω αλλιώς. Πρέπει να τ' ά μάθης όλα, κι' άς γίνη ό,τι έινε μοιραίο να γίνη. Όχτώ μέρες τώρα σκεπτόμουν να σου πώ, αλλά δίσταζα. Τώρα ή ύπομνη μου εξαντλήθηκε πιά. Δεν μπορώ να σωπάσω περισσότερο... Μη με μάλωσής! Πρέπει να φανής ήρωας, όπως κι' έγω...».

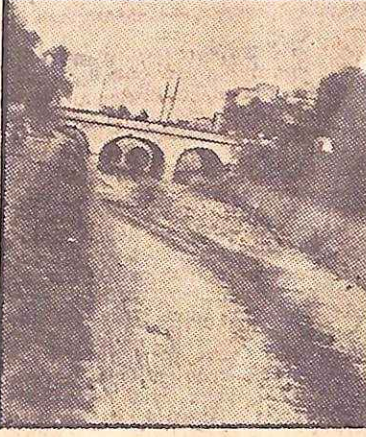
Το μέτωπο του συζύγου είχε μουσκευτή από κρύον ιδρώτα. Ποιά τωρμική άποκάλυψη τον περίμενε; Συγκέντρωσε το θάρρος του κι' έξακολούθησε το διαβάσμα: «Τα κάρβουνα μας τελείωσαν!... Φρόντισε, σε παρακαλώ, να μάς φέρουν άλλα εντός της ήμέρας!... Άν δεν σου γράφα με το ύφος αυτό, σίγουρα θα το ξεχνούσες» και για δέκατη φορά!... *

Ένας τοκογλύφος γυρίζει σπίτι του άργα τη νύχτα. Σ' ένα σκοτεινό δρόμο τον σταματούν δυο κακοποιοί. — Δώσε μας τα λεφτά σου! του λένε άπειλητικά. Εκείνος υπακούει τρέμοντας. άλλα κρατάει ένα ποσόν. — Αυτά γιατί δεν τ' ά δίνεις; του φωνάζει ο ένας ληστής. — Αυτά... είν' ο τόκος, που τον κρατάω πάντα προκαταβολικά όταν δίνω χρήματα! *

Όστε, κατηγορούμενε, είδες ένα ποδήλατο άκουμπισμένο στον τοίχο του νεκροταφείου και τ' άκλεψες. Τί άπολογείσαι; — Νόμιζα, κύριε πρόεδρε, πώς εί-χε πεθάνει ο ιδιοκτήτης του!... *

Μεταξύ φιλενάδων: — Αυτός ο νέος λοιπόν είναι ο καθηγητής που σε διδάσκει κολύμπι; Και τί έχεις μάθει ως τώρα; — Πώς είναι 25 έτών, άνύπαντρος. και πώς λέγεται Τάκης!... *

— Άκούσε, φίλε μου! Θέλεις να σώσης έναν άνθρωπο. κερδίζοντας συγχρόνως 50 χιλιάδικα; — Και βέβαια! Περὶ τίνος πρσάται; — Άν δεν βρώ ως το βράδυ 50 χιλιάδες δραχμές, θ' αυτοκτονώσω. Σαν φίλος, θ' άναγκασθής τότε να στείλεις στεφάνι στην κηδεία μου και θ' άποπλώσσης το λιγώτερο 100 χιλιάδικα. Δός μου λοιπόν τ' ά 50, κι' έτσι θα βγούμε κερδισμένοι κι' οι δυό! Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Η ιστορική γέφυρα του Σταδίου, επί του 'Ιλισού, που σε λίγο θα εξαφανισθ.

Ο 'Ιλισσός γίνεται... ΥΠΟΝΟΜΟΣ;

Η παληά αίγλη του και ή σημερινή κατάντιχ του

Ο 'Ιλισσός, ένα από τα ιστορικά έργα ποταμίας της Αθήνας, γίνεται... ύπνομος!

Η κοίτη του ποταμού παραγεμίζεται με μ' ά ζα. Όά έχετε, βέβαια κάποια ιδέα από αυτά. Μπάσα στη γλώσσα των έργολάδων οικοδομών και των χτιστάδων λέγονται οι σωροί από τα πολυσύνθετα εκείνα χωμάτα τ' άνακατεμένα με σάπια ξυλεία, με πέτρες, με σβώλους ασβεστιού τοιχοποιίας, κι' άλλα τέτοια, που άπομένουν — και δεν κάνουν για τίποτα — από το γκρέμισμα των παλιών σπιτιών. Τόννοι και τόννοι, λοιπόν, από αυτό το πανάχρηστο υλικό ρίχτηκαν μέσα στον 'Ιλισσό και τον γέμισαν. Και κάτω απ' αυτά περνούν δυο στρογγυλοί (δίδυμοι) σωλήνες από μπέτον, που στην άρχή είναι διαμέτρου 3 μ. ύστερα γίνονται 3.80 και καταλήγουν στα 4 μ. 20. Άρχίζουν από το Σχολείο Χωροφυλακής (την παληά ιερατική σχολή). Άκολουθούν την κοίτη που πλαισιώνεται από τους δρόμους, Παπαδιαμαντοπούλου και Ζαγοράς, ύστερα περνούν πίσω από την Έφορία Υλικού Πολέμου και τη Ριζάριο για να καταλήξουν σε λίγο καιρό, στο σημείο του ρευστάτος, που βρίσκεται μεταξύ της μεσημβρινουτικής «πλευράς του Σταδίου και του Μέντς, όπου και θ' είναι τα στόμα έκβολής του.

Και ή μεγάλη γέφυρα του Σταδίου, ή μαρμαρένια, τί θ' ά γίνει; Κι' αυτή θ' εξαφανισθ! Την είχε φτιάξει ο Ζάππας πριν 77 χρόνια: «Κ. Ζάππας άνωκοδόμησε ΑΣΟΓ», άναγράφεται με σκαλιστά γράμματα στη Β.Α. πλευρά της και στην άπέναντι αναφέρεται με ίδια γράμματα ή διαφορά ύψους εκείνου του σημείου των Αθηνών από τη Φαληρική ακτή: «Υψος από θαλάσσης: 81.855 μ.».

Δεκαετηρίδες ολόκληρες αυτή ή γέφυρα έξυπνερτέισε τους Αθηναίους. — Άθάνατο γεφύρι! μάς έλεγε, προχθές, ο έργοδηγός της έταιρείας Κ. Σταυρακίπουλος.

Τώρα όμως έφτασε στα τελευταία του. Και ή ζωή του μετριέται με τις μέρες. Το πολύ ύστερ από ένα μήνα δεν θ' ά πάρχη. Ο δυναμίτης και ο κασμάς θα το ρίζουν, και το μέρος εκείνο θα ίσοπεδωθ. πάλι με τ' άμπάα... Μία ιστορία σβύνει και χάνεται κάτω από τα παλιοχάματα. Όά μείνη όμως και κάποιο μέρος του ρευστάτος άκάλυπτο για να θυμίζει τον πανάρχαιο 'Ιλισσό. Είναι ά-

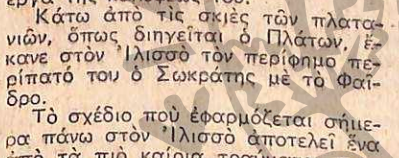
κριβώς εκείνο που άρχίζει από το Μέντς και φτάνει ως τη γέφυρα της οδού Άναπαύσεως. Ιστορικάτα το κομμάτι αυτό άλήθεια. Γεννιέται ώστόσο μια άπορία: — Τί λογής ποτάμι ήταν ο 'Ιλισσός, άφού στην κοίτη του δεν έτρεχε άλλο νερό από εκείνο που του φιλοδωρούσαν οι θολοί σωλήνες των νεροχυτών;... Αυτό είναι άλήθεια για τον τελευταίο καιρό. Άλλά πριν 40 χρόνια άκόμη είχε νεράκι γάργαρο. Το θυμάται καλά και ο Κ. Νίκος Τσαμπόπουλος, ο ίδιοκτήτης μίας ταβερνούλας, από 35 χρόνια, κοντά εκεί στο Μέντς. — Έχω πιή νερό έγω από την Καλλιρόη! μάς είπε κουνώντας το χέρι του ένδεικτικά.

Πρόθυμος ο παληός Αθηναίος Κ. Τσαμπόπουλος μάς έξηγει γιατί λέει τον 'Ιλισσό Καλλιρόη. Η ιστορία της ονομασίας, πολύ ενδιαφέρουσα, κι' άληθινή, όπως την άκουσε από τον παππού του είναι αυτή: Καλλιρόη, από χρόνια παλαιά, έλεγαν οι Αθηναίοι μόνο το γραφικό καταρράκτη του 'Ιλισσού που σχηματιζόταν στο βραχάκι που κοντά στην εκκλησία της Άγίας Φωτεινής. Όταν ύστερα από τις νεροποντές, που δημιουργούσαν κάτι όρμηκώτερες και έξαφνικές πλημμύρες στον 'Ιλισσό, σταματούσε ή θεία όργη, κι' έρευναν τα νερά, πολλοί άρχαιοκάπηλοι ή και περίεργοι, ψάχνανε την κοίτη και τις πλευρές του ποταμού, ως τ' ά προβούνα του Υμηττού, για να βρουν κανένα βαζάκι άρχαιο, κανένα κομμάτι από άνάγλυφο ή νομισμα. Ένας από αυτούς ήρε κάποτε ένα άρχαιο τοσεκούρι. Αυτό ήταν άρκετό για να κάνει τον άνθρωπο ύστερ από κάθε βροχούλα ν' άφινη τη δουλειά του και να πλανιέται ψάχνοντας το ρεύμα σ' όλες τις διακλάσεις του. Κάποιος άλλος όμως που τον έβλεπε κάθε άπόδροχο να κάνει την ίδια δουλειά, είπε: — Δεν ήσυχάζεις πιά ο χριστιανός; Κάθε μέρα ή Καλλιρόη δεν κατεβάει τοσεκούρια!

Η παρατήρησι θεωρήθηκε πετυχημένη κι' έμεινε για να την μεταχειρίζονται σε άνάλογες περιστάσεις όσπου, τέλος, γίνηκε παροιμιώδης. Καλλιρόη, λοιπόν, απ' το καλή ροή και νεώτερα για τ' ά χρήσιμα και κάποτε σπάνια πράγματα που κατεβαζε ο χειμαρρός του 'Ιλισσού. Ξεροπτόατο που κατάντησε πρώτος ο Άδριανός που του πήρε τα νερά για τη δεξάμενη του (Άδριανέιον ύδραγωγείον) και όλοι οι κατοπινοί παριλίσιοι ιδιοκτήτες που έκαναν κι' αυτοί σιγά - σιγά «αφαίμαξη» ως πριν από μερικά χρόνια άκόμη. Άν όμως πριν γίνη ή κάλυψι του 'Ιλισσού, του βγάσαμε τ' ά σκουπίδια, και τ' ά χώματα και τ' ά χαλίκια, που είχαν άρχισει να τον παραχύνουν, κατά τις διάφορες πλημμύρες, κι' αν του ξαναδίνουμε τ' ά νερά που του άνηκαν, θ' ά βλέπαμε τότε αν είχε ή δεν είχε νερό.

Τα περίφημα βαθύσκια πλατάνια του, που στόλιζαν τις άκρες του, ξεριζώθηκαν τα περισσότερα στη μεγάλη πλημμύρα του '96. Όσα άπομέναν σωρώνονται τώρα από τ' ά έργα της κάλυψας του. Κάτω από τις σκιές των πλατανιών, όπως διηγείται ο Πλάτων, έκανε στον 'Ιλισσό τον περίφημο περίπατό του ο Σωκράτης με τ' ά Φαίδρο.

Το σχέδιο που εφαρμόζεται σήμερα πάνω στον 'Ιλισσό άποτελεί ένα από τα πιο καίρια τραύματα, που, κατά καιρούς, δέχτηκε ο θείος γέροντας. Είναι συνέχεια ενός κακού που μάς έχει πιάσει ν' άφανίζουμε άνεκτίμητους θησαυρούς, να χαλάμε λίγο - λίγο τη φυσιογνωμία της Αθήνας, αφαιρώντας κοντά σ' άλλα, και κάθε τουριστικό ενδιαφέρον.

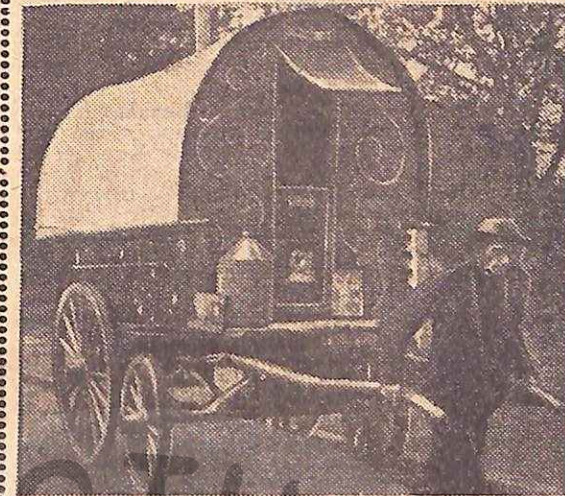
ΠΑΡΙΣΙΝΕΣ ΠΕΚΛΑΜΕΣ

Πολλοί φοιτητά που μένουν στο Κορμί Λατέν του Παρισιού, για ν' αντιμετωπίσουν τις μεγάλες οικονομικές δυσχέρειες που έχουν, άναγκάζονται να κάνουν όποιαδήποτε δουλειά τους προσφερθ. Άλλοι ξεφορτώνουν λαχανικά στην αγορά, άλλοι πλένουν πιάτα στα εστιατόρια κι' άλλοι διαφημίζουν τ' ά προϊόντα μιας ποποτικής «αφρόντας» μιά τεράστια μπουκάλια από χαρτόνι!

ΤΡΕΛΛΕΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Ένα νεαρό ευγενί Γάλλον χορευτήν, που τους συνδέει ένας τρελλός έρως, ζή πραγματικά στα σύννεφα! Κάθε μέρα τους βλέπουν οι κάτοικοι της παρισινής συνοικίας των 'Ηλυσίων Πεδίων να κάνουν τολμηρές ακροβατικές επιδείξεις, πηδώντας από τη μιά στέγη στην άλλη. Στη φωτογραφία μάς οι νεαροί έρωτευμένοι τη στιγμή που πηδούν από τη στέγη ενός πανψήλου σπιτιού στο γειτονικό κτίριο.

ΤΟΥΚΛΕΨΑΝ ΤΟ ΑΛΟΓΟ

Ο Φράνκ Λέβις δεν είναι Τσιγγάνος αλλά γνήσιος Άγγλος. Είναι ένας διακοσμητής, που επειδή δεν εύρισκε δουλειά στο Λονδίνο, άγόρασε ένα τροχόσπιτο και, μαζί με τη γυναίκα του, γυρίζει στις διάφορες πόλεις ζητώντας δουλειά. Τελευταίως όμως κάποιος έκλεψε το αλόγο του και ο δυστυχισμένος άνεργος άναγκάζεται τώρα να σέρνι μόνος του το τροχόσπιτό του, έξακολουθώντας να είναι αίσιαστος και μάλιστα να δηλώνη ότι του άρέσει ο νομαδικός βίος.

ΠΑΡΙΣΙΝΕΣ ΠΕΚΛΑΜΕΣ

Πολλοί φοιτητά που μένουν στο Κορμί Λατέν του Παρισιού, για ν' αντιμετωπίσουν τις μεγάλες οικονομικές δυσχέρειες που έχουν, άναγκάζονται να κάνουν όποιαδήποτε δουλειά τους προσφερθ. Άλλοι ξεφορτώνουν λαχανικά στην αγορά, άλλοι πλένουν πιάτα στα εστιατόρια κι' άλλοι διαφημίζουν τ' ά προϊόντα μιας ποποτικής «αφρόντας» μιά τεράστια μπουκάλια από χαρτόνι!

ΠΙΑ άρκετο διάστημα, οι χώρες της Μέσης Ανατολής παρουσίασαν μόνο στρατηγικό ενδιαφέρον. Καί μιά μόνο δύναμις είχε σοβαρώτατους λόγους για να τις κρατή κάτω από τον έλεγχό της: ή Άγγλία, που ενδιαφερόταν για την ασφάλεια του δρόμου προς τις Ίνδies. Έπειτα, στο στρατηγικό ενδιαφέρον προστέθηκε και το οικονομικό. Αυτό έγινε από την εποχή που ανακαλύφθηκε πώς το υπέδαφος αυτής της περιοχής ήταν πλούσιο σε πετρέλαιο.

Μοιραία στιγμή για τη Μέση Ανατολή! Ός τότε μπορούσε να ζή άπομονωμένη από τον υπόλοιπο κόσμο και να μην έχει άλλη άπασχόληση από τις εσωτερικές διαμάχες των λαών που την κατοικούσαν. Άλλά, ξαφνικά, αυτές οι διαμάχες απόκτησαν παγκόσμιο ενδιαφέρον κι' υπήρξαν άφορη ή χρησιμοποίηθηκαν ως πρόσχημα πολέμων, επαναστάσεων και αναστατώσεων, που άπείλησαν και άπείλουν την ειρήνη του κόσμου.

Τό ενδιαφέρον που παρουσιάζει σήμερα ή Μέση Ανατολή είναι πολύ μεγαλύτερο από κείνο που είχε κατά τον περασμένο πόλεμο.

Δυὸ τέτοιες ἐπιθέσεις, πὺ πιδανὸν θὰ ὑποστηρίζονταν μὲ ἄλλες βορειοθεσσαλικάς, κυρίως πρὸς τὴν κατεβύνησι τῶν Δαρδανελλίων καὶ τῆς Τεργέστης, θὰ ἐκείλειων μέσα σὲ σιδερένια τανάλια τὴν περιοχὴ τῆς Μέσης Ἀνατολῆς, μὲ τίς πλούσιες πετρελαιοπηγὲς τῆς, θὰ ἔχρηστευαν τὴν Σουεὺς καὶ θὰ παρείχαν στὴ Σοβιετικὴ Ρωσία μιὰ θαυμαστὰ ἐξοδὸ πρὸς τὴ θάλασσαν τῆς Ἀσίας καὶ τῆ Μεσόγειο.

Για το λόγο αυτό, η περιοχή της Μέσης Ανατολής θεωρείται σαν ένα από τα νευραλγικά σημεία του πλανήτη μας. Η σημασία της καθίσταται μεγαλύτερη, όταν ληφθεί υπ' όψιν ότι η περιοχή αυτή αποτελεί ένα περιεργο μουσικού λαών, φυλών και κρατών, όπου είναι ανεπτυγμένο, να στο έπακρον το έθνικό, η καλύτερα, το φυλετικό αίσθημα κι' όπου ανέκαθεν οι ανταγωνισμοί καταλήγουν σε αιματηρές και πολυχρόνιες συρράξεις.

σπ 'Ανατολή, περιλαμβάνονται:

1. 'Η Περσία και τὸ 'Αφγανιστάν, φυσικές προσβάσεις πρὸς τὴν κεντρική 'Ασία (μιλήσαμε γι' αὐτές τίς χώρες στὸ προηγούμενο φύλλο).
2. Τὸ 'Ιράκ (Μεσοποταμία).
3. 'Η Συρία.
4. 'Η Σαουδική 'Αραβία καὶ τὰ μικρότερα ἀραβικά κράτη.
5. 'Η 'Υπεριορδανία.
6. Τὸ Κράτος τοῦ 'Ισραήλ.
7. 'Η χερσόνησος τοῦ Σινᾶ, ποὺ ὑπάγεται στὴν Αἴγυπτο.

Εἰθιστὰ ἐπίσης νὰ περιλαμβάνονται στὶς χώρες τῆς Μέσης 'Ανατολῆς ἡ Τουρκία, ποὺ εἶναι, ὅμως, περισσότερο μεσογειακὴ δύναμις, καὶ ἡ Αἴγυπτος, λόγω τῆς ἰδιαίτου στρατηγικῆς θέσεώς της γιὰ τὴν προστασία τῆς διώρυγας τοῦ Σουέζ καὶ τῆς ἐπιρροῆς της μετὰ τῶν Ἀραβικῶν κρατῶν.

'Αλλὰ δὲν πρέπει νὰ ἀποχαιρῶνται αὐτὲς τίς χώρες χωριστά:

Πρὸς τὰ βορειοδυτικὰ τοῦ

 μυχοῦ τοῦ Περσικοῦ κόλπου ἐκ-
 τείνεται μιά ἀπέραντη πεδιάς,
 ποὺ διασχίζεται ἀπὸ δυὸ μεγά-
 λους ποταμούς: τὸν Τίγρητα καὶ
 τὸν Εὐφράτη. Πλὴν βορρᾶν καὶ
 ἀνατολὰς ἡ πεδιάς αὕτη κατα-
 λήγει στὰ ὄρεϊνὰ ἀντερείσματα
 τοῦ Κουρδιστάν καὶ τοῦ Λουρι-
 στάν, ἐνῶ πρὸς δυσμὰς τερματί-
 ζεται στὴ μεγάλη ἑρημὸς τῆς Συ-
 ρίας. Οἱ κοίτες τῶν δυὸ μεγά-
 λων ποταμῶν συγκλίνουν πρὸς
 τὴν Βαγδάτη καὶ κατόπιν ἀπομα-
 κρύνονται γιὰ νὰ ἐνωθῶν καὶ
 πάλι στὸ Κόρναχ. "Εἴτσι, ἡ με-
 γάλῃ αὐτῇ πεδιάς χωρίζεται σὲ
 δυὸ μέρη: στὴ Μεσοποταμία
 πρὸς βορρᾶν, ποῦ ἦταν τὸ κέν-
 τρον τῆς ἀρχαίας Ἀσσυρίας, καὶ
 τὸ Ἰράκ - Ἀραμπερστὰν πρὸς νότον,
 ποῦ ἀντιστοιχεῖ στὴν ἀρχαία
 Χαλδαία.

Πριν από τον πρώτο παγκό-
σμιο πόλεμο, όλη αυτή η περιο-
χη είχε διαιρεθεί σε τρία βιλαέ-
τια: της Βαγδάτης, της Βασού-
ρης και της Μοσούλης. Άλλα, μετά τον τερματισμό του, ανα-
τράπηκε σε βασιλείο, με το όνομα 'Ιράκ. Ο δέ θρόνος του πα-
ραχωρήθηκε στον τρίτοτοκο γιού του τότε βασιλέως της Χετζά-
ρας Φεϊζάλ.

Πρωτεύουσα τοῦ νέου κράτους εἶνε ἡ θρυλικὴ Βαγδάτη.

Η τελευταία απ' αυτές τις πόλεις είναι περίπτωση για τα πετρέλαια της — στην περιοχή της βρίσκονται υπό συνεχή εκμετάλλευση πλεόν των 250 πετρελαιοπηγών — τείνει δε να εξελιχθή σε μεγάλο βιομηχανικό και εμπορικό κέντρο.

Μετά το πετρέλαιο, μία σημαντική πηγή πλούτου για το Ιράκ είναι οι άνευστοι χουρμάδες του. Εξαγεί ετήσιως 400.000 τόνους χουρμάδες, ή δε παραγωγή του στο είδος αυτό αντιστοιχεί στα 80% της παγκόσμιου.

Μόνο στην περιοχή της Βασσόρας και του πλωτού ποταμού Σάτ - έλ - 'Αράμπι, που την συνδέει με τον Περσικό κόλπο, φουντάνι περιτριαντά εκατομμύρια χουρμαδιές. Τό δύντρο αυτό είνε, άλλωστε, εύλογημένο από τω Μωάμεθ. «'Ανάμεσα σ' όλα τα δέντρα, λείε τω Κοράνι, ένα είναι εύλογημένο: ή χουρμαδιά. Τιμα τω βείο σου, τή χουρμαδιά. Τήν αποκαλώ βείο σου, γιατί δημιουργήθηκε γιά τόν 'Αδάμ. 'Η χουρμαδιά μοιάζει με τόν άνθρωπο, γιατί στέκεται όρθια σάν κι αυτόν, γιατί διακονείται σέ άρσενική καί θηλυκή καί γιατί ή θηλυκή έχει ανάγκη να γονιμοποιηθί από τήν άρσενική. 'Αν τής κόψη κανείς τω κεφάλι, πεθαίνει, όπως κι ο άνθρωπος. Κι' όπως αυτός καταστρέφεται, όταν ή προσοψεία που πρέπει να καταβάλι ή καρδιά τής είνε πολύ μεγάλη».

Η πολιτική κατάσταση στο Ίσρακ εμφανίζεται σήμερα σχετικά ήσυχη, έπειτα από το πραξικοπημα του «ανιστοχ τεταρσάου», που λίγο έλειψε να εκθέσει σε σοβαρότατο κίνδυνο την ύπαρξη των συμμαχών κατά τόν περασμένο πόλεμο.

Ἦταν ἡ κρίσιμωτερον περίοδος του. Ἡ Ἑλλάς εἶχε ὑποκύψει, ἡ Βεγγάζη εἶχε καταληφθῇ καὶ ὁ Ρόμμελ ἀπειλοῦσε τὴν Αἴγυπτον.

Στο Ιράκ υπήρχε πάντοτε ένα έντονο φιλογερμανικό πνεύμα, που είχε ενισχυθεί και από τα αντισημιτικά κηρύγματα του Χίτλερ (μεταξύ του πληθυσμού περιλαμβάνονταν και 80.000 περίπου Έβραίοι, που δεν βρίσκονταν σε αγάδες εναντίον του). Πρέπει να σημειωθεί ότι στη Βαγδάτη σε μία γερμανική Τράπεζα, ότι οι άνακαφες τσεκ της Ουρ ήταν έργο Γερμανών αρχαιολόγων και ορόδρομος Κωνσταντινουπόλεως — Βαγδάτης — φείλετο σε γερμανική πρωτοβουλία και κατασκεύαζε το μεγαλύτερο μέρος του με γερμανικά κεφάλαια και τεχνικούς. (Ο σκοπός της γερμανικής πρωτοβουλίας ήταν η εξουδετέρωση της Άγγλιας ως θαλασσοκράτειρα, η σιδηροδρομική τή Άντιόχεια με τη Βασσέρα, κόλπο και περαιτέρω με τις Ινδίες και τις άλλες ρες).

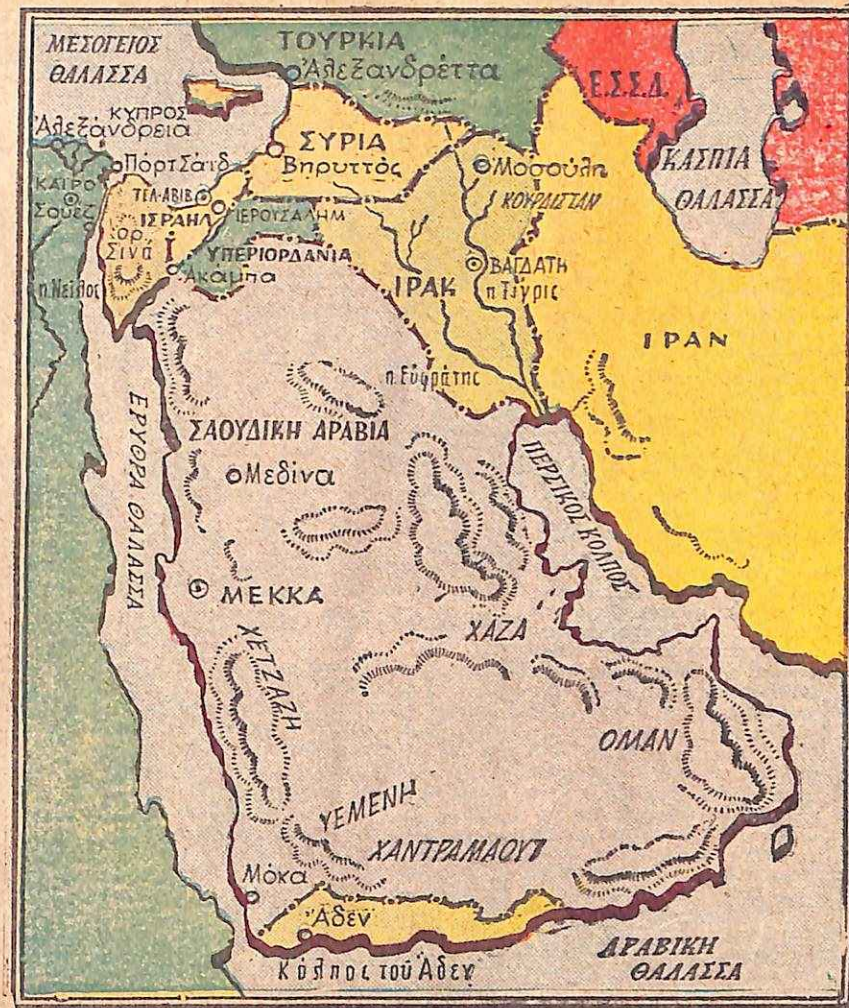
Εἶνε εὐνόητο, λοιπόν, ὅτι κατὰ τὸν περασμένον
 γερμανικὴν προπαγάνδα βρῆκε πρόσφορον ἔδαφος ὁ
 προσχώρησός του στὸ συνασπισμὸ τοῦ Ἀξονος
 πλῆγμα γιὰ τὴν ἀγγλικὴ πολιτικὴν στὴ Μέση Ἀντι-
 ἰσουλμανικὴ μετὰ μαχαρία στὴν καρδιά τῆς Ἀγγ-
 Οἱ Γερμανοὶ πράκτορες εἶχαν προσεταιρισθῇ
 ἀρχηγούς τοῦ ἱρακικοῦ στρατοῦ, ποὺ ἀπεκάλουν
 τετραγώνω» καὶ τὸν Ἰούλιον τοῦ 1941 ἐπέισαν τὸν
 θυποπότη Ρασίντ Ἀλῆ Καυλὰν νὰ κηρύξῃ μίαν ἐ-
 παύσιν τοῦ 39.000 στρατευμάτων.

Μια νύχτα, λοιπόν, καμιά δεκαριά συνακόμ
δεύονταν και από τέσσερες γιατρούς, παρουσιάζον
κτορα. Οί τελευταίοι είχαν συντάξει από πριν μ
πιστοποιούσε ότι... ο αντίβασιλευς 'Αβδουλάχ
από καρδιάς ευχόμ!

ὡς ἐκ θαύματος χάρις στήν καλὴ ἔμπνευσι μερικῶν
αὐλικῶν, πού τὸν τύλιξαν μέσα σὲ ἓνα δέμα μὲ κ

το πέτασαν σε μία γωνία της ιματοθήκης. Μερικοί από
 "Ετσι, η επανάστασις απέτυχε. Μερικοί από την
 τας, όμως, πήλρσσαν με τη ζωή τους αυτή την
 στην ιστορία αξίζει να σημειωθεί ότι ανάμεσα σ' α
 σκόταν κανείς από τους πρωτεργάτες, που πρόφ
 φύγουν στο εξωτερικό.

Ο σημαντικότερος εχθρός όχι μόνο του Ιρακ, αλλά και των γειτονικών Περσίας είναι ο περίφημος Κούρδος φύλος Μουσταφά που βρίσκεται επί κεφαλής σημαντικής ομάδας Κούρδων φυλών του στο Αραράτ και οργανώνει από εδώ επιδρομές κατά των Ιρακινών και πότε πότε προς την Περσία.

Χάρτης τῶν διαφόρων κρατῶν τῆς Μέσης Ἀνατολῆς.

του συνεργάζεται και ο Πέρσης επαναστάτης Πισεβαρί. Κι' οι δύο, σύμφωνα με τις υπάρχουσες πληροφορίες, είναι όργανα της Κομμουνάρ και εργάζονται για τη δημιουργία αυτονομιστικών δήσων κινημάτων, με το σκοπό να τα έκμεταλλευθούν στην κατάλληλη στιγμή κατά το υπόδειγμα της Κορέας.

Ἡ Συρία, πού εἶχε τεθῇ ἀπὸ τὸ 1922 ὑπὸ γαλλικὴ ἐντολή, ἔπειτα ἀπὸ ἀπόφασιν τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν, περιλαμβάνει τὰ ἀκόλουθα τμήματα:

1) Τὸν Μέγαν Λίδανον, ποὺ ἀπὸ τὸ 1920 ἀνακηρύχθηκε σὲ δημοκρατία ὑπὸ τὴν ἐπικυριαρχία τῆς Γαλλίας. Ὁ πρόεδρος τῆς δημοκρατίας διορίζεται ἀπὸ τὴν ἐκάστοτε Γάλλο Ὑπατο ἀρμοστή. Πρωτεύουσα ἡ Βηρυττός.

Μεταξύ του όρους Λιβάνου και της θάλασσας υπάρχει μία όρενη περιοχή, που βρίσκεται κάτω από την απώλυτη έξουσία μιας καταπληκτικής αντιπροσώπου του ωραίου φύλου, της Σίττ Ναζίρα ελ Ζορμπάτ, που είχε άλλοτε τη φήμη ότι ήταν η ωραιότερη γυναίκα όλης της Άραβίας. Οι Γάλλοι δημοσιογράφοι και μυθιστοριογράφοι την έχουν αποκαλέσει «πυροδότονα της Μουχτάρα» ή «πυροδότονα του Λιβάνου», κι έχουν πάσει διαφορως μυθούς για την καταγωγή και τη ζωή της. Το πιθανώτερο είναι ότι κατάγεται, όπως και ο μακαρίτης ο σύζυγός της, από μια έδωδη οικογένεια του Χαλεπίου, που τα μέλη της διετέλεσαν άλλοτε ηγεμόνες της χώρας.

Ο πύργος της Σίτις Ναζιρά έχει τη μεγαλοπρεπή εμφάνισή και την πολυτέλεια των παραμυθένιων παλατιών της αρχαίας Βαβυλῆς. Ο σεβασμός που εμπνέει αυτή η γυναίκα είναι καταπληκτικός. Λέγεται πως όταν ο Υπάτος Άρμωστης της Συρίας στρατός Βεγδάν, την επισκέφθηκε προ ετών, γονάτισε στο σεβασμό μπροστά της και σηκώθηκε μόνον όταν του το επέτρεψε η συστηρίως πυργοδόποινα.

2) Τη δημοκρατία της Σουηδίας, που περιλαμβάνει τα στοιχεία:

3) Το αυτόνομο κυβερνείο της Χαλκιδικας (Λαγκαδιαι), που πήρε τη θέση του άλλοτε ανεξαρτήτου Κράτους των Ήαλουιτών.

(Ἡ συνέχεια ὀπίσθεν)

ΟΛΥΜΠΕΙΑ ΟΜΟΘΕΝ

Διοικείται από Γάλλο κυβερνήτη, που περιβάλλεται από 15 μελές συμβούλιο αντιπροσώπων. Πρωτεύουσα: η Λαοδικεία.

4) Το Κυβερνείο των Δρούσων (Τζεμπέλ εντ Ντρου), που υποκατέστησε το άλλοτε αυτόνομο κράτος των Δρούσων. Διοικείται από συμβούλιο που εκλέγεται από τους προύχοντες. Η εκλογή εξαρτάται από την έγκριση του Γάλλου Διοικητή της Βηρυττού.

Η Συρία έχει συνολικά έκταση 111.653 τετραγωνικών χιλιομέτρων και περί τα 3-3½ εκατομμύρια κατοίκων.

Σαουδική 'Αραβία

Στο κεντρικό ύψιπεδο της 'Αραβικής χερσονήσου βρίσκεται το θρυλικό Νέτζντ. Είναι η πατρίδα των πολεμοχαρών Βαχαϊτών, που ανήκουν σ' έναν από τους αγνότερους κλάδους της 'Αραβικής οικογενείας. Αποτελούν τους πονοκεφάλους της μουσουλμανικής θρησκείας. Η προσήλωση τους στις έπιταγές του Κορανίου και η αυστηρότητα των ήθων τους είναι παροιμιώδης. Το Νέτζντ έχει έκταση 1.072.000 τετρ. χιλιομ. Στο μεγαλύτερο μέρος του απλώνονται στέππες, που διακόπτονται κατά διαστήματα από οάσεις. Ο πληθυσμός του υπολογίζεται σε 3 εκ. κατοίκων.

Ήταν άλλοτε έμιράτο, υπό την τυπική επικυριαρχία της παλαιάς 'Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Ο έμιρας του Νέτζντ Ιμπν Σαούντ προσήρτησε το 1921 το έμιράτο του Τζεμπέλ Σαμάρ, το 1922 την Τζουμπά και το 1926 τη Χετζάζ, ανακηρύχθηκε βασιλεύς της τελευταίας και κατόπιν σουλτάνος του 'Αλ-'Αραμπίγια - άς - Σαουντίγια, όπως καλούνται σήμερα οι χώρες που βρίσκονται υπό την εξουσία του. (Είναι όμως περισσότερο γνωστές ως Σαουδική 'Αραβία). Η εξουσία του αναγνωρίστηκε από την Αγγλία, θεωρείται δε σήμερα ως η ισχυρότερη πολιτική φυσιογνωμία της 'Αραβίας. Η Αγγλία του πληρώνει από το 1921 έτησια έπιχορήγηση 60.000 λιρών στερλινών.

Η χώρα διαιρείται διοικητικά σε 11 διαμερίσματα. Διοικητής καθενός εξ αυτών είναι ένας σείχης, που διορίζεται από το σουλτάνο.

Η Χετζάζ, που αποτελεί σήμερα τμήμα της Σαουδικής 'Αραβίας είναι στενή λωρίδα γης, που απλώνεται παράλληλα προς την ακτή της 'Ερυθράς θαλάσσης. Η συνολική της έκταση ανέρχεται σε 472.000 τετραγωνικά χιλιόμετρα, ο δε πληθυσμός της σε 2.000.000.

Στη Χετζάζ βρίσκονται οι δύο ιερές πόλεις των Μουσουλμάνων, η Μέκκα (70.000 κατ.) και η Μεδίνα (40.000 κατ.).

Η Χετζάζ ήταν άλλοτε βιλαέτιον της 'Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, που βρισκόταν υπό την εξουσία του μεγάλου Σερήφου της Μέκκας. Το 1916 άποσπασθηκε από το Χαλιφάτο και ανακηρύχθηκε αυτόνομο βασίλειο, που, έπειτα από μερικά χρόνια, κατακτήθηκε από τους Βαχαϊτίες του Νέτζντ και αποτέλεσε μέρος του σημερινού ενιαίου σουλτανάτου.

Τα μικρά 'Αραβικά κράτη

Υπεριορδανία. — Η Υπεριορδανία είναι ένα μικρό έμιράτο μεταξύ Σαουδικής 'Αραβίας και Παλαιστίνης, έκτασως 42.000 τετραγωνικών χιλιομέτρων. Ο πληθυσμός του δεν ξεπερνάει τις 260 χιλιάδες κατοίκων. Έκτος 30.000 περίπου Χριστιανών, οι υπόλοιποι είναι Μουσουλμάνοι.

Ο έμιρας της Υπεριορδανίας κατάγεται από τον άλλοτε βασιλικό οίκο της Χετζάζ. Η Αγγλία πληρώνει και σ' αυτόν έτησια έπιχορήγηση 60.000 λιρών στερλινών.

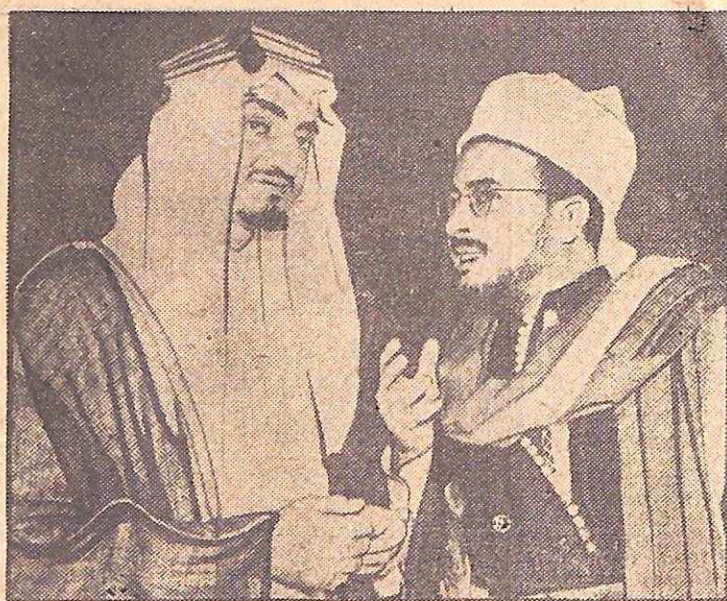
Υεμένη. — Βρίσκεται στη νοτιοδυτική άκρη της 'Αραβικής χερσονήσου. Σ' αυτήν υπάγονται επίσης οι νησίδες Καραμάν και η νησίδα Περίμ. Έχει έκταση 62.000 τετραγωνικών χιλιομέτρων και ο πληθυσμός της ανέρχεται σε 1 περίπου εκατομμύριο.

Στην Υεμένη παράγεται ο περίφημος καφές 'Μόκκα. Η Υεμένη είναι εκκλησιαστικό κράτος (Ιμαμάτο). Το στέμμα περιέρχεται κληρονομικά από το 860 στους απογόνους του οίκου των Ζεϊντί.

Ομάν. — Στο ανατολικό μέρος της 'Αραβίας. Έκτασις 140.000 τετραγωνικά χιλιόμετρα, πληθυσμός 500.000. Πρωτεύουσα της χώρας είναι η Μασκάτη, με πληθυσμό 10.000 κατοίκων.

Κυρίαρχος της χώρας είναι ο σουλτάνος της Μασκάτης, εκ του οίκου των 'Αλυπουσάιντ, αλλά οι διάφορες φυλές έχουν ξεχωριστούς αρχηγούς, που βρίσκονται σε διαρκή σχεδόν πόλεμο μεταξύ τους.

Το Ομάν αποτελεί από το 1891 βρετανικό προτεκτοράτο. Έχει περί τα 30 μαργαριταλιεντικά πλοία και 800 ιστιοφόρα. Χάζα και Ρομπ' Χαλί. — Η Χάζα είναι αμμόδης έκτασις κατά μήκος του Περσικού κόλπου, που διακόπτεται από οάσεις.

Ο έμιρας Φεΐζαλ της Σαουδικής 'Αραβίας (αριστερά) και ο έμιρας 'Αδδουλλάχ της Υεμένης (δεξιά).

κή τους συνομοσπονδία. Τις ανατολικές ή Μεγάλη Βρετανία τις συνήνωσε κάτω από την εξουσία ενός ιθαγενούς αρχηγού.

γ) Την «Στρατιωτική διοίκηση του Εϋφράτου». Περιλαμβάνει τη βόρεια γωνία του Σαμιγιέ και κατοικείται από πλήθος νομαδικών φυλών. Η Γαλλία κατάρβωσε να τις συνενώσει κι' έκαμε την πρωτεύουσα της χώρας Ντεϊρ στρατιωτικό κέντρο.

Τζεμπέλ Σαμάρ. — Μικρό έμιράτο, έκτασως 50.000 τετραγωνικών χιλιομέτρων. Τα ¾ των 38.000 κατοίκων του είναι νομάδες. Βρίσκεται στο βόρειο μέρος του κεντρικού ύψιπιδου της 'Αραβικής χερσονήσου και υπάγεται στο σουλτανάτο του Νέτζντ.

Ασσίρ. — Αποτελεί προέκταση της Χετζάζης προς νότον. Το βόρειο τμήμα της έχει ενσωματωθεί σχεδόν στο βασίλειο της Χετζάζης. Στο νότιο βρίσκονται δυο πριγκιπάτα, το 'Εμπχα και το 'Ιντρισί. Το πρώτο είναι φόρο υποτελές στον βασιλέα της Χετζάζης και το δεύτερο σύμμαχος της Αγγλίας.

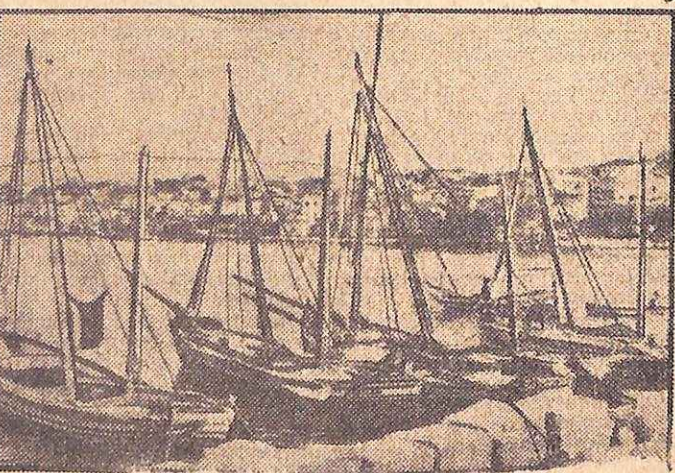
Έδαφος του Σείχου Σαϊντ. — Στη νοτιοδυτική άκρη της 'Αραβίας. Έξαρτάται τυπικά από τη Γαλλική 'Ινδοκίνα και υπάγεται διοικητικά στη Μόκκα της Υεμένης. Η Αγγλία δεν αναγνώρισε ως σήμερα τη γαλλική κυριαρχία σ' αυτή την περιοχή.

Κοβείτ. — Μικρό πριγκιπάτο, έκτασως 30.000 τετραγωνικών χιλιομέτρων, με πληθυσμό 50.000 κατοίκων. Κείται προς νότον του ποταμού Σάτ - έλ - 'Αράμπ και αποτελεί τον άκραιο σταθμό του σιδηροδρόμου της Βανδάτης. Για το λόγο αυτό έχει μεγάλη στρατηγική σημασία. Βρίσκεται υπό αγγλική προστασία από το 1880. Έχει περί τα 500 μαργαριταλιεντικά ιστιοφόρα.

Έλ Κατάρ. — Μικρά χερσόνησος, έκτασως 5.000 τετραγωνικών χιλιομέτρων. Οι κάτοικοι της ανέρχονται σε 26.000 περίπου και είναι κατά το πλείστον άλιες μαργαριταριών. Κυρίαρχος της χώρας είναι ο σείχης της Ντάχα, εκ του οίκου των 'Αλ - Τανί, που, από το 1882, συνδέεται με συνθήκη συμμαχίας με τη Αγγλία.

Ο μαργαριταλιεντικός στόλος του 'Ελ Κατάρ αριθμεί περί τα 800 ιστιοφόρα.

Βαχρεϊν. — Πέντε νήσοι εντός του Περσικού κόλπου. Έκτα-

Μία έπιση του λιμένος της Βηρυττού, πρωτεύουσας της δημοκρατίας του Μεγάλου Λιβάνου.

Έχει έκταση 50.000 τετραγωνικών χιλιομέτρων και πληθυσμό 160.000 κατ. Πολιτικός, η Χάζα εξαρτάται από το σουλτάνο του Νέτζντ.

Η Ρομπ' Χαλί, έξ' άλλου, είναι τεραστία έρημος, έκτασως 300.000 τετραγωνικών χιλιομέτρων (το ¼ της 'Αραβίας). Στο έσωτερικό της βρίσκονται μερικές οάσεις, όπου ζούν οι ιθαγενείς φυλές 'Αλ Μόρφα. Βρίσκονται σε πρωτόγονη κατάσταση και χρησιμοποιούν άκνη λίθινα όπλα και εργαλεία.

Χαμάντ ή Σαμιγιέ. — Είναι το μεγάλο ύψιπεδο, που χωρίζει τη Συρία από τη Μεσοποταμία. Καλύπτεται κατά το μεγαλύτερο μέρος του από έρήμους. Έχει έκταση 200.000 τετραγωνικών χιλιομέτρων και κατοικείται από 180.000 νομάδες.

Το Χαμάντ συνορεύει με τη Συρία, την Παλαιστίνη, την Υπεριορδανία και την Χετζάζ και διαιρείται σε δυο διοικητικές ζώνες:

α) Την κυρίως Σαμιγιέ, όπου ζούν οι νομαδικές φυλές 'Ανδζα. Οι δυτικές έχουν δι-

σις 522 τετραγωνικά χιλιόμετρα. Κάτοικοι 100.000. Είναι κυρίως άλιες και έμποροι μαργαριταριών. Πολλοί απ' αυτούς έχουν σχηματίσει μεγάλες περιουσίες και ζούν ζωή μαχαργιάδων. Η πολυτέλεια κι' η χλιδή των κατοίκων των νήσων Βαχρεϊν είναι όνομαστή.

Ο σείχης των νήσων, που προέρχεται από τον οίκο των 'Ελ Χαλιφά, έχει αναγνωρίσει από το 1880 τη βρετανική προστασία. Ο μαργαριταλιεντικός στόλος των νήσων Βαχρεϊν αριθμεί άνω των 1000 ιστιοφόρων.

Χαντραμάρουντ. — Βρίσκεται άμέσως μετά το 'Αντεν, στη νοτία ακτή της 'Αραβικής χερσονήσου. Έχει έκταση 120.000 τετραγωνικών χιλιομέτρων και πληθυσμό 130.000 περίπου κατοίκων.

Οι φύλαρχοι του Χαντραμάρουντ έχουν πάρει τον τίτλο του σουλτάνου. Η αυτοτέλεια των είναι πολύ περιορισμένη. Οι πράξεις των ελέγχονται από το Βρετανό διοικητή του 'Αντεν.

Η βάση του 'Αντεν

Τα 35.000 τετραγωνικά χιλιόμετρα του καλύπτονται κατά το πλείστον από θίνες (αμμόδεις λόφους). Η ζωή έχει συγκεντρωθεί σε μερικά όροπέδια του έσωτερικού. Ο πληθυσμός ανέρχεται σε 300.000 περίπου κατοίκων, που είναι συγκεντρωμένοι, κατά το πλείστον, στις όχθες πόλεις 'Αντεν, Λαχένζ, Σόκρα 'Αχβάρ, κλπ.

Το 'Αντεν βρίσκεται υπό την αγγλική εξάρτηση και αποτελεί από πολλά χρόνια μία σπουδαία πολεμική βάση για την προστασία της διώρυγας του Σουέζ. Οι αρχηγοί των φυλών που ζούν στο έσωτερικό της χώρας έχουν τον τίτλο του σουλτάνου.

Η άκτι των πειρατών

Η 'Αγγλία συνωμολόγησε το 1853 μία συμφωνία με πέντε αρχηγούς πειρατών, που τιτλοφορήθηκαν έκτοτε πρίγκιπες. Βρίσκονται υπό τον έλεγχο του εϊς Μπεντέρ - Μπεσίρ (Περσία) 'Αγγλου πράκτορος. Ο αρχικός ρόλος των συνίστατο στην καταδίωξη της πειρατείας. Μετά την εξαφάνιση της παρέμειναν ως τωπάρα, άσχολούνται δε σήμερα, έκτος των άλλων, και με την καταδίωξη του λαθρεμπορίου, που διεξάγεται σε μεγάλη κλίμακα σ' αυτές τις περιοχές.

Η 'Ακτι των Πειρατών έχει έκταση 4.000 τετραγωνικών χιλιομέτρων και πληθυσμό 80.000 κατοίκων.

Το νεοσύστατο κράτος του 'Ισραήλ

Το 1878, ο αϊγυπτιολόγος δόκτωρ Γκράτταμ Γκούινες, σπριζόμενος στις χρονολογίες της Μεγάλης Πυραμίδος, προέδλεψε ότι το 1917 θα ήταν εξαιρετικά σημαντικό για την 'Ιερουσαλήμ και γενικότερα για τους 'Εβραίους. Πραγματικά, στις 11 Δεκεμβρίου 1917, ο 'Αγγλος στρατηγός 'Αλλεμπν, αφού κατετρόπως τους Τούρκους, έμπαινε θριαμβευτικά στην αγία Πόλη, επί κεφαλής των στρατευμάτων του, από την πύλη της Γιάφας.

Από την εποχή αυτή αρχίζει ουσιαστικά η έλευθερία της 'Ιερουσαλήμ και γενικότερα της Παλαιστίνης. Η χώρα, έπειτα από πρόχειρο καθορισμό των συνόρων της, έτέθη υπό την έντολην της 'Αγγλίας. Ταυτόχρονα, άρχισε να λειτουργή ένα «Ιουδαϊκό πρακτορείο», που ο σκοπός του ήταν να δημιουργήση μία 'Ιουδαϊκή έθνική έστία, προσκαλώντας τους έγκατεστημένους σ' όλο τον κόσμο 'Εβραίους να έαναγκυρίσουν στη γη των πατέρων τους.

Αυτή η έθνική έστία είναι σήμερα ανεξάρτητο κράτος, με θαυμαστικά όργανα και αξιόμαχο στρατό, που έχει κλονάσει στο ενεργητικό του ένα νικηφόρο πόλεμο εναντίον του πανσυχούς συνασπισμού των 'Αραβικών κρατών.

Όλα αυτά φαίνονται σαν θαύμα. Κι' όμως δεν είναι τίποτε άλλο από το αποτέλεσμα της έφαρμογής ενός προσεχτικά μελετημένου σχεδίου.

Οι 'Εβραίοι δεν πήγαν να πειραματισθούν στην πατρίδα τους, ούτε μετέφεραν εκεί τις αθλιότητες της παλιάς ζωής των σ' άλλες χώρες. Γνώσται του δυτικού πολιτισμού, τον μετέφεραν άπόρφο στην Παλαιστίνη, μ' όλες τις προόδους του.

Ο έπισκεπτόμενος την Παλαιστίνη νομίζει πως όλα τα θαύματα που βλέπει είναι αποτέλεσμα μακράς προσπάθειας. Κι' όμως, τα περισσότερα δεν υπήρχαν πριν από 2 ή 3 χρόνια.

Η σημερινή κατάσταση

Ποιά είναι η σημερινή κατάσταση των χωρών της Μέσης 'Ανατολής;

Ο ανταποκριτής των «Τάιμς», που έκαμε τελευταία μία μακρά περιόδεια σ' όλες τις χώρες της Μέσης 'Ανατολής, από την Αϊγυπτο ως τη Συρία, τονίζει στις ανταποκρίσεις του ότι δεν διεισδύσσε σε καμμία απ' αυτές έπιθυμία έπαναλήψως των έθνοπραξιών.

«Έστάλησαν όπλα και πολεμικό υλικό σ' όλες τις έν λόγω χώρες από το έξωτερικό, καταπνέει, αλλά δεν σχηματίσθηκαν φιλοπόλεμα κόμματα.

«Στις 'Αραβικές χώρες, η πληγωμένη περηφάνεια για την ήττα στις έπιχειρήσεις εναντίον του 'Ισραήλ δεν δημιούργησε φιλοπόλεμη κατάσταση, όπως θα μπορούσε κανείς να φοβηθεί, αλλά έστρεψε τουναντίον την προσοχή και των μαζών και των κυβερνήσεων στα έσωτερικά προβλήματα, που άπαιτούν έπείγουσες και ριζικές λύσεις. Ο αϊγυπτιακός τύπος γράφει ότι ο πόλεμος εναντίον των 'Εβραίων δεν άπέτυχε λόγω κατωτερότητας της στρατιωτικής ήγεσίας ή έλλείψεως ένθουςιασμού εκ μέρους των στρατευμάτων, αλλά κυρίως εξ άφορμης της διεισδύσως κερδοσκοπών στις στρατιωτικές προμήθειες. Οι άνθρωποι αυτοί προμήθευσαν στο στρατό ακατάλληλο και άχρηστο υλικό. «Κανείς από τους κατηγορηθέντες, ώστόσο, παρατηρεί ο 'Αγγλος ανταποκριτής, δεν τιμωρήθηκε.

«Οι ήγέται του Συριακού στρατού, συνεχίζει, φαίνονται ν' άσχολούνται περισσότερο με την πολιτική παρά με την οργάνωση των ένόπλων δυνάμεων της χώρας. Το ίδιο μπορεί να ειπωθεί και για το Λίβανο. Η 'Υπεριορδανία, εξ άλλου, δεν παύει να διακηρύσσει τη φιλειρηνικότητά της. Η χώρα αυτή δεν κάνει τίποτε χωρίς τη γνώμη των Βρετανών συμβούλων της κυβερνήσεως κι' οι 'Αγγλοι, όπως είνε ευνόητο, έχουν κάθε λόγο να θέλουν να διατηρήσουν την ειρήνη στη Μέση 'Ανατολή.

«Την ίδια διαπίστωση μπορεί κανείς να κάμη και για το 'Ιράκ.

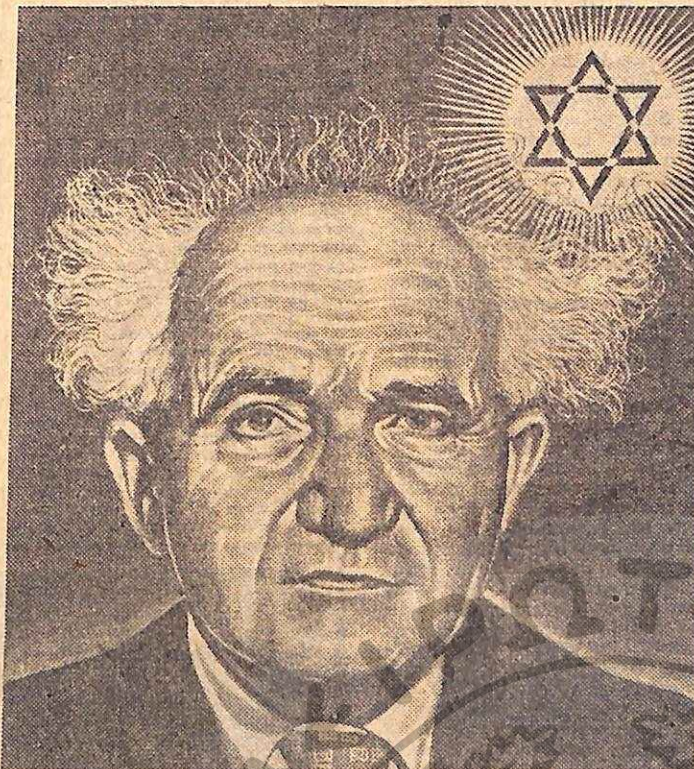
«Όλοι αυτοί οι παράγοντες έχουν δημιουργήσει ένα είδος ισορροπίας μεταξύ των δυο αντίθετων συνασπισμών.

«Η κυβερνήσις του 'Ισραήλ, γράφει περαιτέρω ο 'Αγγλος ανταποκριτής, παρακολουθεί με εξαιρετική συνέση την κατάσταση στις 'Αραβικές χώρες. Οι διαμάχες μεταξύ των κομμάτων σ' αυτές τις χώρες είνε έμφανείς, όπως έμφανείς είνε επίσης κι' οι συνεννοήσεις μεταξύ Αϊγυπτου και Σαουδικής 'Αραβίας εναντίον του 'Αδδουλλάχ της 'Υπεριορδανίας. Ο 'Αραβικός Σύνδεσμος παρουσιάζεται διχασμένος και για το λόγο αυτό έχει χάσει ένα μέρος από την βαρύτητα και το κύρος του. Η έλλειψη ένότητος μεταξύ των 'Αραβικών χωρών έμειωσε στο ελάχιστο τη στρατιωτική τους δύναμη. Αν άρχιζαν σήμερα νέο πόλεμο εναντίον του 'Ισραήλ, θα βρίσκονταν υπό συνθήκες πολύ δυσμενέστερες εκείνων που αντιμετώπισαν κατά το 1948. Το 'Ισραήλ έχει άπολυτή έσωτερική ένότητα κι' έχει ακόμη αναπτύξει σε σημαντικό βαθμό τη στρατιωτική του οργάνωση.

«Αλλά η διχόνοια στο στρατόπεδο των 'Αράβων δεν περιορίζεται μόνον στους κόλπους του 'Αραβικού συνδέσμου. Στο έσωτερικό επίσης κάθε μιάς από τις 'Αραβικές χώρες η κατάσταση είνε κάθε άλλο παρά ικανοποιητική. Η Συρία έχει γνωρίσει μέσα σ' έλάχιστο χρονικό διάστημα τρία κινήματα, που διευθύνονταν από στρατιωτικούς και τα πολιτικά κόμματα βρίσκονται σε δέυτατο ανταγωνισμό μεταξύ τους. Κατά το πρόσφατο παρελθόν είχαν καταλάβει προσπάθειες για την ένωση σε όμοσπονδία της 'Υπεριορδανίας, της Συρίας και του 'Ιράκ, αλλά το σχέδιο αυτό ματαιώθηκε όριστικά λόγω των έθνικιστικών τάσεων που έπεκράτησαν στη Συρία και του στενού συνδέσμου της με την Αϊγυπτο. Ο στρατός της Συρίας αντίτιθεται στην ένωση κι' έχει κηρυχθεί υπέρ της συμμαχίας με την κυβέρνηση του Καίρου.

«Οπισθοχώρη, καταλήγει ο 'Αγγλος ανταποκριτής, μ' όλο που δεν υπάρχει προοπτική έπαναλήψως των έπιχειρήσεων, οι υψιστάμενες αντιθέσεις καθιστούν την κατάσταση στη Μέση 'Ανατολή εξαιρετικά έπικίνδυνη. Τα Σοβιετ με τους πράκτορές τους προσπαθούν να έντείνουν τις υπάρχουσες αντιθέσεις και να τις έκμεταλλευθούν προς όφελός των. Οι δυτικοί Σύμμαχοι, όμως, άγρυπνοι έτοιμοι να επέμβουν έγκαιρώς.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η άμυνα της Εύρώπης.

Ο Μπέν Γκούριον, η μεγαλύτερη πολιτική προσωπικότης του Κράτους 'Ισραήλ.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΟΛΟΓΕΣ

ΟΙ ΤΡΙΕΣ ΜΟΡΦΕΣ ΤΗΣ ΕΠΙΛΗΨΙΑΣ

Θεραπεύονται με φάρμακα ή μ' έγχειρση

Μολονότι σήμερα η επιληψία είναι μια ασθένεια ιασητή, όπως η φυματίωση ή ο διαβήτης, εν τούτοις μόνο οι μισοί επιληπτικοί υποβάλλονται στη σχετική θεραπεία. Οι υπόλοιποι κρύβουν την κατάστασή τους, γιατί η επιληψία εξακολουθεί να θεωρείται σαν ένα «κοινωνικό στίγμα».

Η κοινωνία χαρακτηρίζει ακόμη σαν παρίες τους επιληπτικούς, επειδή επί 40 αιώνες τους θεωρούσαν τρελούς ή διαμενισμένους. «Ακούη κι' οι γαίτροι του παλιού καιρού επεκύρωναν αυτή την άνοητη προκατάληψη».

Μέχρι πρό 10 ετών, η ιατρική επιστήμη δεν είχε σημειώσει καμιά αξιόλογη πρόοδο στη θεραπεία της επιληψίας. Σήμερα όμως, χάρις στις εργασίες μερικών επιστημόνων, τα 80% των επιληπτικών μπορούν να ζήσουν κανονικά, σαν τους άλλους ανθρώπους.

Κατά τις νεότερες μελέτες του Αμερικανού δόκτορος Τζίμπς, η επιληψία είναι αποτέλεσμα διαταραχής της ηλεκτροχημικής ισορροπίας των «νευρώνων», δηλαδή των νευρικών κυττάρων του εγκεφάλου. Στις περιπτώσεις αυτές, είτε δεν υπάρχουν οι απαιτούμενες αναλογίες οξυγόνου, σακχάρου και διοξειδίου του άνθρακα μέσα στο αίμα, είτε οι νευρώνες είναι ανίκανοι για ένα οποιοδήποτε λόγο ν' απορροφήσουν αυτές τις ουσίες. Έκδηλώνουν λοιπόν τότε τις...

διαταραχές τους γι' αυτή την έλλειψη με μια σειρά ηλεκτρικών εκκενώσεων, που μπορούν να σημειωθούν μ' ένα ηλεκτροεγκεφαλογράφο.

Οι γιατροί έχουν παρομοιάσει, σ' αυτή την περίπτωση, τις νευρώνες με δολοφονικές πυροβολαρχίες, που βάλλουν όλες μαζί και δημιουργούν μίαν αληθινή ηλεκτρική θύελλα σε όρισμένα μέρη του εγκεφάλου, προκαλώντας έτσι τις επιληπτικές κρίσεις.

Η λεπτομερής ανάλυση αυτών των ηλεκτρικών εκκενώσεων απέδειξε ότι υπάρχουν τρεις τύποι επιληψίας: το «μέγα κακόν», το «μικρό κακόν» και η «ψυχοκινητική» επιληψία.

Στο «μέγα κακόν», ο ασθενής χάνει τις αισθήσεις του, πέφτει κάτω και το σώμα του μένει τετονόμοιο κι' αλύγιστο επί 30 δευτερόλεπτα περίπου. Υστερα αρχίζουν σπασμωδικοί κλονισμοί των μελών του, που διαρκούν σχεδόν 2 λεπτά. Ακολουθεί ένας βαθύς φυσικός ύπνος ή μια βαθμιαία ανάκτηση των αισθήσεων. Πολλές φορές, ο άρρωστος νομίζει ότι λιποθύμησε μόνο, για λίγες στιγμές.

Τα βωμολοχικά, η ντιλαντίνη και το φαινοβαριτάλ είναι τα συνθετικότερα φάρμακα γι' αυτή τη μορφή της επιληψίας. Μπορεί να χρειασθεί να συνδυασθούν μεταξύ τους αναλόγως της περιπτώσεως. Πάντως, ο άρρωστος δεν πρέπει ν' απογοητευτεί αν δεν φέρη αποτέλεσμα ε-

να όρισμένο φάρμακο. Γιατί με την έπιση, ο γιατρός θα βρή το πιο κατάλληλο.

Το «μικρό κακόν» εμφανίζεται στα παιδιά και εξαφανίζεται εύκολα. Χαρακτηρίζεται από σύντομη απώλεια των αισθήσεων, που έρχεται έντελως ξαφνικά κι' απροειδοποίητα. Το συνθετικότερο σύμπωμα είναι ένα τρεμουλιασμά των βλεφάρων, με ταχύτητα 3 κινήσεων στο δευτερόλεπτο. Οι κρίσεις αυτές επαναλαμβάνονται κάποτε πολλές φορές την ημέρα, μπορεί δ' να διαρκέσουν επί αρκετά λεπτά κάθε φορά.

Η θεραπεία αυτής της μορφής της επιληψίας είναι έντελως διαφορετική από της προηγούμενης. Έχει αποδειχθεί μάλιστα ότι τα φάρμακα που ωφελούν κατά το «μεγάλο κακόν», χειροτερεύουν το «μικρό κακόν» — και αντίθετως. Το καλύτερο ειδικό φάρμακο κατά το «μικρό κακόν», είναι η «τριδίνη», που δοκιμάστηκε πρό 5 ετών με μεγάλη επιτυχία απ' το δόκτορα Ουίλιαμ Λένουζ (τον «πατέρα» των συγχρόνων έρευνών κατά της επιληψίας).

Όταν συνυπάρχουν οι δυο αυτές μορφές της επιληψίας, ο γιατρός θα καθορίσει ένα κατάλληλο συνδυασμό φαρμάκων.

Όλα τα παραπάνω φάρμακα διατηρούν μια τεχνητή χημική ισορροπία του οξυγόνου, του σακχάρου και του διοξειδίου του άνθρακα μέσα στο αίμα.

Η «ψυχοκινητική» επιληψία αποτελείται ως τώρα ένα κλειστό βιβλίο για τους γιατρούς. Προσβάλλει κυρίως τους ενήλικους, όπως το «μικρό κακόν» προσβάλλει τα παιδιά. Ο άρρωστος πέφτει σε μια κατάσταση άμνησας επί αρκετά λεπτά ή ημέρες. Στο διάστημα αυτό είναι συνήθως ακίνητος, για τον έαυτό του και για τους άλλους, κάποτε όμως κάνει ενκλήματα κι' άλλες βίαιες πράξεις, έντελως άσυναισθητα και δίχως επίγνωση.

Υπολογίζεται ότι το ένα τρίτον των επιληπτικών πάσχουν απ' αυτή την τελευταία μορφή της επιληψίας. Το «φαινομένον», ένα φάρμακο που δοκιμάζεται ακόμη, ελαττώνει τις κρίσεις της «ψυχοκινητικής» επιληψίας, αυξάνει όμως όρισμένες επιπλοκές της: ψυχοπάθειες, τάση προς αυτοκτονία, κλπ.

Ο διακεκριμένος νευροχειρουργός δόκτορ Πέρσιβαλ Μπαίλεϊ εξακρίβωσε ότι, σ' αυτές τις επιληπτικές κρίσεις, συμβαίνουν ηλεκτρικές εκκενώσεις στον κροταφικό λοβό του εγκεφάλου. Αφαιρώντας λοιπόν αυτό το λοβό, περιορίζει στο ελάχιστο τις κρίσεις, δίχως άλλη δυσάρεστη συνέπεια. Απ' το Μάρτιο του 1947 ως σήμερα, έχει κάμει 30 επιτυχημένες εγχειρήσεις «λοβεκτομής».

Πρέπει να σημειωθεί ότι τα 25% των κακώσεων του εγκεφάλου προκαλούν επιληψία, που

μπορεί να θεραπευθεί με φάρμακα ή με έγχειρση. Ένα ποσοστό 3% των επιληπτικών οφείλουν την κατάστασή τους αυτή σε όγκους του εγκεφάλου, που ανακαλύπτονται σήμερα με ειδικά μηχανήματα για τα οποία γράψαμε άλλοτε λεπτομερώς.

Το έμβρυον έχει «συμπλέγματα»;

Η ψυχανάλυση συνίσταται, ως γνωστόν, στην αναζήτηση των ψυχολογικών «συμπλεγμάτων» που προκαλούν διανοητικές και κάποτε οργανικές διαταραχές σ' ένα άτομο. Πρώτο δ' φρόνιτο ανακάλυψε ότι αυτά τα «συμπλέγματα» δημιουργούνται συνήθως κατά την παιδική ηλικία, γιατί οι έντυπώσεις εντυπώνονται τότε βαθύτερα στο «επάρθεον» μυαλό του.

Ένας από τους σημαντικούς συνηχιστάς της θεωρίας του Φρόυντ, ο Αμερικανός επιστήμων δόκτορ Ρόνεϊ Χόμπαρτ, προχώρησε ακόμη περισσότερο και σ' ένα βιβλίο που εξέδωσε τελευταία υποστηρίζει ότι τα «συμπλέγματα» μας δημιουργούνται σε πλείστες περιπτώσεις προτού γεννηθούμε, δηλαδή κατά την εμβρυϊκή περίοδο.

Ο δόκτορ Χόμπαρτ αναφέρει την περίπτωση της σύζυγου ενός ηθοποιού της «Φόξ». Ήταν οξύθυμη και ευερέθιστη κι' ο άντρας της είχε φτάσει στο σημείο να μην μπορεί να εργασθεί λόγω των σκηνών που του δημιουργούσε αδιάκοπα. Στο τέλος, αποφάσισε να την πάει σ' ένα ψυχιατρικό, που ανακάλυψε πως όταν κοιμόταν έβρισκε στο σώμα της το σχήμα που έχει το έμβρυον μέσα στην κοιλία της μητέρας του. Αυτό οφείλετο στο ότι η έλευσις της στον κόσμο έγινε με μεγάλη δυσκολία και χρειάστηκε η χρησιμοποίηση εμβρυολογικού.

Ο πόνος που δοκίμασε τότε ήταν η αφορμή των κεφαλαγίων που την βασάνισαν και της νευρικής της. Διατηρούσε, λοιπόν, την ανάμνηση ότι στην κοιλία της μητέρας της ήταν ήσυχος και ευχάριστη και γι' αυτό εξακολουθούσε να κοιμάται πάντοτε μ' αυτό τον τρόπο. Η έπαφή της, αντίθετα, με τον εξωτερικό κόσμο, της προκαλούσε σύγχυση και ταραχή. Έπειτα απ' αυτή την ανακάλυψη, η ασθενής θεραπεύθηκε τελείως.

Η θεραπεία της πίεσεως

Οι Αμερικανοί γιατροί δοκίμασαν ένα νέο φάρμακο, που είναι σύνθετος χλωριούχου μαγγανίου και άσβεστης λίθης εναντίον της αρτηριακής πίεσεως. Το φάρμακο λαμβάνεται από το στόμα με τη μορφή δισκίων και εξαφανίζει κυρίως τα διάφορα συμπτώματα της αρτηριακής πίεσεως: κεφαλαγία, λιγύγους κλπ. Φαίνεται επίσης ότι επιδρά ρυθμιστικά στην κυκλοφορία του αίματος και απομακρύνει τον κίνδυνο παραλύσεως.

Οι δόκτορες Ντεγκρέ και Μαλινβώ συμπεραίνουν ότι οι υπέρτατοι έχουν ευεργετική επίδραση κατά τα πρώτα στάδια της εκδήλωσεως του ρευματισμού. Όταν, όμως, η ασθένεια βρίσκεται σε πλήρη εξέλιξη, η επίδραση των είναι μηδαμική και σχεδόν ανύπαρκτη.

Μια άλλη σημαντική πρόσδοος επετεύχθη από τους επιστήμονες του Βασιλικού Νοσοκομείου του Λονδίνου στη θεραπεία του παραμορφωτικού ρευματισμού.

Για τη θεραπεία αυτής της πάθησεως χρησιμοποιούνται ως σήμερα διάφορες συσκευές, που συμπιέζουν τις αρθρώσεις των δακτύλων και καθιστούν αδύνατη ή περιορίζουν στο ελάχιστο την παραμόρφωση.

Αυτό το μειονέκτημα εξαφανίζεται, όμως, με τη νέα από πλαστική ουσία συσκευή που εφημέρησαν στους ασθενείς των οί επισημόνων του Βασιλικού Νοσοκομείου του Λονδίνου.

Για την ακρίβεια δεν πρόκειται για ειδική συσκευή αλλά για μια ταινία από πλαστική ουσία, που εφαρμόζεται με κατάλληλο τρόπο πάνω στο χέρι. Αυτή η ταινία είναι σχεδόν άσρατη και εξαιρετικά ελαφριά και ελαστική, ώστε ο ασθενής να μπορεί να κινηθεί ελεύθερα το χέρι του και να εκτελεί οποιαδήποτε εργασία. Από το άλλο μέρος, η ασκουμένη πίεση του ανακουφίζει από τους πόνους και παρεμποδίζει την εξέλιξη της παραμορφώσεως.

Οι ασθένειες των προδχτων

Ο δόκτορ Μάρστον, διευθυντής του Ινστιτούτου Βιοχημείας της Μελβούρνης, έπειτα από πολλά πειράματα, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η προσθηκη υδαταν χαλκού στην τροφή των προδχτων κάνει το τριχόμα των σκληρών και εξαιρετικά άσθονο. Κατά τον ίδιο επιστήμονα, πολλές από τις ασθένειες των προδχτων οφείλονται στην έλλειψη κοβαλτίου από την τροφή των.

Μια ενδιαφέρουσα στατιστική για τους ρευματισμούς

Μια πρόσφατη στατιστική αποδεικνύει ότι στη Γαλλία εξ αιτίας των ρευματισμών 20% των εργαζομένων ημερών, χάνονται κάθε χρόνο, λόγω ασθένειας των εργαζομένων και 13,6% των παρεχόμενων επιδομάτων ανεργίας οφείλονται επίσης σ' αυτούς.

Στην Αγγλία, οι ρευματισμοί αντιστοιχούν στα 16% των παρεχόμενων επιδομάτων ανεκάνθητος προς εργασία. Στην Ελλάδα, οι ρευματισμοί προσβάλλουν τα 11% του προσωπικού των σιδηροδρομικών εταιριών, ενώ οι προσβάλλομενοι από ρευματισμό μόλις ανέρχονται σε 0,31%.

Στη Γερμανία οι ρευματισμοί είναι 8,2 φορές περισσότεροι από τους ρευματικούς. Στη Σουηδία, 80 - 100.000 άτομα την ημέρα καταδικάζονται σε απόλυτη ακινησία λόγω ρευματισμών. Στις Ηνωμένες Πολιτείες οι πάσχοντες από ρευματισμούς ανέρχονται σε 6.850.000, έναντι 3.700.000 καρδιακών, 950.000 κερκινωσών και 720.000 ψυχιατρικών. Υπολογίζεται ότι, κατά μέσον όρον, οι πάσχοντες από ρευματισμό σ' όλο τον κόσμο είναι δέκα φορές περισσότεροι από τους ψυχιατρικούς και επτά φορές περισσότεροι από τους καρκινωσάδες.

Η θεραπεία της πίεσεως

Οι Αμερικανοί γιατροί δοκίμασαν ένα νέο φάρμακο, που είναι σύνθετος χλωριούχου μαγγανίου και άσβεστης λίθης εναντίον της αρτηριακής πίεσεως. Το φάρμακο λαμβάνεται από το στόμα με τη μορφή δισκίων και εξαφανίζει κυρίως τα διάφορα συμπτώματα της αρτηριακής πίεσεως: κεφαλαγία, λιγύγους κλπ. Φαίνεται επίσης ότι επιδρά ρυθμιστικά στην κυκλοφορία του αίματος και απομακρύνει τον κίνδυνο παραλύσεως.

Οι δόκτορες Ντεγκρέ και Μαλινβώ συμπεραίνουν ότι οι υπέρτατοι έχουν ευεργετική επίδραση κατά τα πρώτα στάδια της εκδήλωσεως του ρευματισμού.

Όταν, όμως, η ασθένεια βρίσκεται σε πλήρη εξέλιξη, η επίδραση των είναι μηδαμική και σχεδόν ανύπαρκτη.

Μια άλλη σημαντική πρόσδοος επετεύχθη από τους επιστήμονες του Βασιλικού Νοσοκομείου του Λονδίνου στη θεραπεία του παραμορφωτικού ρευματισμού.

Για τη θεραπεία αυτής της πάθησεως χρησιμοποιούνται ως σήμερα διάφορες συσκευές, που συμπιέζουν τις αρθρώσεις των δακτύλων και καθιστούν αδύνατη ή περιορίζουν στο ελάχιστο την παραμόρφωση.

Αυτό το μειονέκτημα εξαφανίζεται, όμως, με τη νέα από πλαστική ουσία συσκευή που εφημέρησαν στους ασθενείς των οί επισημόνων του Βασιλικού Νοσοκομείου του Λονδίνου.

Για την ακρίβεια δεν πρόκειται για ειδική συσκευή αλλά για μια ταινία από πλαστική ουσία, που εφαρμόζεται με κατάλληλο τρόπο πάνω στο χέρι. Αυτή η ταινία είναι σχεδόν άσρατη και εξαιρετικά ελαφριά και ελαστική, ώστε ο ασθενής να μπορεί να κινηθεί ελεύθερα το χέρι του και να εκτελεί οποιαδήποτε εργασία. Από το άλλο μέρος, η ασκουμένη πίεση του ανακουφίζει από τους πόνους και παρεμποδίζει την εξέλιξη της παραμορφώσεως.

Αφραναγνώστης!... (Του Π. Ποταμιάνου)

Η ΠΡΟΓΝΩΣΙΣ ΤΟΥ ΦΥΛΟΥ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

Δύο νέες επιστημονικές μέθοδοι

Το ζήτημα του αν το παιδί που πρόκειται να γεννηθεί θα είναι αγόρι ή κορίτσι εξακολουθεί ν' απασχολεί πάντοτε τους επιστήμονες. Στις μεθόδους που αναφέραμε ως τώρα σ' ένα από τα τελευταία και σε παλαιότερα τεύχη του «Θησαυρού» προσετέθησαν κατ' αυτές και δυο άλλες.

Η πρώτη απ' αυτές οφείλεται στους Βέλγους δόκτορες Γμπρεν και Φανόα και συνίσταται στην εξέταση του εναμένου υγρού (πρόκειται για το υγρό που βρίσκεται μέσα στο θύλακο, όπου αναπτύσσεται το έμβρυον). Μια μικρή ποσότης του αφαιρείται με ειδική σύριγγα και, αφού υποστεί μια κατάλληλη επεξεργασία τοποθετείται πάνω σ' ένα γυαλί. «Αν το υγρό αυτό πάρη κυανούν χρώμα, το παιδί που θα γεννηθεί θα είναι κορίτσι. «Αν πάρη χρώμα ροζ προς το πορτοκαλί θα είναι αγόρι».

Η μέθοδος αυτή δοκιμάστηκε πολλές φορές ως σήμερα και η επιτυχία που σημείωσε ήταν απόλυτη. «Επί εκατό περίπου περιπτώσεων, οι προβλέψεις δεν διεψεύσθησαν ούτε μια φορά».

Μια δεύτερη μέθοδος είναι του Γάλλου δόκτορος Αντεροσιάν. Στρηίζεται στην παρατήρηση του ιδιαίτερου χρωματισμού της θηλής του μαστού της εγκύου, έπειτα από τον 7ον μήνα. «Αν είναι πολύ σκούρα, το παιδί που θα γεννηθεί θα είναι αγόρι. «Αν όχι, θα είναι κορίτσι».

Πρέπει, ωστόσο, να γίνη διάκριση μεταξύ μελαχρινής και ξανθής. Στις πρώτες γύρω στη θηλή σχηματίζεται ένας σκούρος καστανός κύκλος. Στις ξανθές, αντίθετα, ο κύκλος αυτός υολις διακρίνεται.

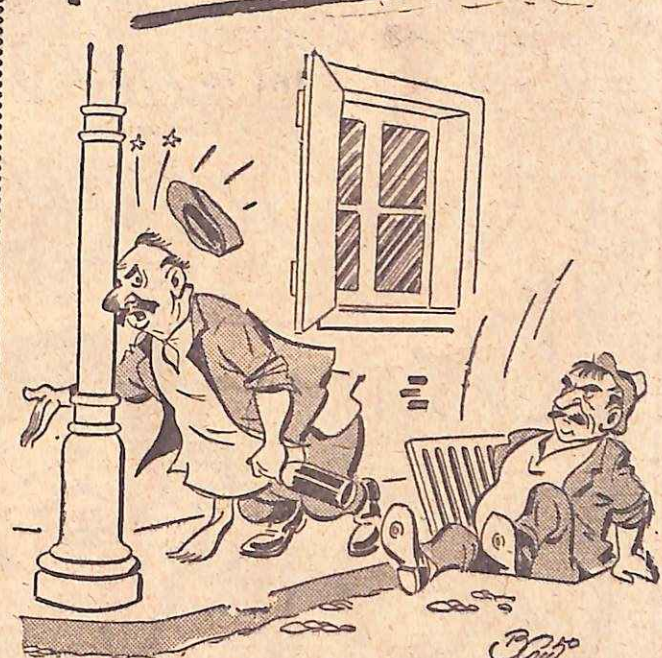
Η διαφορά αυτή πρέπει να λησθή υπ' όψιν στην έκτιμηση του βαθμού του νωοματισμού του κύκλου. Μ' άλλα λόγια, στις ξανθές άρακι η απόχρωση να είναι κάπως έντονη για να προβλέψουμε με βεβαιότητα ότι θα γεννηθούν αγόρι. Στις μελαχρινές, όμως, πρέπει ο νωοματισμός να είναι αρκετά έντονος για να κάμουμε την ίδια πρόβλεψη.

Ο σπινθηρισμός του κύκλου γύρω στη θηλή του μαστού άρχίζει κυρίως από τον 6ον μήνα. «Αν υποστηρίξει ο δόκτορας Άντοςοσιάν, το σκούρο χρώμα αυτό του κύκλου έντονη κατά τις επόμενες βδομάδες, το παιδί που θα γεννηθεί αζ είναι αγόρι. «Αν αποσβείνει στάσιμο, θα γεννηθεί κορίτσι».

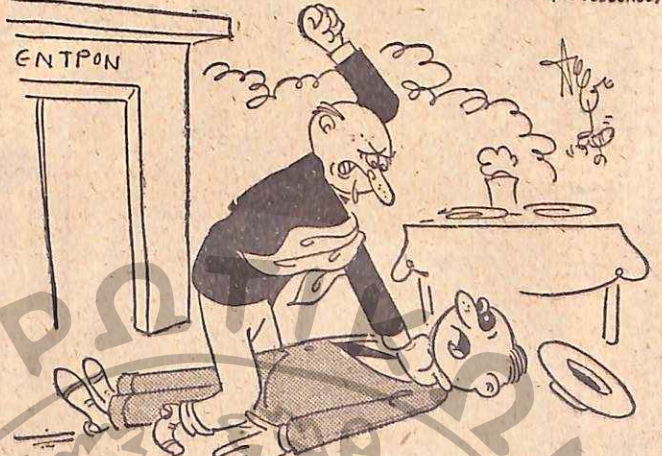
ΟΙ ΥΠΕΡΗΧΟΙ ΣΤΟΥΣ ΡΕΥΜΑΤΙΣΜΟΥΣ

Οι πρώτες δοκιμές θεραπείας των ρευματισμών με υπέρηχους χρονολογούνται από το 1939. Τα αποτελέσματα δεν ήταν πολύ ικανοποιητικά τον πρώτο καιρό. Αλλά, στο μεταξύ, η τελειοποίησης της εφάρμοζόμενης τακτικής, επέτρεψε αξιόλογες θεραπείες διαφόρων μορφών ρευματισμών, από τις πιο απλές ως τις πιο πολύπλοκες.

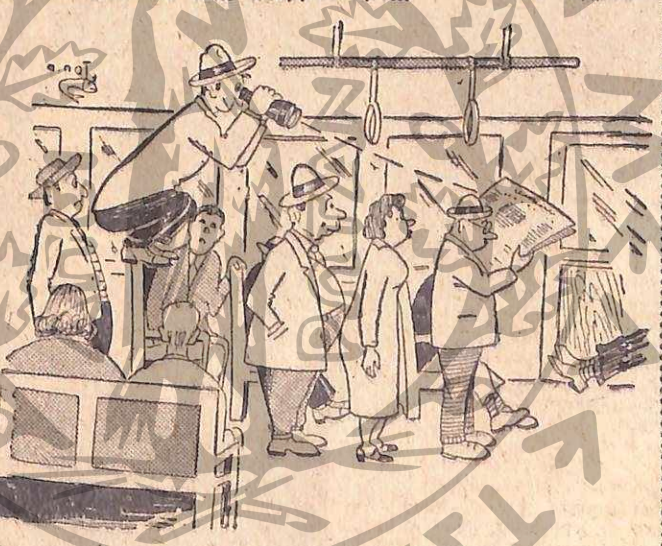
Τελυτοθεραπεία

Ούτε σύ, ρε Ζαφείρη, δεν πρόσεξες το στυλό, για να με ειδοποιήσεις... (Του Β. Χριστοδούλου)

Καλά, βρε παιδί μου, μην κάνεις έτσι... Δεν ήξερα ότι είναι υποχρεωτικό το... πουρμπουάρ!... (Του Αρχειού)

Αφραναγνώστης!... (Του Π. Ποταμιάνου)

Η ελπίδα αγάπης

Διδακτικό διήγημα

Είμαι μία γυναίκα που πρόδωσα τον άντρα της. Το εξομολογούμαι χωρίς ντροπή. Γιατί θέλω να βρω την κρίση μου να γίνω μάθημα σε κείνες που βρίσκονται στην κρίση της καμψής, από όπου αρχίζει ο μεγάλος κατάρτος. Είμαι βέβαιη πως πολλές άλλες γυναίκες θα μπορούσαν να βρουν στην ιστορία μου τη δική τους ιστορία. Γιατί, ως ένα σημείο, είναι πολύ κοινή και συνηθισμένη. Είχα παντρευτεί έναν άνθρωπο που μ' αγαπούσε χωρίς όμως να τον αγαπάω κι' εγώ. Κι' έπειτα, ένας άλλος βρέθηκε μπροστά μου. Ήταν ο μοιραίος άντρας, που τον πίστεψα σαν Θεό και που με έκανε να βγώ από τον ίδιο δρόμο, με την ελπίδα πως θα βρω την ευτυχία. Κι' ωστόσο...

Πρέπει να σας πω ότι ο άντρας μου μου είχε δώσει πολύ μεγάλη ελευθερία. Ποτέ δεν μ' είχε ρωτήσει ποιά κίνημα ή τί έκανα και δεχόταν πάντα τις εξηγήσεις μου, χωρίς την παραμικρή αντίρρηση. Ήταν, εξ' άλλου, ο πιο τρυφερός, ο πιο περιποιητικός κι' ο πιο προνοητικός από τους συζύγους. Φρόντιζε τόσο πολύ να προλαβαίνει τις επιθυμίες μου που δεν προφταίνα να έχω καμιά επιθυμία.

Υποθέτω ότι ο Έντμον, μη βρίσκοντας ανταπόκριση στην αγάπη του, είχε αποφασίσει να γίνω ο τύπος του τέλει συζύγου, με την ελπίδα πως έτσι θα καταφέρω ίσως να με συγκινήσει. Αυτό το πράγμα πολλές φορές μ' ένθουσε. Κι' άλλοτε πάλι μ' εξωργίζε. Θά προτιμούσα να μου φώναζε κατάνυξη.

— Σου αφιέρωσα τη ζωή μου χωρίς να πάρω τίποτα γι' αυτό. Δέν αξίζει πια να κάνω τον καιρό μου για σου. Έπαινα να σ' αγαπώ!

Αλλά δεν μου το είπε ποτέ. Γιατί μ' αγαπούσε πάντα με την ίδια θερμή, όπως και την πρώτη περίοδο της γνωριμίας μας κι' η κρυφή του ελπίδα ήταν πως θα καταφέρω να τον συγκινήσω την καρδιά μου.

Αλλ' όπως τόσες άλλες γυναίκες, μόνον κι' εγώ ένα επίδοιο και καπιταλιστικό πλάσμα. Όχι μόνο δεν τον αγαπούσα, αλλά ούτε έκανα την παραμικρή προσπάθεια για να το κατορθώσω. Ή καλύτερα έκανα το αντίθετο. Απαντούσα στις εκδηλώσεις της αγάπης του με την αδιαφορία και στην τρυφερότητα του με ψυχρότητα, φροντίζοντας να κάνω λόγους και πιο μεγάλη την όποστας που με χωρίζε. Γιατί είχα πιστέψει πως η ευτυχία μου δεν βρισκόταν κοντά στον Έντμον, αλλά κά-

που άλλου. Δεν ξέρω πού ακριβώς, αλλ' αυτό δεν έχει σημασία.

Την εποχή αυτή γνώρισα το Ζάκ. Ήταν ένας παιδικός φίλος του άντρα μου, που είχε γυρίσει τις χώρες της Άπω Ανατολής, όπου είχε μείνει πολλά χρόνια. Ή παλιά τους φίλια ξαναζωντανέψα κι' αποφάσισαν να κάνουν μερικές επιχειρήσεις μαζί. Έτσι, ο Ζάκ έγινε και δικός μου φίλος. Έρχοταν κάθε μέρα σχεδόν στο σπίτι και μερικές φορές τυχαινε να μην βρίσκεται εκεί ο Έντμον.

Γιατί να πολολογώ; Αγαπηθήκαμε. Και δεν δοκίμασα τον παραμικρό δισταγμό να προδώσω τον άντρα μου.

Ήταν ωραιότερος ο Ζάκ; Ήταν εξυπνότερος; Ήταν καλύτερος; Εκείνη την εποχή το πίστευα. Όχι με τον Έντμον δεν θα καταδεχόμουν να τον συγκρίνω αλλ' ούτε με κανένα άλλον άντρα στον κόσμο. Από τη μία μέρα στην άλλη γέμισε τη ζωή μου κι' έγινε για μένα το πόν, ο Θεός μου κι' ο κόσμος μου. Δεν δυσκολεύομαι να πω σήμερα πως ένιωθα μία απέραντη ευτυχία γιατί πρόδρα τον άντρα μου.

Βλεπομάστε, κάθε απόγευμα σχεδόν, σ' ένα μικρό διαμέρισμα, που ο Ζάκ είχε νοικιάσει σ' έναν απόμερο δρόμο του Παρισιού. Οι ώρες μας κυλούσαν μέσα σ' αυτό ευτυχισμένες. Κι' όταν χωριζόμαστε το βράδυ, δεν έδλε-αυτο εύχισιμες. Κι' όταν χωριζόμαστε εκεί την άλλη μέρα... πα την ώρα που θα ξαναγύριζε εκεί την άλλη μέρα...

Κείνο το απόγευμα, ήταν το πιο ευτυχισμένο που είχαμε περάσει μαζί. Είχα φορέσει μία ρομπ ντε σάμπρ του Ζάκ που μ' ήσαν ξαπλωμένη σ' ένα ντιβάνι, ενώ αυτός έφτανε το κι' κοκταίλ που μου άρεσε. Εκείνη τη στιγμή, χτύπησε το κουδούνι της πόρτας...

Ο Ζάκ πήγε ν' ανοίξει και τον είδα να όπισθοχωρή λυ-κός σαν το πανί.

Ο επισκέπτης ήταν ο άντρας μου.

Ποιος τον είχε ειδοποιήσει; Δεν το έμαθα ποτέ κι' αλλωστε το πράγμα δεν ένδιαφέρει.

Ανακάθισα άμέσως στο ντιβάνι και περίμενα με ήρεμία, που δεν την φανταζόμουν για τον έαυτο μου, να ιδώ τί έπρόκειτο να συμβεί. Νομίζω πως, αν ο άντρας μου έβγαζε ένα περιστροφικό κι' άρχιζε να με πυροβολή, δεν θα έκανα την παραμικρή κίνηση για να υπερασπισθώ τον έαυτο μου.

Ο Έντμον προσποιήθηκε, ωστόσο, πως δεν μ' έδλεπε και γύρισε προς το μέρος του Ζάκ.

— Είσαι ένας ούτιδανός κι' ένας τιποτένιος! του είπε. Καταχράστηκες τη φίλια και την εμπιστοσύνη που σου είχα!

Αθλίε!

Ένοιωσα ένας ρίγος σ' όλο μου το σώμα, γιατί φοβήθηκα πως ο άντρας μου κι' ο Ζάκ θάρχονταν στα χέρια.

Αλλά δεν έγινε τίποτε. Ή καλύτερα έγινε κάτι το τρομερό και το άπιστευτο. Άκουσα το Ζάκ να λέει με φωνή που έτρεμε:

— Δεν φταίω εγώ, ή Βεατρίκη με παρέσυρε...

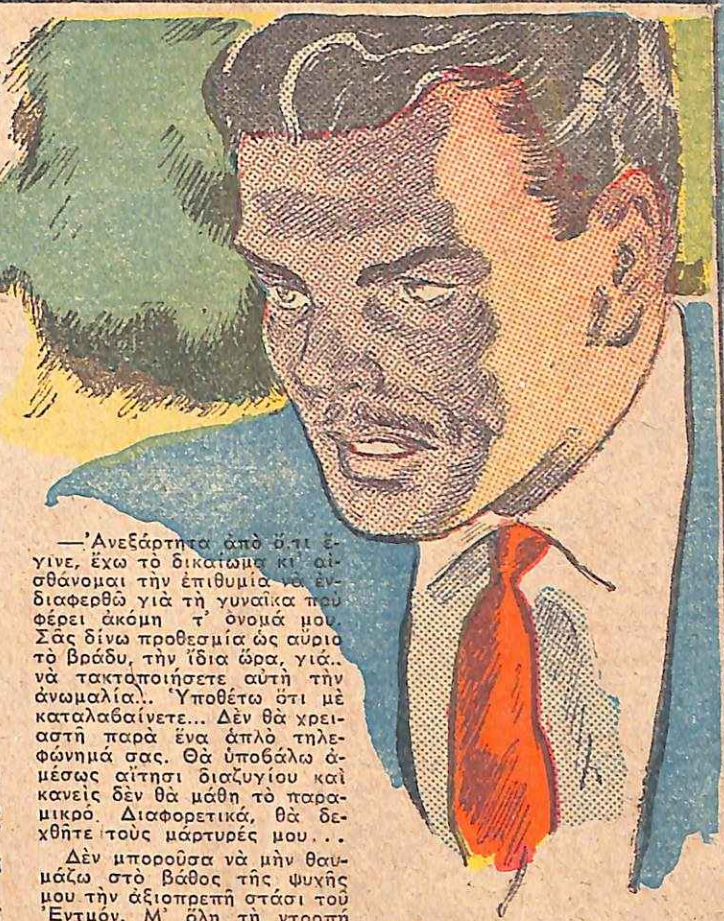
— Ο άντρας μου του έριξε ένα περιφρονητικό βλέμμα. — Σκουλήκι! τον άκουσα να λέει.

Έπειτα γύρισε προς το μέρος μου.

— Σε περιμένα στο χώλ, μου είπε, μαντεύοντας πως, κάτω από τη ρομπ - ντε - σάμπρ του Ζάκ, δεν φορούσα τίποτε σχεδόν...

Ένοιωθα μιά απέραντη αηδία για το Ζάκ και του είπα να φύγει για να ντυθώ.

Έπειτα από μερικά λεπτά, βρισκόμουν κι' εγώ στο χώλ. Ο άντρας μου μ' έβλεπε από το μπράτσο και, γυρίζοντας προς το μέρος του Ζάκ, του είπε:

— Άνεξάρτητα από ό τι έγινε, έχω το δικαίωμα κι' αισθανομαι την επιθυμία να ένδιαφερθώ για τη γυναίκα που φέρει ακόμη τ' όνομά μου. Σας δίνω προθεσμία ως αύριο το βράδυ, την ίδια ώρα, για να τακτοποιήσετε αυτή την άνωμαλία... Υποθέτω ότι με καταλαβαίνετε... Δεν θα χρειαστεί παρά ένα απλό τηλεφώνημά σας. Θα υποβάλω άμέσως αίτηση διαζυγίου και κανείς δεν θα μάθω το παραμικρό. Διαφορετικά, θα δεχθώ τους μάρτυρές μου...

Δέν μπορούσα να μην θαυμάζω στο βάθος της ψυχής μου την αξιοπρεπή στάση του Έντμον. Μ' όλη τη ντροπή μου, αισθανόμουν μία κρυφή περηφάνεια για τον άντρα μου. Φύγαμε μαζί.

Πέρασα μία νύχτα και μία μέρα αγωνίας. Ή ιδέα ενός γάμου με τον Ζάκ, έπειτα από την άνωμαλη συμπεριφορά του, δεν μ' ένθουσίαζε. Αλλ' όπως είχε πει ο άντρας μου, ο γάμος αυτός αποτελούσε «τακτοποίηση της άνωμαλίας». Για το λόγο αυτό, περίμενα μ' ανυπομονησία το τηλεφώνημά του.

Αλλά δεν τηλεφώνησε ως άργα το βράδυ. Κατά τα μεσάνυχτα, ο άντρας μου πήρε στο τηλέφωνο δυο φίλους του και τους παρακάλεσε να τον επισκεφθούν το πρωί στις οχτώ. Δεν ήταν δύσκολο να μαντέψω τί τους ήθελε. Κι' άλλωστε, το πρωί, την ώρα που έφευγαν τον άκουσα να τους λέει:

— Δέν δέχομαι καμιά ύποχώρησι. Ή μονομαχία θα γίνω μέχρι θανάτου! Του άφήνω την έκλογη των όπλων.

Οι δυο μάρτυρες γύρισαν έπειτα από μιάν ώρα. Και πληροφόρησαν τον άντρα μου ότι ο Ζάκ είχε φύγει από την προηγούμενη μέρα με το αεροπλάνο για τη Σαίγκον!

Ο Έντμον είχε τη μεγαλοφυχία να μ' έμείνει δίωξη από το σπίτι του και να μην υποβάλει αίτηση διαζυγίου. Για ένα διάστημα, ζήσαμε σαν δυο ξένοι, μ' όλο που βρισκόμαστε κάτω από την ίδια στέγη. Κι' έπειτα, με τον καιρό, άρχισα να αποχτούμε κάποια οικειότητα...

Ο πάγος έσπασε σιγά - σιγά, οι καρδιές μας αποχτούσαν ή μία την άλλη, τα βλέμματα μας δεν είχαν πια τις λάμψεις του μίσους και της κακίας...

Ο Έντμον δεν μου ήταν πια αδιάφορος όπως πριν. Τον αγαπούσα μ' όλη τη δύναμη της ψυχής μου. Αλλά δεν είχα το θάρρος να του το πω, Γιατί καταλαβαίνα πως ήμουν ανάξια γι' αυτό.

Αλλά το μάντεψε μόνος του. Κι' όπως δεν είχε πια ποτέ να μ' αγαπάει, έκανε αυτό το πρώτο βήμα προς το μέρος μου...

Απ' αυτή τη στιγμή, άρχισε η αληθινή ευτυχία για μένα. Και για τον Έντμον επίσης. Το παρελθόν δεν μας απασχολεί πια. Είναι σαν να μην υπήρξε ποτέ... Και, στ' αλήθεια, δεν υπήρξε. Μου φαίνεται πως δεν έκαμα τίποτε άλλο σ' όλη μου τη ζωή από το ν' αγαπάω τον άντρα που φέρω τ' όνομά του.

ΓΙΑΝΝΑ ΚΑΛΜΕΛ

Η ματωμένη κληρονομία

ΑΙΜ. ΡΙΣΜΠΟΥΡΓΚ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο γιατρός Μογκάρ ανακαλύπτει ένα μυστικό πέρασμα, μπαίνει στο Πυργάκι και αντικαθιστά το δηλητήριο που ποτίζουν τη χήρα Λυρώ με ένα σωτήριο αντίδοτο. Ο κόμης Μπερσολέρ φτάνει στο σπίτι του γιατρού κι' ο Λουριέν του διηγείται τη δραματική περιπέτεια του. Ο κόμης διαφωτίζει κατόπιν το Μογκάρ σχετικά με την όλη υπόθεση και τον καταχθονίο αγώνα που γίνεται για την κληρονομία του Σοραμί. Η μεγάλη κληρονομία ανήκει στην κόρη της Κλάρας Γκερέν και κόρη της δολοφονηθείσας είναι, χωρίς άλλο, η χήρα Λυρώ.

31ον — Ναι, κύριε κόμης, είπε ο Μουριλλόν, δεν αμφιβάλλω πιά, γιατί, σ' αυτή τη μυστηριώδη υπόθεση, διαδίδω τον Ζοζέφ Ραβιό. Ξέρω τι παγνίδι παίζει αυτός ο κακούργος, κι' είναι σ' να κρατά στα χέρια μου τα χαρτιά του. Βρήκε κάποιον κακούργο του φυράματός του — και ποιος ξέρει αν δεν είναι ο ίδιος που δολοφόνησε και την Κλάρα Γκερέν — που θέλει να τον παντρεύει με την δεσποινίδα Λυρώ, με τη συμφωνία ίσως ν' αρκεστή σε ένα - δυο εκατομμύρια από την κληρονομία. Γι' αυτό θέλουν να δηλητηριάσουν την κυρία Λυρώ, και να μείνει η κόρη της γενική κληρονόμος. Και ποιος ξέρει μάλιστα αν δεν λογαριάζουν να δολοφονήσουν και την δεσποινίδα Εύγενία μετά το γάμο. Άλλα θα τους ξεσκεπάσω όλους. Ένα πράγμα μονάχα ζητώ, κύριε κόμης...

— Τι;
— Να μ' αφήσουν να ενεργήσω.
— Κάνε όπως καταλαβαίνεις, φίλε μου.
— Λοιπόν, κύριε, επανέλαβε ο Μουριλλόν, αμείβομαι ότι αν έπεσα έξω, όταν ισχυρίστηκα ότι η κυρία Λυρώ είναι κόρη της Κλάρας Γκερέν, κι' ότι όλα συμβαίνουν στο Βιλντεντρέ είναι συνέχεια του εγκλήματος του Γκρανβάλ. Κύριε Μογκάρ, μου είπατε ότι ο εφημέριος του Βιλντεντρέ είναι φίλος σας...

— Μάλιστα.
— Λοιπόν, πρέπει να ιδώ τον εφημέριο και να μιλήσω για λίγο μαζί του. Σας παρακαλώ να μου δώσετε ένα συστατικό γράμμα.

— Τό θέλετε τώρα;
— Μάλιστα.
Ο γιατρός κάθισε στο γραφείο του, έγραψε ένα θερμό συστατικό γράμμα, και τόδωσε στο Μουριλλόν.

— Σας ευχαριστώ, είπε εκείνος. Τώρα φεύγω. Πηγαίνω στον εφημέριο. Και βγήκε από το γραφείο.
— Θaumάσιος άνθρωπος! είπε συγκινημένος ο γιατρός.

Δόν Χοσέ Άγκουαρ Μπερνόγιας

Η σύστασις του κυρίου Μογκάρ ήταν τόσο θερμή, ώστε ο εφημέριος δέχτηκε τον Μουριλλόν με έγκραστη όλη.

— Είμαι στη διάθεσί σας, του είπε.

— Έχω ανάγκη της βοήθειάς σας, αρχισε να λέει ο Μουριλλόν. Πρόκειται να σώσουμε τη ζωή άρισμένων ανθρώπων και ν' αποκαλύψουμε μερικούς κακούργους...

— Άλλ' αυτό είναι δουλειά της δικαιοσύνης, παρατήρησε ο εφημέριος.
Ο Μουριλλόν του εξήγησε τότε περί τίνος επρόκειτο. Ο εφημέριος τον άκουσε κατάπληκτος.

— Σας αφήνω να ενεργήσετε όπως θέλετε, είπε.

Ο Μουριλλόν δεν ζητούσε περισσότερα. Αποχαιρέτησε τον εφημέριο, κι' έφυγε. Την ίδια μέρα, προτού φύγει για το Παρίσι, νοίκιασε ένα δωμάτιο ισόγειο, στο βάθος ενός κήπου, που είχε πόρτα σ' ένα ερμητικό δρόμο. Έφυγε έπειτα για το Παρίσι, και ξαναγύρισε την άλλη μέρα, κρατώντας ένα μεγάλο δέμα.

Είχαν γευματίσει στο Πυργάκι, κι' η υπηρέτρια σέρβιρε τον καφέ.

Η κυρία Λυρώ είχε έκρασι πιό ζωηρή την ημέρα εκείνη. Τα μάτια της δεν ήταν μισόκλειστα, όπως τις προηγούμενες μέρες.

Η Άνταστασία την κυττούσε με περιέργεια. Τι σήμαινε αυτή η καλύτερη της θυμότης της; Μήπως, όπως συμβαίνει στις περισσότερες αρρώστιες, αυτή η φαινομενική καλύτερη προμηνύει το θάνατο; Η κυρία Φουρνιέ άνησυχούσε και τρόμαζε. Η μεταβολή εκείνη δεν ήταν φυσική. Αν ο θάνατος ήταν νάρθη σύντομος; Αν ο Ραβιό δεν πρόσεξε στη δόσι; Ποιος ξέρει τι καινούργια μπερδέματα θα είχαν τότε...

Κάθε τόσο, η Εύγενία, που έμενε αμίλητη, έρχιχνε στη μητέρα της ματιές στοργικές.

— Άγαπητή μου φίλη, είπε η Άνταστασία, μου φαίνεται ότι σήμερα είσαι περίφημη.

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Εξήγησις

Μου τό ξεφούντισες κι' αυτό πώς πρέπει, λέει, να σκεφτώ λιγάκι και το μέλλο. Και να τραβήξω στον παπα για άδειες, λέει, και τα λοιπά, εκτός αν δεν το θέλω.

Και δός του το φιλό γαζί πώς χρόνια και οι δυο μαζί τραβίωσαν παρόα. Και πρέπει άνευ αναβολή αυτή η δουλειά να καταλή— τώρα στη λεμονά!

— Άκου, λοιπόν, τι θα σου πω. Τραβάω το πράμα με σκοπό, για να σε δοκιμάσω. Κι' αν είσαι εν τάξει να σε πιά— μετά κουμπάρου και

έλλοιωσε να πάω πάσ— (παπα) (σο).

Γι' αυτό, μη βιάζεσαι (πολύ). Δείξε διαγωγή καλή και άσε την προεμούρα.

— Άν θές, να γίνω το (μοισαί)— και μία ημέ— χροστή (κι) ώρα— να βάλουμε κουλούρα!

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

— Καθίστε, σας παρακαλώ, πάτερ μου, και πείτε μου σε τι όφειλω τη μεγάλη τιμή που μου κάνετε.

Ο Πρωτονοτάριος κάθισε σε μία πολυθρόνα, κι' οι δυο γυναίκες αντίκρι του.

Πίσω από τα γυαλιά, που φορούσε, ο Δόν Χοσέ εξέταζε το πρόσωπο της ψευτο— χήρας και δεν δυσκολεύτηκε ν' αντιληφθεί την ύποκρισία της και τη δολιότητά της. Κατάλαβε ότι έπρεπε να προσέχη, μ' όλο που εκείνη δεν ύποπτευόταν τίποτα.

— Άγαπητή μου κόρη, της είπε, έχω

— Όχι περίφημα, αλλά καλύτερα, άπάντησε η κυρία Λυρώ.

— Έφαιγε σήμερα με περισσότερη δρεξι.

Αυτό είχε αλήθεια.

Πρόκειτο να είσαι ευχαριστημένη. Χτες δεν είχες εκείνες τις αδιαθεσίες, που σ' έπιαναν κάθε μέρα, την ίδια ώρα, και που είχαν αρχίσει να μās άνησυχούν, έμένα και την κόρη σου. Είχα αποφασίσει μάλιστα να φωνάξω ένα γιατρό. Εύτυχως όμως, σε βλέπω καλύτερα.

— Ναι, δεν έχω τό βάρος εκείνο στο κεφάλι, άλλ' αυτό δεν σημαίνει κι' ότι έγινεν εντέλως καλά.

— Κοιμήθηκες καλά;

— Ναι, άλλ' όχι όπως τό προηγούμενο βράδυ.

— Χτες τό πρώτ', κατά τις δέκα, που μπήκα στο δωμάτιό σου, κοιμόσουν ακόμα.

— Ίσως γιατί κοιμήθηκα τόσο πολύ, είμαι τώρα κάπως καλύτερα. Φοδούμαι όμως την άποψήν νύχτα.

— Να μείνεις ήσυχη, άγαπητή μου. Έμεις θα σε προσέχουμε.

Η χήρα άναστήλαξε, ότι τό κακό προχωρεί, χωρίς να τό αισθάνεται. Ύστερα από λίγες μέρες θα της έρθη μεγάλη κρίσις, και τότε θα τρελλαθώ.

Εκείνη τη στιγμή, άκούστηκε τό κουδούνι να χτυπά.

Η Άνταστασία σηκώθηκε.

— Ποιος νάναι, άραγε; άναρωτήθηκε. Θέλησε να βγίη, άλλ' η υπηρέτρια μπήκε στην τραπεζαρία, κρατώντας ένα επίσκεπτήριο.

— Ποιος είναι; ρώτησε η Άνταστασία.

— Είναι ένας παπάς, που θέλει να σας μιλήσει.

— Άπάντησε η υπηρέτρια.

— Ένας παπάς; επανέλαβε η Άνταστασία παρανεμένη. Μήπως είναι ο εφημέριος;

— Όχι, κυρία. Να τό επισκεπτήριό του.

Η Άνταστασία τό πήρε και διάβασε:

«Δόν Χοσέ Άγκουαρ Μπερνόγιας
Αποστολικός Πρωτονοτάριος
Προϊστάμενος των Ίσπανών Ίεραποστόλων της Άμερικής».

Κυρία, είπε η υπηρέτρια, μου είπε ότι έρχεται συστημένος από τον εφημέριο.

— Πήγαίνε τον άμέσως στο σαλόνι, είπε η Άνταστασία.

Η Εύγενία σηκώθηκε και βγήκε, για ν' άνέβη στο δωμάτιό της. Η κυρία Λυρώ την άκολουθούσε. Άλλ' η Άνταστασία την έμπόδισε, καθώς έτοιμαζόταν να βγίη.

— Μείνε μαζί μου, της είπε. Καλύτερα να τον υποδεχτούμε οι δυο μας.

Και προχώρησε προς τό σαλόνι.

Ο Άποστολικός Πρωτονοτάριος φαινόταν έδωδηνταπέντε χρονών. Είχε κάτασπρα μαλλιά, που έπεφταν στους ώμους του, κι' ένα πρόσωπο γαλήνιο. Προτού προφτάσει να πη λείξι, η συνένοχος του Ραβιό γονάτισε μπροστά του, χαμήλωσε τό κεφάλι της, και μουρμούρισε:

— Ευλόγησον, πάτερ μου...

Ο Πρωτονοτάριος σηκωσε τό χέρι του, κι' είπε με καθαρή Ίσπανική προφορά:

— Σας εύλογώ, τέκνον μου.

Τότε η Άνταστασία σηκώθηκε και του είπε:

— Καθίστε, σας παρακαλώ, πάτερ μου, και πείτε μου σε τι όφειλω τη μεγάλη τιμή που μου κάνετε.

Ο Πρωτονοτάριος κάθισε σε μία πολυθρόνα, κι' οι δυο γυναίκες αντίκρι του.

Πίσω από τα γυαλιά, που φορούσε, ο Δόν Χοσέ εξέταζε τό πρόσωπο της ψευτο— χήρας και δεν δυσκολεύτηκε ν' αντιληφθεί την ύποκρισία της και τη δολιότητά της. Κατάλαβε ότι έπρεπε να προσέχη, μ' όλο που εκείνη δεν ύποπτευόταν τίποτα.

— Άγαπητή μου κόρη, της είπε, έχω

την τιμή να είμαι φίλος του εφημέριου. Αυτός μου μίλησε για σας, για την εξαιρετική σας ευσέβεια, για τη φιλευσπλαχνία σας, για τα ευγενικά σας αισθήματα. Και γι' αυτό δεν δίστασα νάρθω εδώ, γιατί ήξερα ότι θα βρισκα μια πιστή δούλη του Κυρίου Ήμών Ίησου Χριστού.

— Ντρέπομαι, Σεβασμιώτατε, για όσα καλά σας είπε για μένα ο εφημέριος.

— Είστε άξιόπαινη, κόρη μου, κι' έχετε τη μετριοφροσύνη, που χαρακτηρίζει τους προνομίους ανδρώπους, που ο Θεός ύπέδειξε για τη δόξα Του. Άγαπητή μου κόρη, ιδρύσαμε στη Νότιο Άμερική πολλά Ίδρύματα για τα όρφανά και έγκαταλειμένα παιδιά, που αναλαβαίνουμε να τ' ανατρέψουμε σαν καλούς Χριστιανούς. Δανοούμε πολλά γι' αυτό τό θεάρεστο έργο, μ' όλο που υπάρχουν πολλοί γενναίοι άνθρωποι ευσέβεις, μένουν ακόμη χιλιάδες παιδιά, που έχουν ανάγκη για περιθαλψη.

Γι' αυτό, κόρη μου, άποτεινόμεστε σ' όλους τους καλούς Χριστιανούς, που επιθυμούν να μās βοηθήσουν στο έργο μας. Στο Βιλντεντρέ βρήκα πολλούς, και, ύστερα απ' όσα μου είπε ο εφημέριος, ήρθα κι' εδώ, με την έλπίδα ότι θα ελεήσετε και σας είς να μās βοηθήσετε.

— Βεβαιώτατα, Σεβασμιώτατε.

— Καθένας δίνει ανάλογα με τις δυνάμεις του. Δεχόμαστε κάθε προσφορά, όσο μικρή κι' αν είναι. Ή πενήτα του φτωχού αξίζει, στα μάτια του Θεού, όσο και τό χιλιάριο του πλούσιου.

— Άσφαλώς. Θα ήθελα να είναι η προσφορά μου ανάλογη με την επιθυμία μου, να δωστούμε, βρισκόμαι αυτή τη στιγμή σε τέτοια θέσι ώστε δεν μπορώ...

— Δεν πρέπει ν' άνησυχώτε γι' αυτό, άγαπητή μου κόρη. Θα μείνω στο Βιλντεντρέ μερικές μέρες ακόμα, και θάχω την ευχαρίστηση να δανάρθω...

— Θα είμαι εύτυχης να σας δεχτώ και πάλι, Σεβασμιώτατε, αλλά μπορώ από τώρα να σας δώσω ένα είκοσόφραγκο, και την έρχόμενη φορά, συμπληρώνω την προσφορά μου.

— Όπως θέλετε, κόρη μου.

— Άγαπητή μου φίλη, είπε η Άνταστασία στην κυρία Λυρώ, ξέρετε που βάζω τα χρήματά μου. Κάνετε μου τη χάρι να μου φέρετε ένα είκοσόφραγκο.

Η χήρα σηκώθηκε και βγήκε.

Ο εφημέριος μου είπε, εξακούλθηκε ο Πρωτονοτάριος, ότι έχετε μίαν αδελφή φτωχή, που ζή μαζί σας, μαζί με την κόρη της. Ή κόρη αυτή είναι μάλιστα η αδελφή σας;

— Την λέω αδελφή μου, Σεβασμιώτατε, γιατί την αγαπώ σ' να ήταν πραγματικά αδελφή μου. Άλλα δεν υπάρχει καμιά συγγένεια μεταξύ μας.

— Όστε είναι μόνο φίλη σας ή δυστυχισμένη αυτή, που την έχετε μαζί σας;

— Ναι, είναι χωρίς συγγενείς, κι' αν δεν την έπαιρνα μαζί μου, η αρρώστεια κι' η δυστυχία θα την σκότωναν.

— Μητέρα και κόρη είναι μεγάλο βάρος για σας.

— Δεν τό θεωρώ βάρος. Δεν έχω μεγάλη περιουσία, άλλ' είμαι μόνη μου, και μωφτάνει. Κι' έπειτα, είναι τόσο ώραίο να κάνω καλές στούς άλλους...

— Αυτή είναι η άληθινή χριστιανική φιλανθρωπία, είπε ο Πρωτονοτάριος. Είστε άγια γυναίκα, κόρη μου. Πρέπει η γυναίκα αυτή... Πώς λέγεται, αλήθεια;

— Κυρία Λυρώ, Σεβασμιώτατε.

— Πρέπει η κυρία Λυρώ κι' η κόρη της να είναι πολύ καλές γυναίκες, για να σας έμπνευσουν τέτοια αισθήματα.

— Είναι τίμιες, κι' άξιες της φιλίας μου.

— Καλύτερο έπαινο δεν θα μπορούσε κανείς να τούς κάνει.

Εκείνη τη στιγμή, επέστρεψε η κυρία Λυρώ, κι' έδωσε τό είκοσόφραγκο στην ψευτο— Φουρνιέ.

Εκείνη τόδωσε στον Πρωτονοτάριο, και του είπε:

— Αυτά προς τό παρόν.

Ο Ίσπανός ύποκλήθηκε, πήρε σοβαρά τό είκοσόφραγκο, και τόδωσε στην τσέπη του. Η κυρία Λυρώ στεκόταν όρθια, και δεν ήξερε αν έπρεπε ν' άποσυρθή ή να μείνει.

— Άγαπητή μου φίλη, της είπε η Άνταστασία, ο Σεβασμιώτατος κι' εγώ μιλούσαμε για σένα.

— Τότε να φύγω, ψιθύρισε η χήρα.

— Μά δεν σου τό είπα γι' αυτό.

— Αισθάνομαι κόπωση. Θάθελα να πάω λίγο στον κήπο.

— Τότε φίλη μου, μπορείς να μās άφήσεις. Ο Σεβασμιώτατος δεν θα σε παρεξηγήσει.

Κυρία μου, είπε ο Πρωτονοτάριος, αν σας ένοχλώ, είμαι έτοιμος να φύγω, παρ' όλη την ευχαρίστησι, που μου δίνει η συντροφία σας.

Η κυρία Λυρώ άποχαιρέτησε τον Ίσπανό, και κατέβηκε στον κήπο.

— Η φίλη σας φαίνεται άρρωστη, παρατήρησε ο Πρωτονοτάριος.

— Είχε περάσει μίαν άρρώστεια, και τώρα δεν έγινε ακόμα καλά. Άκριβώς για την υγεία της την πήρα μαζί με την κόρη της μαζί μου.

— Η φιλανθρωπία σας είναι άνεξάντλητη.

— Κάνω τό καθήκον μου μόνο, Σεβασμιώτατε. Πριν από δυόμισι χρόνια, η φίλη μου έχασε τον άντρα της, που ήταν εργάτης και κέρδιζε άρκετά.

— Τις καύμενες τις γυναίκες! Εύτυχώς η Θεία Πρόνοια έστειλε σας, Νομίζω ότι μιλήσατε στον εφημέριο για κάποιο γάμο...

— Ναι, μία μέρα, που μιλούσα μαζί του, του είπα ότι γρήγορα θα εύλογούσε ένα γάμο. Άλλα τά πράγματα δεν πηγαίνουν κα τόσο καλά, όσο θα τόθελε η κυρία Λυρώ.

— Α, έτσι...

— Η Εύγενία, η κόρη της, είναι πολύ καλή κοπέλλα. Μ' όλο που είναι φτωχή, την ζήτησε για γυναίκα του ένας κύριος, με μεγάλη περιουσία και κοινωνική θέσι. Η κυρία Λυρώ τον ήθελε αυτό τό γάμο, άλλ' η Εύγενία αντιστέκεται.

— Και γιατί;

— Ισχυρίζεται ότι είναι πολύ μικρή άκόμα.

— Τι ηλικίας είναι;

— Δεκαεφτά χρονών.

— Είναι καλή ηλικία για γάμο. Πόσα κορίτσια δεν παντρεύονται, προτού συμπληρώσουν τα δεκάξη! Δεν δικαιολογείται η δεσποινίς Εύγενία, που διώχνει μιά τέτοια τύχη, όπως μου την περιγράφετε.

— Αυτό της λεί διαρκώς η μητέρα της.

— Σε σας, κόρη μου, θα έδινε ίσως περισσότερη προσοχή. Θάπρεπε να την συμβούλευε.

— Τό έκανα. Από φίλια, κι' από τό ένδιαφέρον, που νοιώθω γι' αυτήν, είχα τό δικαίωμα να την συμβουλεύω.

— Και δεν την πείσατε; Άλλ' έπρεπε να μιλήσετε στον εφημέριο σχετικά. Είμαι βέβαιος ότι εκείνος θα την έπειθε. Κόρη μου, αν μιλούσα λίγο στη δεσποινίδα Λυρώ, νομίζω ότι θα την έκανα να λογικευτεί...

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

— Θα είχατε την καλωσύνη, Σεβασμιώτατε;

— Η άποστολή του Ιερέως είναι να φέρη παντού την ειρήνη, άπάντησε ο Πρωτονοτάριος. Υπάρχει ανάμεσα στη μητέρα και στην κόρη μία διαφωνία, που πρέπει να εξαλειφθή. Με την άδειά σας, θα ήθελα να μιλήσω στη δεσποινίδα Λυρώ.

— Σας ευχαριστώ, Σεβασμιώτατε, αλλά φοδούμαι...

— Τι φοδούσατε, τέκνον μου;

— Ότι δεν θα πετύχετε.

Ένα παράξενο χαμόγελο δίστειλε τά χείλη του Πρωτονοταρίου.

— Άγαπητή μου κόρη, άπάντησε, έχω τουναντίον την πεποίθησι ότι θα κάνω την δεσποινίδα Λυρώ να ύπακούση στη μητέρα της.

Η Άναστασία σηκώθηκε και χτύπησε τό κουδούνι.

Μπήκε μέσα η υπηρέτρια.

— Που είναι η Εύγενία; τη ρώτησε η Άναστασία.

— Στο δωμάτιό της, κυρία.

— Κι' η κυρία Λυρώ;

— Στον κήπο.

— Καλά, πήγαίνε.

Η υπηρέτρια έφυγε.

— Σεβασμιώτατε, είπε η Άναστασία, αν θέλετε, θα σας οδηγήσω στην Εύγενία. Θα πάω έπειτα να κρατήσω συντροφία της φίλης μου, κι' έτσι έσείς θα μπέρεστε να της μιλήσετε με την ήσυχία σας.

— Πηγαίνουμε, κόρη μου, είπε ο Πρωτονοτάριος. Έπειτα έρχομαι και σας βρίσκω στον κήπο.

— Θα σας περιμένω, Σεβασμιώτατε.

Άνέβηκαν στο πάνω πάτωμα. Η Άναστασία άνοιξε την πόρτα του δωματίου της νέας, που καθότανε κοντά στο παράθυρο και κεντούσε, και της είπε:

— Άγαπητή μου Εύγενία, ο Σεβασμιώτατος θα ήθελε να μιλήση λίγο μαζί σου.

Η νέα παρανεμένη. Χωρίς όμως να δείξη τη δυσπιστία, που την κυριεύε, σηκώθηκε και φίλησε με σεβασμό τό χέρι του Πρωτονοταρίου.

Η κυρία Φουρνιέ έφυγε, κλείνοντας την πόρτα πίσω της. Ο Πρωτονοτάριος περίμενε ως που ν' άκούση τά βήματά της να απομακρύνονται, κι' έπειτα άνοιξε με προφύλαξη την πόρτα κι' έβριξε μία ματιά έξω.

Η Εύγενία τον παρακολουθούσε παρανεμένη, χωρίς να καταλαβαίνει περί τίνος πρόκειται.

Όταν ο Πρωτονοτάριος βεβαιώθηκε ότι κανένας δεν κρυφάκουγε, άναόκλεισε την πόρτα, γύρισε κοντά στη νέα και την κύταξε συγκινημένος.

Η Εύγενία τά είχε χαμένα.

Η έπίσκεψη εκείνη ενός Ιερωμένου στο

.....

.....

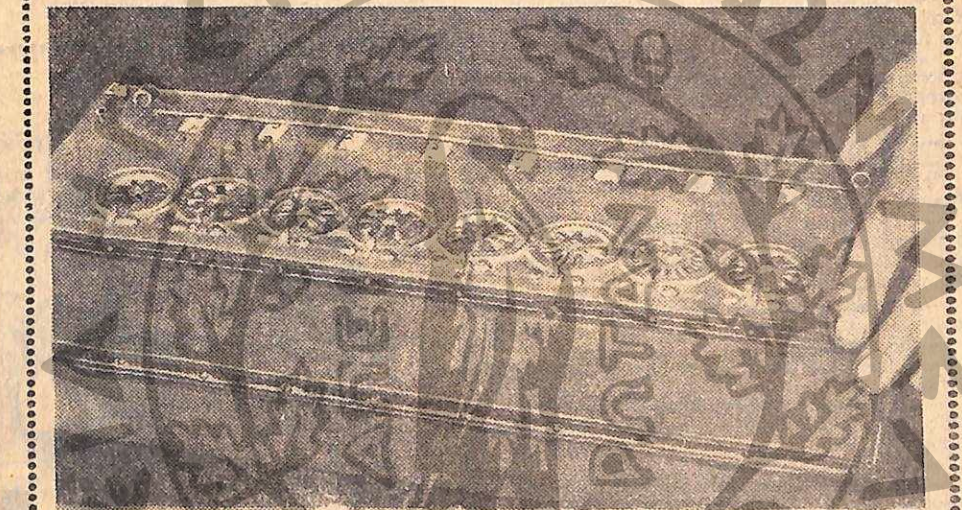
.....

.....

.....

.....

.....

Η ΠΡΩΤΗ ΛΟΓΙΣΤΙΚΗ ΜΗΧΑΝΗ

Η μηχανή αυτή που ο Μπλάνς Πασκάλ πρωτοσκέφτηκε σε ηλικία 16 χρονών και την έφτιαξε στα 22 χρόνια του, είναι η πρώτη λογιστική μηχανή που κατασκευάστηκε στον κόσμο. Ο Πασκάλ την είχε ονομάσει «αριθμητική μηχανή» και την είχε χάσει στον καγκελλάριο Σαγκιέ. Περνώντας από χέρι σε χέρι, η μηχανή αυτή είχε εξαφανισθή. Τελευταία όμως βρεθηκε στην έπιφανεια, γιατί η οικογένεια Μπεντού, που ήταν ο τελευταίος κάτοχος της, αποφάσισε να την πουλήσει. Μεταξύ των υποψηφίων αγοραστών είναι και το γαλλικό υπουργείο Παιδείας. Η μηχανή αυτή του Πασκάλ, που λειτουργεί με άκρίβεια, κάνει μόνο προσθέσεις και αφαιρέσεις.

δωμάτιό της, που τον έφερε μάλιστα η κυρία Φουρνιέ, κι' όχι η μητέρα της, την είχε βάλει σε άδοξες υποψίες. Κι' ο τρόπος του Ιερωμένου αυτό τον έκανε να υποψιάζεται περισσότερο, χωρίς κι' αυτή η ίδια να ξέρει τι ακριβώς.

— Παιδί μου, της είπε ο πρωτονοτάριος με καλωσύνη, μπορούμε να μιλήσουμε χωρίς να μάς ακούσουν.

— Μάλιστα, Σεβασμιώτατε, απάντησε η Εύγενια.

— Ο Πρωτονοτάριος κάθησε κι' η νέα τον μιμήθηκε.

— Δεν μπορώ να μιλήσω πολλήν ώρα μαζί σου, της είπε, ώστε δεν πρέπει να χάσουμε ούτε στιγμή. Καί, πρώτα - πρώτα, πρέπει να σάς πω ότι δεν είμαι Ιερωμένος, κι' ότι το ρόστο το φόρεσα για να μεταμφιεστώ.

— Η Εύγενια κυριεύθηκε από έναν άνεξήγητο τρόμο και θέλησε να σηκωθεί.

— Άλλ' ο ψευτοΙερωμένος την συγκράτησε.

Ο Μουριλλόν βρισκει την Βιργινία Ούρσουλα

— Η νέα τον κύτταζε κατάπληκτη.

— Πιός είστε, κύριε; μουρμούρισε τρομαγμένη.

— Θα σάς το πω, αλλά μην φοβάσαστε. Δεν καταλάβατε ακόμα ότι είμαι φίλος σας, κι' ότι έρχομαι να σάς υπερασπίσω; Ο Λουσιέν Μορέλ...

— Γνωρίζετε το Λουσιέν Μορέλ, κύριε; τον διέκοψε η Εύγενια, που έγινε κατακόκκινη σαν παπαρούνα.

— Ασφαλώς. Άλλ' άψιπτε με να εξακολουθήσω. Έτυχε ποτέ να σάς μιλήση ο Λουσιέν για κάποιον φίλο του Μουριλλόν;

— Μάλιστα, κύριε, και στη μητέρα μου και σ' εμένα μιλούσε πολλές φορές για τον κύριο Αμβρόσιο Μουριλλόν.

— Λοιπόν ο Αμβρόσιος Μουριλλόν είμαι εγώ.

— Ξέις;

— Τώρα, που ξέρετε ότι είμαι κι' εγώ, όπως ο Ζωρζ Ραμέλ κι' ο κόμης Ντεσολέρ, φίλος του Λουσιέν, καταλαβαίνετε ότι βρίσκομαι εδώ για να σάς υπερασπιστώ.

— Δεν καταλαβαίνω καλά, κύριε, απάντησε με ύφος λυπημένο η νέα. Γιατί, ύστερα από το γράμμα, που μου έγραψε ο Λουσιέν, έχω λόγους να πιστεύω ότι δεν με σκέπτονται πια κι' ότι κι' οι φίλοι του δεν σκέπτονται να με υπερασπιστούν.

— Τι μου λές, αγαπητό μου παιδί; Για ποιο γράμμα μου μιλάτε;

— Για το γράμμα του Λουσιέν, που έλαβα την περασμένη Τρίτη.

— Ο Λουσιέν σας έγραψε την περασμένη Τρίτη;

— Μάλιστα, κύριε.

— Αδύνατον.

— Νομίζετε λοιπόν ότι το γράμμα, που έλαβα, δεν ήταν του Λουσιέν; ρώτησε ζωηρά η νέα.

— Ναί, παιδί μου, γιατί, από τότε που είδατε για τελευταία φορά τον Λουσιέν, δεν μπόρεσε να σάς γράψω. Πού είναι το γράμμα του;

— Το έχω εδώ, στο συρτάρι μου.

— Θα θέλατε να μου το διαβάσετε;

— Η νέα σηκώθηκε, πήρε το γράμμα του Λουσιέν, και του το δώσε.

— Τι άτιμία! είπε ο Μουριλλόν, αφού διάβασε το γράμμα εκείνο. "Α, τους άχρειους!... Δεν όπισθοχωρούν μπροστά σε τίποτα.

— Όστε, κύριε, το γράμμα αυτό είναι ψευτικό;

— Εντελώς.

— Όσο είναι ο γραφικός του χαρακτήρας...

— Τον πλαστογράφησαν. Και πιστέψατε σεις ότι αυτό το γράμμα ήταν από το Λουσιέν;

— Είχα μερικές αμφιβολίες...

— Ε λοιπόν, μην αμφισβάζετε πιά. Ο Λουσιέν σας αγαπάει και πάντοτε σας σκέπτεται κι' αντί να αλλάξη ιδέα, όπως σάς άφισαν να πιστεύετε, κάνει τα πάντα για να επισπεύσει το γάμο σας.

— Κύριε Μουριλλόν, θα ήθελα να σάς κάμω μιάν ερώτηση.

— Σας άκούω.

— Τον Λουσιέν τον είδα την περασμένη Παρασκευή. Επέστρεψε εκείνο το βράδυ στο Παρίσι.

— Όχι. Ο Λουσιέν δεν γύρισε στο Παρίσι την ημέρα εκείνη, ούτε αργότερα, γιατί, ως σήμερα, βρίσκεται στο Βιλντεδρέ.

— Γιατί; ρώτησε η νέα παραγμένη.

— Του είχατε δώσει ραντεβού εκείνο το βράδυ στις δέκα και μισή;

— Ναί, αλλά δεν μπόρεσα να πάω, γιατί μ' είχαν κλειδώσει στο δωμάτιό μου.

— Όσο, εκείνος άκουσε τα δύο χτυπήματα, που είχαν συμφονήσει, στην πόρτα του κήπου...

— Θεέ μου!... ψιθύρισε η Εύγενια που χλωμάσε.

— Ο Λουσιέν, νομίζοντας ότι τον περιμένατε, σκαρφάλωσε στον τοίχο του κήπου, και πήδησε μέσα. Ένας ή δυο κακούργοι, είμασθε βέβαιοι πως ήταν δυο, τον παραμόνευαν κι' άποπειράθηκαν να τον δολοφονήσουν.

— Η Εύγενια αναστέναζε βαθεία.

— Εγγαλε μιά φωνή, που την άκουσα, ψιθύρισε.

— Ησυχάστε όμως, παιδί μου. Ο Λουσιέν είναι καλά και σε λίγες μέρες, θα σηκωθεί.

— Η νέα σταύρωσε τα χέρια της, και σήκωσε τα δακρυσμένα της μάτια προς τον ουρανό.

— Ο Μουριλλόν εξακολούθησε:

— Νομίζοντας ότι τον σκότωσαν, οι δολοφόνοι τον έριξαν σ' ένα ξεροπήγαδο, άλλ' ο Θεός άγρυπνούσε, και τον έσωσε...

— Οι κακούργοι!... ψιθύρισε η νέα.

— Το γράμμα είναι μιά ακόμα μηχανορραφία των έχθρών σας, που είναι επίσημο και του Λουσιέν έχθροι. Ήθελαν να σάς κάνουν να πιστέψετε ότι, εκείνος, που σάς αγαπούσε, σας έγκατέλειψε, γιατί, έτσι, έλπίζαν ότι θα δεχόσαστε, στο τέλος, να πάρете άντρα σας εκείνον, που θέλουν να σάς δώσουν.

— Ίσως... Άλλ' το γράμμα αυτό πιθανόν να γράφτηκε και γι' άλλο σκοπό. Τώρα, που είμαι βέβαιη ότι δεν είναι από το Λουσιέν καταλαβαίνω πολύ καλά γιατί ήθελαν να με ξεγελάσουν. Μάντευαν ότι ανησυχούσα για το Λουσιέν, κι' ότι πιθανόν να τον άκουσα που φώναζε, κι' έστειλαν το γράμμα, για να μην υποψιαστώ το έγκλημα τους.

— Έχετε δίκιο, δεσποινίς. Αυτές είναι οι δυο αίτιες για τις οποίες γράφτηκε αυτό το ψεύτικο γράμμα. Να μου επιτρέψετε, παιδί μου, να πάω αυτό το γράμμα μαζί μου, γιατί μου χρειάζεται.

— Πάρτε το, κύριε Μουριλλόν.

— Τώρα, ησυχάσατε πιά για το Λουσιέν. Καθώς σας είπα, πηγαίνει καλύτερα. Τον περιποιείται ένας σοφός γιατρός, και τον παραστέκει η άδελφή του.

— Η άδελφή του; Όστε δεν είναι πιά φυλακισμένη;

— Όστε ξέρετε ότι η Διονυσία Μορέλ βρισκότανε στη φυλακή;

— Η μητέρα μου το διάβασε σε μιάν έφημερίδα.

— Πού θα της την έδωσε η κυρία Φουρνιέ, άσφαλώς.

— Ναί.

— Έγινε ένα έγκλημα, κι' η Διονυσία Μορέλ πιάστηκε, γιατί την ύποπτευτηκαν ως συνένοχη. Έπειτα όμως την άπολύσαν, γιατί άποδείχτηκε ότι ήταν άθωα... Άλλ' άς τ' άφίσουμε αυτά, παιδί μου, γιατί έχουμε ν' άσχοληθούμε με πολύ σοβαρώτερα. Ξέρω όσα είπατε στο Λουσιέν, όταν συναντηθήκατε τυχαία. Ξέις κι' η μητέρα σας είσατε σαν φυλακισμένες, γιατί θέλουν να σάς παντρεύουν με κάποιον πλούσιο, που σεις δεν τον θέλετε. Τα είπατε αυτά στο Λουσιέν. Άλλά γιατί δεν του άποκαλύψατε το όνομα του ανθρώπου, που θέλουν, παρά την αντίστασή σας, να σάς επιβάλουν ως σύζυγο;

— Προθήκηκα μήπως ο Λουσιέν πάη και τον προκαλέση.

— Ο λόγος αυτός δεν είναι άρκετός. Φοβόσαστε μήπως ο Λουσιέν διατρέξη τον κίνδυνο, που διέτρεξε. Άλλ' εγώ πρέπει να μάθω ποιος είναι ο άνθρωπος αυτός. Δεν θα μου άρνηθήτε, πιστεύω, να μου άποκαλύψετε το όνομά του.

— Λέγεται Ραβιό.

— Ο Μουριλλόν αναπήδησε πάνω στο κάθισμά του και τα μάτια του άστραψαν.

— Πώς; είπε. Είναι ο Ραβιό; Ο Ζοζέφ Ραβιό; Αυτός ο παλιάνθρωπος θέλει να σάς παντρευτή; Ά, καίμενο μου παιδί!... Ευτυχώς είμασθε εδώ για να καταστρέψουμε τα σχέδια αυτού του παλιάνθρώπου και των συνένοχων του. Αυτή τη φορά, τον κρατούμε και δεν μπορεί να μάς ξεφύγη. Πέστε μου όμως: Έρχεται εδώ συχνά;

— Ήρθε χτες κι' ίσως έρθη κι' αύριο. Πέρασαν όχτώ μέρες ως πού να τον δούμε. Πρίν, έρχότανε κάθε μέρα.

— Πρέπει να κρύβεται στο Βιλντεδρέ με ψευδώνυμο.

— Δεν ξέρω αν πήρε ψευδώνυμο. Άλλ' έχω λόγους να πιστεύω ότι μένει στο Βιλντεδρέ κοντά στο σπίτι μας, κι' ότι προσπαθεί να μην τον δούν, όταν έρχεται κι' όταν φεύγει, γιατί πάντοτε μπαίνονθαίνε από την πορτίτσα του κήπου. Και όταν ο κηπουρός λείπει, είμαι σχεδόν βέβαιη ότι πηγαίνει ν' αναφέρει στον Ραβιό τα όσα συμβαίνουν στο σπίτι μας.

— Τι ηλικίας είναι αυτός ο κηπουρός;

— Γύρω στα εξήντα.

— Ασφαλώς είναι, όπως κι' η κυρία Φουρνιέ, συνένοχος του Ραβιό.

— Μου φαίνεται μάλιστα, από κάτι λόγια τους, που άκουσα τυχαία, ότι, άναμεσα στον κύριο Ραβιό, την κυρία Φουρνιέ και τον κηπουρό, υπάρχει κάποια συγγένεια.

— Θεέ μου!... ψιθύρισε ο Μουριλλόν, χτυπώντας το μέτωπό του.

— Η λέξη «συγγένεια» τον έκαμε να ιδή

καλύτερα. Μάντεψε άμέσως ότι, κατά πάσαν πιθανότητα, ο κηπουρός κι' η κυρία Φουρνιέ ήταν ο βαρελάς του Μποζανού κι' η κόρη του.

— Ήξερε τώρα το σχέδιο του Ραβιό. Το μυστήριο δεν υπήρχε πιά. Καί, προτού ρωτήσει τίποτα τη νέα για τη μητέρα της, ήταν πεπεισμένος ότι η χήρα Λυρώ ήταν η κόρη της Κλάρας Γκερέν.

— Τα μάτια του άστραψαν.

— Δεσποινίς Εύγενια, είπε, μπορείτε να μου πητε το οικογενειακό όνομα της μητέρας σας;

— Η μητέρα μου δεν γνώρισε ποτέ τους γονείς της, κύριε Μουριλλόν. Η μητέρα της την έγκατέλειψε μόλις τη γέννησε. Γι' αυτό, δεν έχει οικογενειακό όνομα.

— Τα ύπόλοιπα τα ξέρω παιδί μου. Η μητέρα σας γεννήθηκε στο νοσοκομείο του Πουατιέ, δεν είν' έτσι;

— Μάλιστα, κύριε.

— Η γέννησή της δηλώθηκε στο Δημοαρχείο του Πουατιέ, με το όνομα Βιργινία Ούρσουλα.

— Ναί.

— Δόθηκε σε μιά τροφή στο Μπερζερέ, όπου έμεινε ως πού έγινε δεκαοχτώ χρονών. Εκείνη την εποχή, η μητέρα σας έγινε υπηρέτρια σ' ένα χωριό της Νιέρβ, κι' εκεί παντρεύτηκε τον πατέρα σας, που ήτανε χτίστης.

— Μάλιστα, κύριε. Η μητέρα μου ήταν υπηρέτρια στο Μπερτινί, κι' εκεί γνώρισε τον πατέρα μου, αγαπήθηκαν και παντρεύτηκαν.

— Κι' ύστερα από λίγον καιρό, οι γονείς σας ήρθαν κι' έγκαταστάθηκαν στο Παρίσι.

— Μάλιστα, κύριε Μουριλλόν. Άλλά πως τα ξέρετε όλα αυτά;

— Δεν μπορώ ν' άπαντήσω στην ερώτησή σας, γιατί δεν ήρθε η στιγμή ακόμα για να μάθετε πολλά πράγματα, που τ' άγνοείτε. Σας φτάνει, για σήμερα, να μάθετε ότι από καιρό τώρα, ο κόμης Ντεσολέρ κι' εγώ αναζητούμε τη Βιργινία Ούρσουλα, που γεννήθηκε στο νοσοκομείο του Πουατιέ, στις 10 Οκτωβρίου 1838.

— Η νέα τον κυτούσε κατάπληκτη.

— Έχω να σάς κάμω μιά σύσταση, εξακολουθήσε ο Μουριλλόν. Για το συμφέρον της μητέρας σας, για το συμφέρον το δικό σας, για το συμφέρον του Λουσιέν, δεν πρέπει να πητε λέξη για όσα σας είπα. Ούτε η μητέρα σας δεν πρέπει να μάθη ακόμα τίποτα.

— Μπορείτε να μείνετε ήσυχος, κύριε Μουριλλόν. Άλλωστε, θα μου είνε εύκολο γιατί όχτώ μέρες τώρα δεν μιλώ σε κανένα. Έχω κάνει όρκο...

— Ο Μουριλλόν έμεινε για λίγο σκεπτικός, κι' έπειτα είπε:

— Δεσποινίς Εύγενια, καταλάβατε άσφαλώς ότι μπήκα στο σπίτι αυτό, ντυμένος σαν Ιερωμένος, μόνο και μόνο για να μιλήσω μαζί σας. Με τον τίτλο του Πρωτονοταρίου και με το ράσο μου, άποκοιμήσα τη δυσπιστία της κυρίας Φουρνιέ, και την άνάγκασα να πέση στην παγίδα, που της είχα στήσει. Άλλά, για να μου επιτρέψη να σάς δώ ιδιαιτέρως, όπως επιθυμούσα αναγκάστηκε να της δώσω μιάν ύποσχεσι: Της ύποσχέθηκα να σάς πείσω να ύπακούσετε στη μητέρα σας, και να δεχτήτε το σύζυγο, που θέλουν να σάς δώσουν. Λοιπόν, παιδί μου, πρέπει να κρατήσω την ύπόσχεσή μου, κι' όταν άποχαιρετήσω την κυρία Φουρνιέ, να μπόρσω να ρετήσω τη δεσποινίδα Λυρώ. Είνε τώρα διατεθειμένη να παντρευτή τον

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Κο νωνικό

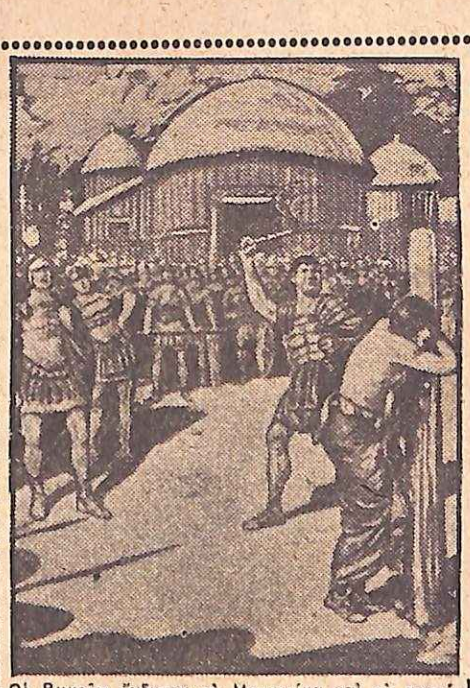
Άρραβώνες

Ο κ. Ευστάθιος Χρύσης και η δς Άμαλία Νικολαΐδου άρραβωνίστηκαν. Στο ταιριασμένο ζευγάρι Α. Δ. εύχομαι κάθε εύτυχία.

Γάμοι

Εόαγγελος Γαβαλάς - Βασούλα Πρωτονοτάριου έτέλεσαν τους γάμους των την Πέμπτην 26 Οκτωβρίου εις τον ναόν της Ριζοφρίου Σχολής. Παράνυμφος παρέστη ο κ. Ίωαν, Γαβαλάς. Στους άπαντες εύχομθα κάθε εύτυχία.

Αρχέλαος - Γεωργία

Οι Ρωμαίοι έγδυσαν τη Μπουντίκα και τη μαστίζωσαν αλύπητα...

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙ της βασίλισσας Μπουντίκα

Έδωκεν χιλιάδες θύματα σε μιά νύχτα

Το Κόλτσεστερ ήταν ένα μεγάλο χωριό, από καλύβες σε σχήμα κυψέλης κι' από μερικά πέτρινα σπίτια, χτισμένα όλα κοντά στην τοποθεσία μιάς παλιάς πρωτεύουσας των Κελτών. Άποτελούσε μίαν άποικία της μεγάλης Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, όπου μπόρουν ν' άποτραδηχτούν για ν' αναπαυθούν οι Ρωμαίοι λεγεωνάριοι έπειτα από 20 ετών σκληρή ύπηρεσία. Μερικοί άπ' αυτούς ήταν άναπαιροι, κι' οι πιο πολλοί υπέφεραν από ρευματισμούς, άπ' το ύγρο κλίμα της Βοετανίας. Όλοι τους είχαν γεράσει πρόωρα, άπ' τις μάχες και τις πορείες 20 ετών, άπ' την τραχεία ύπηρεσία στον πειθαρχικώτερο στρατό του τότε γνωστού κόσμου.

Στο Κόλτσεστερ όμως, ξεχνούσαν πως υπήρχαν στρατιώτες. Καλλιεργούσαν μίαν έκτασι γης που έπαιρναν όταν άποστρατεύονταν. Πολλοί άπ' αυτούς είχαν παντρευτή Βρεταννές κι' είχαν μόθει τη γλώσσα του τόπου, την κελτική. Νύνουναν όσος οι ντόπιοι και περνούσαν τις έλευθερες ώρες τους στις ταβέρνες, παίζοντας ζάρια και σχολιάζοντας δίχως πολυ ένδιαφέρον τις ειδήσεις που άνηκαν άπ' τη μακρινή Ρώμη. Η ζωή τους κυλούσε γαλήνια κι' άφροντίστα...

Άς παρακολουθήσουμε όμως με τη φαντασία μας έναν οποιοδήποτε άπ' αυτούς τους βετεράνους, μιά καλοκαιρινή νύχτα του έτους 61 μ. Χ. Κοιμάται ήσυχος, όπως πάντα, στο κρεβάτι του, δίχως να ύποπτεύεται καθόλου την φοικτή τραγωδία που πρόκειται να ξεσπάση... Ξαφνικά, τον ύπναινε ούρλιασματα λυκών.

Ο βετεράνος σηκώνεται, λίγο άνησυχος, και τρέχει στο παράθυρο. Αντικρύζει τότε ένα θέαμα φοικτό: Φλόγες τεράστιες τυλίγουν το χωριό, πηδώντας άπο σπίτι σε σπίτι. Οι κάτοικοι έχουν ξεχυθή στους δρόμους, αλαλιασμένοι, και προσπαθούν να σβύσουν τα ρούχα τους που καίγονται.

Τους κυνηγούν άπο κοντά κάτι άνθρωποι άγριοι, φοβεροί. Τα προσώπα τους είνε βαμμένα με το μπλε χρώμα του πολέμου. Κρατάνε σπαθιά και ματοβαμμένα τεσκούρια, κι' οι πολεμικές ιαχές τους μοιάζουν πολύ με ούρλιασματα λυκών.

Ο βετεράνος καταλαβαίνει ότι επαναστάτησαν και πάλι οι βάρβαρες φυλές, διψασμένες για αίμα. Κι' ο κυβερνήτης

της χώρας, ο Σουετόνιος Παυλίνος, βρίσκεται μακριά, προς τη δύση, μ' όλο το στρατό του!... Οι κάτοικοι του Κόλτσεστερ δεν έχουν να περιμένουν βοήθεια άπο κανένα. Είνε όλοι καταδικασμένοι!...

Όταν χάραξε η αύγη, δεν είχε άπομείνει, άπ' το εύτυχισμένο άλλοτε χωριό, παρά μόνο ένας σωρός έρειπίων που κάπνιζαν. Την ίδια τύχη είχαν, τη νύχτα εκείνη, κι' άλλες δυο ρωμαϊκές άποικίες. Πάνω άπο 70.000 Ρωμαίοι και ύποστρηκταί τους βρήκαν τραγικό θάνατο, θύματα του μίσους και της εκδίκησης της βασίλισσας Μπουντίκα.

Δυο φορές οι ρωμαϊκές λεγεώνες είχαν κατακλύσει τη Βρεταννία κι' είχαν επιβάλει την κυριαρχία τους με τη φωτιά και το σίδερο: έπ' Ιουλιού Καίσαρος και έπ' Κλαυδίου, το 55 π. Χ. και το 43 μ. Χ. Είχαν συντρίψει την αντίστασι των άδάμαστων φυλών της νοτιανατολικής περιοχής κι' είχαν αίχμαλωτίσει το νεαρό άρχηγό τους Καρακάκκο.

Η φυλή των Ίκέγων δεν τους είχε άντισταθή — ίσως γιατί καταλάβαινε ότι δεν θα μπόρουν ν' άμυνθή άποτελεσματικά, στην πεδινή χώρα όπου ζούσε. Κι' οι Ρωμαίοι πάλι τους είχαν φερθή μ' επιείκεια. Τους είχαν άπαγορεύσει τα όπλα και τις άνθρωποθυσίες. Είχαν άναγκάσει όμως τον άρχηγό τους Πρασουάγο ως άνεξάρτητο κι' ύπεύθυνο μόνον άπέναντι του αυτοκράτορος.

Ο Σουετόνιος Παυλίνος τους είχε επιβάλει φόρους, γι' άντάλλαγμα της ρωμαϊκής «προστασίας». Άλλά τους είχε άπαλλάξει άπο άλλους φόρους: εκείνους που πληρώναν ός τότε στους Δρυίδες.

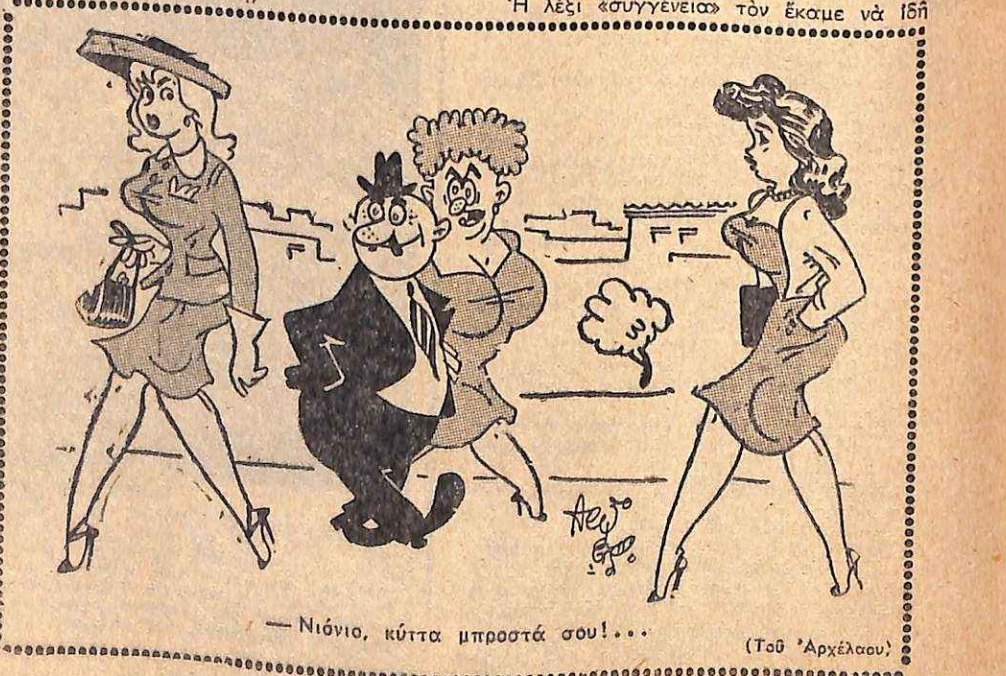
Έχουν γραφή πολλά για την Ιερατική αυτή τάξη των Δρυίδων, άπ' την οποία προέρχονταν οι γιατροί κι' οι ποιητά της εποχής τους. Άστρεφαν ως θεο τους τον Ήλιο κι' έκαναν τις θρησκευτικές τελετές τους στα βάθη των ιερών βασάν τους. Ο Καίσαρ είχε ιδή τις άνθρωποθυσίες τους, στις οποίες έκαίγαν ζωντανά τα θύματα (έγκληματιες, δημούς ή και άθώους άκόμη) κλεισμένα μέσα στα κλουβιά. Μερικοί όμως Ιστορικοί άμφισβητούν αυτές τις άγριότητες κι' ύποστηρίζουν ότι, ενώ ο άρχιερεύς των Δρυίδων προσποιόταν ότι σκότωνε το θύμα, ο βοηθός του έλευθερούσαν κάμποσα άσπρα περιστέρια, που πετούσαν ψηλά, για να συμβολίσουν το άνέβασμα της ψυχής προς το θεό. Όπωςδήποτε, ο Σουετόνιος Παυλίνος θεωρούσε άγρια τη θρησκεία των Δρυίδων κι' είχε βάλει όλα τα δυνατά του για να την ξεριζώσει.

Όπως είπαμε και πιά πάνω, ο Πρασουάγος, ο άρχηγός των Ίκέγων, ήταν φίλος των Ρωμαίων. Όταν λοιπόν πέθανε, το έτος 61, άφισε τη μισή άπ' την άπέραντη περιουσία του στον αυτοκράτορα Νέρωνα και την άλλη μισή στις δυο του κόρες, άγνωστας τελείως τη σύζυγο του Μπουντίκα. Οι Ρωμαίοι που πήγαν να παραλάβουν την κληρονομία, φέρθηκαν με άπιστευτή βαναυσότητα — ίσως γιατί η δυσρεστημένη Μπουντίκα άνησθεκε να συμμορφωθεί. Έγδυσαν τη βασίλισσα και τη μαστίζωσαν αλύπητα και κακοποίησαν τις δυο της κόρες.

Η συμπεριφορά τους αυτή έκαμε τη Μπουντίκα να ξεγερωθή, σαν μαινάς, και να ξεσηκώσει επαναστάσι σ' όλόκληρη τη νοτιανατολική Βρεταννία. Έτσι οι βάρβαρες φυλές κατέσφαξαν όλους τους Ρωμαίους άποίκους και τους «συνεργάτες» τους.

Άν ή Βορεία και Ισχυρή φυλή των Ούμβρων συμμοχούσε με τους Ίκέλους, ή Ρώμη θάχανε πιθανάτα όλοκληρή τη Βρεταννία. Άλλά η Μπουντίκα δεν κατώρθωσε να πραγματοποιήσει αυτή τη συμμαχία. Κι' οι λεγεώνες του Σουετόνιου Παυλίνου, έπειτα άπο σκληρό άγώνα, κατάρτησαν τις άτακτες έχθρικές δυνάμεις.

Η Μπουντίκα είχε χάσει το παιγνίδι. Καταλαβαίνοντας τί την περίμενε, αν παραβιόταν στους νικητές, προτίμησε ν' αυτοκτονήσει με δηλητήριο. Η επαναστάσι πνίγηκε στο αίμα. Και για πολύν καιρό όμως κατόπιν, οι Ρωμαίοι κυνηγούσαν κι' έζώνταναν τους Ίκέλους άντάρτες, που είχαν κρυφή στα βόσκη, σαν άγρια θήρια.

— Νιόνιο, κύττα μπροστά σου!... (Του Άρχέλαου)

49

γ γίατρος Σίμσον

ο Όρρατιος Ούελς

Γιατροί που έγιναν έκουσίως πειραματόζωα

Ο Γερμανός καθηγητής που «έφαγε» βακίλλους χολέρας

Πριν από λίγο καιρό, η κοινή γνώμη όλου του κόσμου συγκινήθηκε από τον ήρωισμό και την αυτοθυσία της Ιταλίδος ιατρού Φρόντι, που μετέδωσε καρκίνο στον εαυτό της, για να αποδείξει ότι, αντίθετα με ό,τι πιστευόταν ως σήμερα, η τρομερή ασθένεια είναι μεταδοτική κι ότι οι οικείοι των ασθενών πρέπει να παίρνουν ωρίσμενες προφυλάξεις για να προστατευθούν απ' αυτή.

Αλλά η περίπτωση της δεν είναι μοναδική. Πολλοί γιατροί, με κίνδυνο της υγείας και της ζωής των, δοκίμασαν ως σήμερα πάνω στον εαυτό τους τα νέα φάρμακα ή τις νέες μεθόδους θεραπείας που είχαν ανακαλύψει.

Μπορεί να πη κανείς ότι οι μέθοδοι της αναισθησίας, σ' όλες τις μορφές, θα ήταν άγνωστες χωρίς αυτή την αυτοθυσία των ιατρών. Η χρήση του κλωροφορμίου ως αναισθητικού π.χ. οφείλεται στο Σκώττο γυναικολόγο Σίμσον.

Μια από τις σκέψεις που τον απασχολούσαν ήταν ο άνωδυνος τοκετός κι είχε εφαρμόσει πολλές φορές τον αϊθέρα γι' αυτό το σκοπό. Αλλά οι περισσότεροι τοκετοί γίνονταν τη νύχτα στο φως μιας λάμπας με πετρέλαιο ή κεριών κι η χρήση αιθέρος καταντούσε τότε αδύνατη, γιατί υπήρχε κίνδυνος αναφλέξεως.

Ο Σίμσον σκέφτηκε, λοιπόν, να χρησιμοποιήσει αντί για τον αϊθέρα το κλωροφόρμιο. Αλλά σε ποιόν να πειραματιστεί; Τα πειράματα που έκανε σε ζώα δεν τον ικανοποίησαν απόλυτως. Αποφάσισε τότε να πειραματιστεί πάνω στον ίδιο τον εαυτό του, μ' όλο που ήξερε πως αυτό μπορούσε να του

στοιχίσει τη ζωή. 'Επί πολλούς μήνες λοιπόν δεν έκανε τίποτε άλλο από το να δοκιμάζει στον εαυτό του τα βράδυα το ισχυρό αυτό αναισθητικό. Είχε χάσει τελείως την όρεξή του και κρινιευόταν από ζάλες και έμετους, αλλά δεν έννοούσε να υποχωρήσει. Και, στο τέλος, νίκησε. Κατάφερε να βρη ποιός ήταν ο καλύτερος πος χρησιμοποίησες του κλωροφορμίου και να προσδιορίσει τις δόσεις του φαρμάκου.

Βέβαιος πια για την αποτελεσματικότητά και το ακίνδυνο αυτού του αναισθητικού, το χρησιμοποίησε στην αρχή σε μερικούς τοκετούς και κατόπιν σε διάφορες εγχειρήσεις.

Από τότε, το κλωροφόρμιο έγινε ο απαραίτητος σύντροφος των χειρουργών και δεν έπαψε να χρησιμοποιείται και σήμερα, μ' όλο που, στο μεταξύ, ανακαλύφθηκαν διάφορα άλλα αναισθητικά φάρμακα.

Γιατρος ήταν επίσης ο πρώτος που δοκίμασε στον εαυτό του το διοξειδίο του αζώτου, το γνωστό αέριο, που κατέλαβε έκτοτε εξέχουσα θέση στην οδοντιατρική.

Ός τότε, το αέριο αυτό χρησιμοποιείτο από τους πλανοδίους θαυμαστούς, που αποκοιμίζαν μερικά άτομα κι έκαναν κατόπιν τους θεατές να ξεκαρδίζονται στα γέλια με τους μορφασμούς των όταν ξυπνούσαν (τα σαγόνια τους ήταν μουδιασμένα κι όταν προσπαθούσαν να μιλήσουν δεν κατάφερναν να βγάλουν τίποτε άλλο από ανάρθρες κρουγές).

Κάποτε, λοιπόν, ένας πλανόδιος θαυμασποιός, ο Κόλτον, πήγε στο Στράσφορντ των Ηνωμένων Πολιτειών κι έκανε διάφορες επιδείξεις σε μια πλατεία. Μεταξύ άλλων, έδωσε σε μερικούς 'Ευθροδέρμιους και «διακεκριμένους κυρίους» — όπως αναφέρει μια έκθεσις της εποχής, ύπνονώντας προφανώς τους λευκούς άποικους — να εισπνεύσουν διοξειδίου του αζώτου και διασκέδασε πολύ τους θεατάς που είχαν συρρεύσει.

Ανάμεσα σ' αυτούς τους «διακεκριμένους κυρίους» ήταν κι ο οδοντίατρος Όρρατιος Ούελς. Μόλις τελείωσε τον Κόλτον να τον συνοδεύσει στο Ιατρείο του. Κι εκεί έδωσε εντολή σ' έναν από τους βοηθούς του να τον αποκοιμίσει με διοξειδίου του αζώτου και να του βγάλει ένα χαλασμένο δόντι. Δεν πόνεσε καθόλου κι όταν ξαναδρόκε τις αισθήσεις του, είπε σε κείνους που τον περιτοίχιζαν:

— 'Η σημερινή ημέρα θα μείνει ιστορική. 'Η οδοντιατρική επιστήμη έκαμε ένα τεράστιο βήμα προς τα εμπρός.

Αλλά και η χρήση της κοκαΐνης ως αναισθητικού οφείλεται επίσης στο θάρος ενός επιστήμονος, του Γερμανού χειρουργού Λωσιέρ. 'Επειδή δεν έπαχε από τίποτε, διάταξε τους βοηθούς του να του κάμουν διάφορες τομές στην κοιλιά και στις κνήμες, αφού προηγουμένως χρησιμοποίησε την κοκαΐνη τοπικώς. Ο πόθος του να εξακριβώσει την αποτελεσματικότητά του φαρμάκου τον έκανε να φωνάξει διαρκώς στους βοηθούς του να βυθίσουν βαθύτερα τα νυστέρια τους και με τον τρόπο αυτό έχασε πολύ αίμα. Αλλά είχε αποκτήσει την βεβαιότητα ότι η τοπική αναισθησία με την κοκαΐνη ήταν το ίδιο αποτελεσματική όσο κι η γενική.

Σε μια περίπτωση, όμως, η διάθεσις αυτοθυσίας των επιστημόνων ή μάλλον μια σατανική σύμπτωση, λίγο έλειψε να έχη ολέθρια αποτελέσματα.

Κατά το 1850, η χολέρα βρισκόταν σε μεγάλη ένταση στη βόρειο Γερμανία. Για πρώτη φορά τότε, ο διάσημος καθηγητής του Βερολίνου Βιρχώβ κατόρθωσε να απομονώσει το βακίλλο της τρομερής ασθένειας. Αλλά ο καθηγητής του πανεπιστημίου του Μονάχου Μάξ Πεττενχόφερ τον περιγέλασε γι' αυτή την ανακάλυψη.

— 'Η χολέρα, είπε, προέρχεται από τα υγρά υδατα κι' όχι από τους βακίλλους του Βιρχώβ.

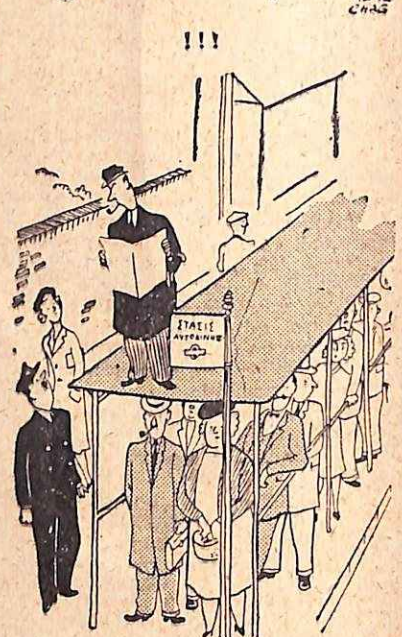
Αφού ο καθηγητής Πεττενχόφερ είχε τόνον βέβαιος γι' αυτό, απάντησε ο Βιρχώβ, δεν έχει παρά να δοκιμάσει τους βακίλλους μου.

Ο Πεττενχόφερ δέχτηκε την πρόκληση και ζήτησε από τον Βιρχώβ να του στείλη μια καλλιέργεια βακίλλων χολέρας. Τους ανέμιξε, λοιπόν, με βούτυρο και μαριμελάκι κι έλειψε με το μίγμα μερικές φρυγανιές, που τις έφαγε με μεγάλη όρεξη, μπροστά σε μεγάλο άοιθμο φοιτητών, επιστημόνων και περιέργων. Αλλά η γιγαντιαία γερο όργανισμός, η γιγαντιαία κατόπιν πολλή ποτήρια μύτρα, δεν έπαθε τίποτε. Κι' έτσι πολλοί επιστήμονες άρχισαν ν' αμφισβάζουν για τη μικροβιακή προέλευσι της χολέρας, πράγμα που, όπως είπαμε, λίγο έλειψε να έχη ολέθριες συνέπειες, γιατί η αμφισβόλια αυτή προκάλεσε μια χαλάρωσι των μέτρων περιτολής της επιδημίας που είχαν ληφθή ως τότε.

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

— Χαμογελάστε...

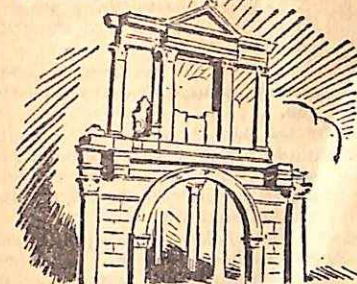

— Γιατί στέκεστε εκεί πάνω; — Μα δεν έχει διόροφα λεωφορεία αυτή η γραμμή;...

— Πώς φαίνεται κυρία μου, 'ετι μεγαλώσατε το παιδί σας στην Αυστραλία με τις πολλές καγκουρώ!...

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Το Μεταξουργείο

Κάθε συνοικία των Αθηνών έχει και τη δική της ιστορούλα, που αποτελει μια ενδιαφέρουσα σελίδα της συνοικτικής ιστορίας της πόλεως.

Η ιστορία του Μεταξουργείου μιάς απ' τις πολυανθρωπότερες δυτικές συνοικίες των Αθηνών αρχίζει απ' την εποχή που απελευθερώθηκε το «κλεινόν άστυ» και έγινε πρωτεύουσα της νεωτέρας Ελλάδος.

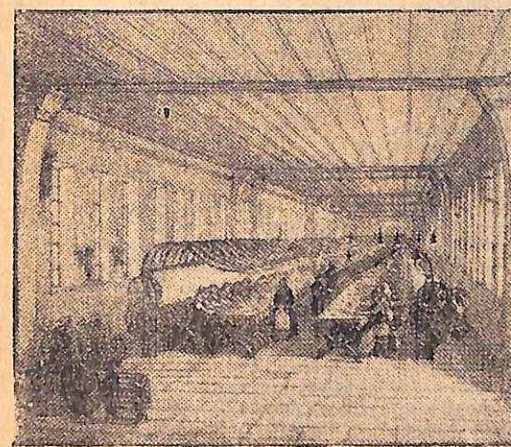
Ας Ιδούμε, λοιπόν, τι γινότανε προς τα δυτικά σημεία των Αθηνών, μεταξύ της περιφημης Σταχτοθήκης και του Κεραμεικού, για να φθάσμε στην ιστορούλα του Μεταξουργείου. Δηλαδή, απ' την Ομόνοια και κάτω.

Για τους κερδοσκόπους οικιστές της εποχής εκείνης, το σπουδαιότερο ζήτημα ήταν να μάθουν εγκαίρως, πού ακριβώς θα χτιζότανε το πρώτο Παλάτι των Αθηνών, όπου και θα κατοικούσε ο Όθων. Αυτό ήταν το πλάν, τότε.

Όποιος τυχερός το μάθαινε εγκαίρως θα έσπευδε ν' αγοράσει φτηνά οικόπεδα γύρω στην περιφέρεια αυτή που θ' αποχτούσε, μεγάλη αξία κτηματική κι' έτσι άδκανε άργότερα την τύχη του ο άγοραστής χτιζοντας ο ίδιος ή μεταπουλώντας ακριβώς κομμάτια απ' τα οικόπεδά του σε άλλους.

Πολλά διαδόθηκαν τότε και πολλά καμικά έπεισόδια συνέβησαν. Ο κυρ - Άναγνώστης ο Λιόσης ήταν το μεγαλύτερο θύμα γιατί κατοίος φίλος του, ανήμερα της Λαμπής του 1834, πήγε στο σπίτι του και του έμπιστεύθηκε το «μεγάλο μυστικό» ότι τάχα ο Όθωνας θα χτιζε το Παλάτι του στο ύψωμα του 'Αη Δημήτρι του Λομπαρδιάρη ή Μπουπαρδιάρη.

— Θέλει ν' αγναντεύη από κεί την

Το παλαιό Μεταξουργείο των Αθηνών, απ' όπου και άνομασία της συνοικίας του Μεταξουργείου.

Ακρόπολι! του είπε.

Έτρεξε, λοιπόν, ο δυστυχής ο Λιόσης κι' έδωσε ό,τι είχε και δεν είχε ν' αγοράσει οικόπεδα γύρω απ' τον 'Αη Δημήτρη. Και στο τέλος την έπαθε κι' έμεινε «στα κρύα του λουτρού», γιατί ούτε σκέφτηκε ο Όθων, ή κανείς άλλος να χτιστή το Παλάτι εκεί πάνω.

Ύστερα, όμως, τον ίδιο χρόνο, διαδόθηκε πως το Παλάτι θα χτιζόταν οριστικά στη θέση που ώρισε αρχικά ο Κλέντσε στα ύψώματα του Κεραμεικού. Δώσ' του λοιπόν τρεχάματα οι κερδοσκόποι της εποχής εκείνης.

Τότε άρχισαν να χτιζονται πολλά στίτια στα δυτικά σημεία των Αθηνών. Μεταξύ των πρώτων ήταν του 'Ιωάννου Καρατζά επί της οδού Σαρρή, καθώς και το σπίτι του γαμβρού του Γεωργίου 'Αργυροπούλου στην πλατεία της 'Ελευθερίας που περιήλθε αργότερα στους κληρονόμους 'Αλεξ. Κουμουνδούρου απ' το όνομα του οποίου και ώνομάζοταν επί πολλά χρόνια «πλατεία Κουμουνδούρου».

Την ίδια εποχή, λοιπόν, έγινε και το πρώτο μεγάλο στίτι στη συνοικία Μεταξουργείου που χτιστηκε απ' την οικογένεια Κατακουζηνού. Αλλά η οικογένεια αυτή — για λόγους οικονομικούς — δεν τελείωσε το κτίριο αυτό. Κι' έτσι μισοτελειωμένο τ' αγόρασε ο Κωνσταντίνος Δουρούτης που σύστησε τότε μεγάλη μεταξουργική εταιρεία στην Αθήνα, και το μετέβαλε κατά το 1837, σε μεταξουργείο — το πρώτο μεταξουργικό εργοστάσιο που ιδρύθηκε τότε στην Ελλάδα.

Ο Δουρούτης καταγότανε απ' τις Καλαρρύτες της 'Ηπείρου. Είχε με τον πατέρα του μεγάλο εμπορικό όικο στον Άγκωνα και στο σπίτι τους εκεί, φιλοξένησαν τον Καποδίστρια (χειμώνας 1827 - 28) όταν έρχοταν στην Ελλάδα για ν' αναλάβη τα καθήκοντα του κυβερνήτου.

Ο Καποδίστριας παρακίνησε τότε τους Δουρούτηδες, πατέρα και γιο, να έρθουν να εγκατασταθούν στην Ελλάδα και ν' ανοίξουν βιομηχανικές επιχειρήσεις. «Έχει μεγάλο μέλλον ο τόπος» τους έλεγε.

Πραγματικά, ο Κωνσταντίνος Δουρούτης ήρθε άρχικα στο Ναύπλιο κι' έπειτα στην Αθήνα, όπου κι' αποφάσισε να ιδρύσει την πρώτη βιομηχανική επιχείρησι. το περίφημο μεταξουργείο του.

Σιγά - σιγά, γύρω απ' το μεγάλο εργοστάσιο που απασχολούσε κάμποσα εργατικά χέρια άρχισαν να χτιζονται στίτια, μικρά στην αρχή κι' έπειτα μεγαλύτερα και πολλά.

Από τότε η νέα συνοικία πήρε την ονομασία της απ' το εργοστάσιο του Δουρούτη γιατί οι παλαιοί Αθηναίοι συνηθίζαν να λένε:

— Πάμε στο μεταξουργείο!

Κι' έτσι έμονιμοποιήθηκε η άρχικη συμπτωματική ονομασία της συνοικίας.

Στα νεώτερα χρόνια η συνοικία του Μεταξουργείου εξαπλώθηκε τόσο ώστε οι τροχιοδρομικές γραμμές της να γίνουν οι μακρύτερες σχεδόν απ' όλες τις γραμμές της αθηναϊκής συγκοινωνίας.

Ο ιδρυτής του Μεταξουργείου Κωνστ. Δουρούτης υπήρξε ένας από τους πρωτοπόρους σπουδαίους βιομηχάνους της Όθωνικής εποχής και των χρόνων του Γεωργίου Α' κι' έζησε και πέθανε στην Αθήνα, στο 1878.

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΙΑ ΝΕΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΤΑΙΝΙΑ

Ο Έκλεκτος κομικός Νίκος Σταυρίδης και η Σπεράντζα Βρανά σε μια σκηνή του νέου φιλμ «Έλα στο θείο». Στο φιλμ αυτό παίζουν επίσης η Σμαρούλα Γιούλη, ο Μίμης Φωτόπουλος, ο Νίκος Βασταρδής, ο Γιάννης 'Ιωαννίδης, η Λέλα Πατρικίου κ. ά. Το σενάριο και η σκηνοθεσία της νέας λαικής ήθογραφίας οφείλονται στον κ. Νίκο Τσιφόρο. Την ταινία αυτή θα τη δούμε πολύ σύντομα.

ΝΕΟΣ ΟΔΟΣΤΡΩΤΗΡΑΣ

Με το νέο αυτό οδοστρώτηρα, του οποίου ο μπροστινός τροχός είναι «δοντωτός», επιτυγχάνεται μεγαλύτερη πίεσι στο έδαφος. Οι δύο όμως οπίσθιοι τροχοί του είναι λείοι και ισοπεδώνουν τις ανωμαλίες που φτιάχνει στο έδαφος ο μπροστινός τροχός. Χρησιμοποιείται για την κατασκευή των δρόμων στις 'Ηνωμένες Πολιτείες. Είναι η τελευταία λέξις της μηχανικής.

ΠΡΟΤΥΠΕΣ ΔΟΥΛΕΙΕΣ

Ένας Αμερικανός μηχανικός, είχε την πρωτότυπη εμπνεύσι να μετατρέψη το φορτηγό αυτοκίνητό του σε κινητό εργαστήριο επισκευής ραδιοφώνων. Διαθέτει τέλεια όργανα ελέγχου ραδιοφωνικών συσκευών και μπορεί να επισκευάσει ένα ραδιόφωνο σε ελάχιστο χρονικό διάστημα. Η εφευρετική της των Αμερικανών δεν έχει όρια!

ΚΟΠΤΙΚΗ - ΡΑΠΤΙΚΗ
PARIS ΦΑΙΔΡΑΣ
Αντιπροσωπεία Παρισι
των Σχολών ΝΑΡΟΛΙΤΑΝΟ
ΔΙΠΛΩΜ. ΠΑΡΙΣΙΑΝ
ΣΤΑΣΙΟΥ 56 Αθήναι
ΑΛΙΠΕΔΟΥ 4 Πειραιεύς

Τό λάθος του δολοφονού

Ο Σέτ Χόγκαν, ένας από τους πιο επικίνδυνους γκάνγκστερς του Λονδίνου, ανέβηκε στο τρένο, άναψε ένα τσιγάρο κι άνοιξε την εφημερίδα του. Η ματιά του έπεσε άμέσως σ' έναν χτυπητό τίτλο: «Ο δολοφόνος του Χόδαρ».

Αναστατωμένος, γεμάτος άνησυχία, μπόρεσε να διαβάσει μερικές μόνον φράσεις: «Η άστυνομία βρίσκει επί τή γηνη του δολοφόνου του τραπέζιτου Χόδαρ, ό όποιος έδολοφονήθη από έτους... Έπικείται ή σύλληψη του άπαισίου κακούργου».

Ο Χόγκαν δάγκωσε με λύσσα τό τσιγάρο του, κι άρχισε να σκέπτεται: «Ασφαλώς ό συνένοχος του, ό Κρόπερ, είχε διαπράξει κάποια άνομία κι ή άστυνομία θά τον έπιανε. Δεν υπήρχε άμφιβολία πώς αυτόν ύπονοούσε ή είδηση».

— Διάβολε! μουρούρισε ό Χόγκαν, αν τον βάλουν στο χέρι και τον βασάνισουν, θ' άναγκαστή να τά όμολογήσει όλα και τότε είμαι χαμένος!

Χωρίς να διστάση ό Σέτ κατέβηκε σ' ένα διάμεσο σταθμό, πήγε σπίτι του, πήρε ένα κοντόχοντρο σίδερο, τώχωσε στη μέση τσέπη του πανωφοριού του κι ανέβηκε στο λεωφορείο για τό Κένσιγκτον. Όταν έφτασε εκεί πήδησε στο δρόμο και τράβηξε για τό σπίτι του Κρόπερ.

Οί δρόμοι ήσαν έρημοι. Ψιλόβρεχε. Σκοτάδι και σιωπή άπλωνόταν γύρω.

Ο Σέτ έφτασε μπρός στην πολυκατοικία, στο τελευταίο πάτωμα της όποιας κατοικούσε ό Κρόπερ. Έβγαλε από την τσέπη του ένα αντικλειδί και με μεγάλη εύκολία — ήταν άσος σ' αυτές τις δουλειές — άνοιξε την πόρτα κι άρχισε ν' ανεβαίνει τη σκάλα πατώντας στα νύχια...

Η πολυκατοικία ήταν βυθισμένη στο σκοτάδι. Πλησίαζαν μεσάνυχτα κι όλοι οι ένοικοι κοιμόντουσαν.

Ο Χόγκαν έφτασε άθόρυβα στο τελευταίο πάτωμα κι άνοιξε με την ίδια εύκολία την πόρτα του διαμερίσματος του Κρόπερ. Μπήκε στην τραπεζαρία, στάθηκε για μία στιγμή κι άφουγκράστηκε. Άπ' τό πλαγινό δωμάτιο έφτανε τό ροχαλπό του Κρόπερ.

— Κοιμάται!... ψιθύρισε ό Χόγκαν.

Τό σκυλί τον έκανε να παραπατήσει και να πση πάνω στο τζαμωτό φεγγίτη...

Και μπήκε στο πλαϊνό δωμάτιο, προσπαθώντας να μη σκοντάψει στα έπιπλα. Όταν έφτασε πάνω άπ' τό κρεβάτι του συνένοχου του, έβγαλε τό χοντρό σίδερο, άπ' τη τσέπη του και συγχρόνως τουρίζε τό φως του φανακιού του στο πρόσωπο.

Ο Κρόπερ ζύγνιψε κι έτοιμάστηκε να τιναχτεί άπάνω, μη ξέροντας με ποιόν έχει να κάνει. Γρήγορος σαν άστραπή ό Χόγκαν σηκωσε τό βαρύ σίδερο και τό κατόφερε ένα τρομερό χτύπημα στο κεφάλι. Ο Κρόπερ έπεσε βαρύν στο προσκέφαλο με τό κρανίο σπασμένο, χωρίς να βγάλη ούτε ένα βογγητό!...

— Και τώρα δρόμο!... μουρούρισε ό Χόγκαν.

Καθώς γύριζε όμως να φύγη, τό πόδι του σκόνταψε στο πάτωμα πάνω σε κάτι. Άναψε τό φανάρι του και είδε πώς ήταν μία εφημερίδα, ή δική του: «Ο «Ταχυδρόμος του Λονδίνου». Διάβολε!... Η εφημερίδα του. Θά την είχε βάλει πρόχειρα στην έξωτερική τσέπη του πανωφοριού του και θά του είχε πέσει καθώς χτυπούσε τον Κρόπερ».

Τοιμαζόταν να σκύψη να την πάρη, όταν άκουσε στην άλλη άκρη της τραπεζαρίας τσαγκουρονίσματα και γρυλλισμούς. Διάβολε!... Ήταν ό Τόμ, τί σκυλάκι του Κρόπερ που τό κλεινε τη νύχτα στην κουζίνα

— Βρωμέσκυλο! μούγκρισε ό Χόγκαν. Αν δεν φύγω άμέσως, θ' άρχισή να γαυγίζει και

θά ξυπνήση όλους τους ένοίκους.

»Μά πώς να φύγω πριν ρίξω μία ματιά στο δρόμο και στη σκάλα να δώ τί γίνεται;

Τό σκυλί που τον είχε μωριστή χαλούσε τον κόσμο. Είχε άρχισεί τώρα να γαυγίζει δυνατά.

— Άτιμο σκυλί!... μουρούρισε ό κακούργος. Πρέπει να του ανοίξω να βγη έξω, αλλιώς δεν θά ήσυχάση.

Χωρίς να διστάση, άνοιξε την πόρτα της κουζίνας.

λαχανιάζοντας, ψιθυρίζοντας φοβικές βλαστήμιες.

Στην ταράτσα τό κυνηγητό συνεχίστηκε μέσα στο σκοτάδι και στη βροχή.

Ο Τόμ δεν έννοούσε ν' άφήση την εφημερίδα άπ' τά δόντια του.

— Θά σε σκοτώσω, βρωμέσκυλο! μούγκρισε ό κακούργος και σήκωσε τό χοντρό σίδερο, με τό όποιο είχε σκοτώσει και τό συνένοχό του.

Τό σκυλί, σαν να μάντεψε τον κίνδυνο, πήδησε άνάμεσα στα πόδια του, έτσι που τον έκανε να παραπατήσει, και να πέση πάνω στο τζαμωτό φεγγίτη που φωτίζε τις σκάλες της πολυκατοικίας. Θόρυβος γυαλιών πούσπαζαν άκούστηκε μέσα στη σιωπή της νύχτας.

Τρελλός από τρόμο ό Χόγκαν γαντζώθηκε στα λεπτά έζυλα του σκελετού του φεγγίτη. Άπό κάτω υπήρχε τό χάος. Άρχισε τότε να σούλιαζε προσπαθώντας να συρθη προς την ταράτσα. Τά σπασμένα γυαλιά του είχαν κατακλύσει τά χέρια. Ο θάνατος που τον περίμενε ήταν φοβικός! Μά μέσα στη νύχτα και στη βροχή κανέ-

νας δεν τον άκουσε... Έκανε ακόμα μία υπεράνθρωπη προσπάθεια, ενώ ό σκύλος χοροπηδούσε πλάι του με την εφημερίδα στο στόμα.

Έξοφνα ένα άπαισίο τριζίμο άντήχησε. Τό ευλίνα πλαίσιο του φεγγίτη ύποχώρησε. Κι ό Χόγκαν παρυσύρθηκε κι έπεσε στο πλακόστρωτο της εισόδου της πολυκατοικίας!...

Με τό λαϊμό τεντωμένο στο χέλος του άνοιγματος του φεγγίτη ό Τόμ κυττούσε προς τά κάτω λυπημένος. Δεν τό άρεσε καθόλου τό τέλος του... παιγνιδιού του με τον Χόγκαν. Κι άφησε την εφημερίδα που κρατούσε να πέση κι αυτή στο κενό, πλάι στο πτώμα του γκάνγκστερ.

»Αν ό Χόγκαν δεν ήταν νεκρός θά μπορούσε να διαβάσει στο λευκό περιθώριο του «Ταχυδρόμου του Λονδίνου» τό όνομα του Κρόπερ. Η εφημερίδα πράγματι άνηκε στο συνένοχό του που την είχε πετάξει, άφού τη διάβασε, πλάι στο κρεβάτι του.

Την ίδια στιγμή μέσα στο ίριανό με τό όποιο είχε ταείψει, πριν από λίγες ώρες ό κακούργος, κάποιος έπιβήτης που γύριζε σπίτι του, είδε μία εφημερίδα που βρισκόταν πλάι του στον πάγκο. Την πήρε και την άνοιξε για να ρίξή μία ματιά στις τελευταίες είδησεις.

Ήταν ό «Ταχυδρόμος του Λονδίνου». Στο λευκό περιθώριο ήταν σημειωμένο τό όνομα του Σέτ Χόγκαν, που την είχε λησμονήσει μέσα στο τρένο πώ- νω στην ταράχη του...

ΡΑΛΦ ΠΛΟΥΜΜΕΡ

ΟΙ δημόσιοι υπάλληλοι στην Άρχαία Έλλάδα άποτελούσαν — όπως ακριβώς και σήμερα — ένα σοβαρό κοινωνικό και οικονομικό πρόβλημα.

Τά πρώτα ύποτυπώδη κράτη δεν είχαν φυσικά πολύπλοκη όργάνωση και συνεπώς δεν χρειάζονταν πολλούς υπάλληλους. Οί άρχοντες, οί εύγενείς, οί «θεογέννητοι», οί «ταγοί» πρόσφεραν άμισθί τις υπηρεσίες τους, ενώ ό άλλος κόσμος, ό λαός, δεν έπαιρνε μέρος στη διακυβέρνηση της χώρας γιατί τον άπασχολούσε κυρίως ή βιοπάλη. Και ό «Ομηρος που περιγράφει μία κοινωνία που κυβερνούν οί «Διογέννητοι» δικαιολογεί αυτή τη μονοπωλιακή έξουσία «γιατί στις φλέδες των εύγενών ρέει αίμα θεών και ήρώων και έτσι είνε σε θέσι να ξέρουν τό δικίο και τό άδικο καλύτερα άπ' τους κοινούς ανθρώπους» (Ίλιάς Λ).

Άλλά, με τον καιρό, όταν πιά τά σκόρπια χωριουδάκια — κράτη άποτελέσαν μικρά ή μεγάλα έμπορικά και βιοτεχνικά κέντρα και δημιουργήθηκε ή πόλι, τό «άστυ», ή κρατική μηχανή έγινε πολύ πιο πολύπλοκη και παρουσιάστηκε ή ανάγκη πολυάριθμης υπαλληλίας. Τότε όμως άναψε ό καυγάς άνάμεσα — στις δύο παρατάξεις — την ολιγαρχική και τη δημοκρατική — αν έπρεπε δηλαδή να πληρώνονται οί υπάλληλοι του κράτους. Οί ολιγαρχικοί ήθελαν φυσικά να μην πληρώνονται, γιατί έτσι μόνον οί εύποροι θά μπορούσαν να έχουν στα χέρια τους τον κρατικό μηχανισμό. Ο λαός δεν θά μπορούσε να παρατήση τη δουλειά του για ν' άσχοληθή με τά κοινά. Ο Άριστοτέλης, (Αθ. Πολιτεία 29) λέει όρθα κοφτά ότι πρέπει να προσφέρη κανείς στο κράτος τις υπηρεσίες του, χωρίς άμισθία και χρήματα.

Με τό θρίαμβο όμως της δημοκρατίας στην Άθήνα καθιερώθηκε ό μισθός και ή άμισθία για κάθε υπηρεσία που πρόσφερε ό πολίτης. Πληρώνονταν και ό βουλευτής και ό τοδότης, (τό κατώτερο εκτελεστικό όργανο της Πολιτείας) και ό Περικλής και ό κουρελής ό Χρεμύλος του Άριστοφάνη, που άπλάς έπαιρνε μέρος στις συνελεύσεις του Δήμου, γιατί άλλοιώς δεν θά παρατούσε τό χωράφι του στο Μενίδι για νάρθη να ψηφίση τους νόμους της Πολιτείας.

Ο Άριστοτέλης βρίσκει την καινοτομία αυτή παράξενη κι άναφέρει με κατάπληξη, ότι «είκοσι χιλιάδες πολίτες στην υπηρεσία της Πολιτείας και συνταξιούχοι πληρώνονται άπ' τό άθηναϊκό ταμείο» (Αθην. Πολιτεία 24). Ο

μεγάλος φιλόσοφος δεν παραλείπει με την εύκαιρία αυτή να μάς δώση ένα πίνακα των κρατικών υπαλλήλων και συνταξιούχων: Δικασταί 6.000, τοδόται - ίππείς (άστυνομική δύναμις) 2.800, βουλευτές 500, φρουρά Ναυσταθίου 500, φρουρά Άκροπόλεως 50, πολιτικοί υπάλληλοι έσωτερικού 700, πολιτικοί υπάλληλοι άποικιών κλπ. 300, κατώτεροι υπάλληλοι, χήρες και όρφανα πολέμων 3.150, στρατός 2.500, ναυτικό 3.500. Τό κράτος των 45.000 κατοίκων — πρόκειται για τον άρρενα πληθυσμό της Άθήνας, σύμφωνα με τους ύπολογισμούς του Καθισινάικ — συντηρούσε επί πλέον και τους δούλους του δημοσίου και πολλούς άλλους πολίτες που πρόσφεραν σημαντικές υπηρεσίες στην πατρίδα. Τό τελευταίο αυτό γεγονός είχε ύπ' όψιν του και ό Σωκράτης που τόνισε στη δίκη του ότι έπρεπε να διατρέφεται και να συντηρηται άπ' τό κράτος (Πλάτ. Άπολογία Σωκρ.). Ο Άριστοφάνης, σαν συντηρητικός που ήταν δεν μπορούσε να χωνέψη τό γεγονός ότι ένας πολίτης που άπασχολείται με τά «κοινά» πρέπει να πληρώνεται. Και σε κάθε εύκαιρία ό πατριώτης κομωδιογράφος έψελνε τά «Ξ άμάξης» εναντίον της δημοκρατίας που χάλασε τά παλιά ήθη, σύμφωνα με τά όποια κανένας δεν τολμούσε να ζητήσει όβολό.

Και προσθέτει: «Σήμερα για να σκεφθούνε της πατρίδος τό καλό θέλουνε και μεροδοιί, λες και κουβαλούν πηλό!» (Έκκλησιαζούσαι μεταφ. Π. Δημητρακοπούλου). Σ' άλλη κομωδία του είνε πιο άδυσώπητος:

«Λονάρισε τώρα και τους Ξξη χιλιάδες δικαστάδες που μάσανε εκατόν πενήντα τάλанта οί τεμπεληχανάδες!» (Σφήκες).

Ο «παλιός καλός καιρός», που νοσταλγούσε ό Άριστοφάνης έθανάτωσε για λίγο επί των «Τετρακοσίων», μιάς στυγής δικτατορίας της ολιγαρχίας. Κι ό Άριστοτέλης, κάπως λυπημένος, σημειώνει στην Άθηναιών πολιτεία (29) ότι «έπαψαν να πληρώνονται οί υπάλληλοι, και οί δημόσιες υπηρεσίες άνατέθηκαν σε κεινούς που μπορούν να έξυπηρετήσουν χωρίς μισθό και να ενισχύσουν οικονομικά τό κράτος».

Άθηνάιοι πολίτες που ψηφίζουν με άνάσση της χειρός. (Παράσταση σε άθηνάϊκό άγγείο).

ΟΙ ΔΗΜΟΣΙΟΙ ΥΠΑΛΛΗΛΟΙ

Η ζωή στην αρχαία Έλλάδα

Η Άθήνα δεν είχε μόνονους υπάλληλους, τουλάχιστον στις ανώτερες υπηρεσίες. Έκτός άπ' τους στρατιωτικούς και μερικούς ειδικούς, κανένας άλλος πολίτης δεν μπορούσε να μείνη δυό χρόνια συνεχώς στην ίδια υπηρεσία. Έπρεπε να περάση όλος ό Δήμος άπ' την κρατική μηχανή. Οί «ερασιτέχνες» αυτοί δημόσιοι υπάλληλοι ήσαν ώστόσο ή βάση της δημοκρατίας. Μερικοί άπ' αυτούς έδωγαν με κ λ ή ρ ο, όπως οί δικασταί, επί τη βάσει αυτούς καταλόγων επιλέκτων πολιτών κι άλλοι, που ή υπηρεσία τους απαιτούσε τεχνικές γνώσεις, έξ έ λ έ γ ο ν τ ο ά μ ε σ ω ς άπ' τη Συνέλευσι, με ύψους των χειρών. Και οί στρατιωτικοί και οικονομικοί λειτουργοί, ήσαν πάντοτε ά ι ρ ε τ ο ί. Κανένας δημόσιος υπάλληλος δεν διοριζόταν κατόπιν ύποδείξεως άλλων υπαλλήλων ή της «κυβερνήσεως», δηλαδή των «Ευνέα Άρχόντων». Όπως έπτε και ό Θησεάς σε άπεσταλμένους που ζητούσαν έναν «άρχοντα»:

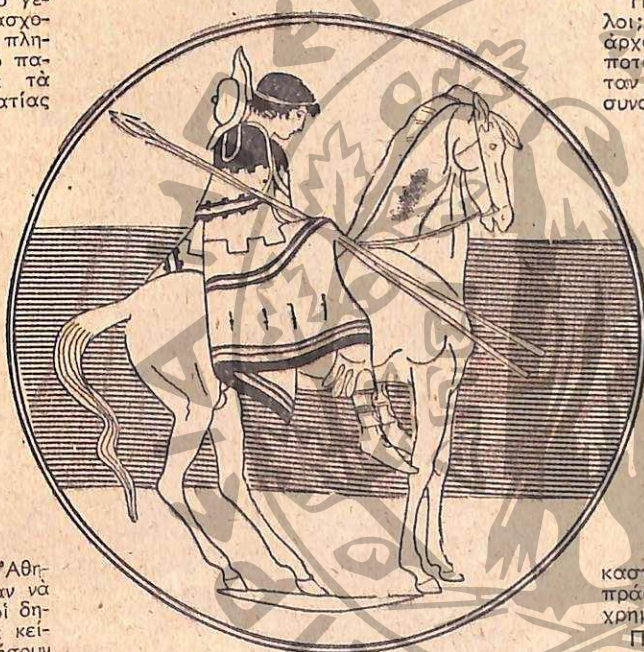
«Όλος ό λαός μας κάθε χρόνο είνε βασιλιάς μας με δικαιώματα ίσα... (Ευριπί. Ίκέτιδες).

Πώς πληρώνονταν όμως οί υπάλληλοι; Αυτό είνε τό φλέγον ζήτημα. Οί αρχαίοι συγγραφείς δεν αναφέρουν τίποτα σχετικά. Φαίνεται όμως ότι ήταν άρκετάς ό μισθός τους, γιατί δεν συναντούμε πουθενά στα αρχαία κείμενα σχετικά παρήκονα, όπως γίνεται σήμερα. Μόνο μερικές κλοπές, καταχρήσεις και δωροδοκίες αναφέρονται από μερικούς συγγραφείς.

Μία έπιτροπή μάλιστα κρατικών υπαλλήλων που πήγε στη Θράκη να συνομολογήση συνθήκες με τους Θράκες Μερικοί άπ' αυτής της έκεί γιατί καθημερινά έπαιρνε κάθε μέλος δυό δραχμές σαν άποζημίωση, προσάρεκέτα μεγάλο για την εποχή εκείνη. Η βουλή όμως και ή κυβέρνηση άνησύχησαν και έστειλαν μία άλλη έπιτροπή από τρεις βουλευτές να δούν τί άπρεβείη ή «πρεσβεία». Οί βουλευτές τους κουβάλησαν όλους στην Άθήνα και τους πέρασαν από την Ήλιαία, τό λαϊκό δικαστήριο της εποχής εκείνης, γιατί ή πράξη τους θεωρήθηκε «κατάχρησι των χρημάτων του δήμου».

Πού να ήξεραν ότι οί άπόγονοί τους θά τους ξεπερνούσαν στις καταχρήσεις!

Γ. ΛΑΜΨΙΔΗΣ

Άθηνάιος ίππεις που πληρώνονταν από τό δημόσιο ταμείο. (Παράσταση σε άθηνάϊκό άγγείο).

Η ΑΔΗΜΕΝΙΑ ΑΛΥΣΙΔΑ

Περιπετειώδες διήγημα

ΤΑΝ έγινε για πρώτη φορά μητέρα ήμουνα δέκα έννηα χρονών, κορίτσι άπραγο δηλαδή. Κύτταξα τη ζωή με μάτια άβωα και με την άφελή περιέργεια της νεότητος. Η ιστορία που θα σας διηγηθώ μπορεί να σας φανή άπίθανη, μα την έζησα μ' όλες τις λεπτομέρειες της. Άλλωστε τα πιο άπίθανα, τα πιο παράξενα πράγματα είν' αυτά ακριβώς που συμβαίνουν στη ζωή.

Απόμεινα όρφανή από μητέρα στα δώδεκά μου χρόνια και μεγάλωσα πλάι σ' έναν πατέρα δειλό, άδουλο, που περνούσε τη ζωή του στο γραφείο του — ήταν υπάλληλος στα Ταχυδρομεία — και στο σπίτι. Άφημένη στον έαυτό μου περνούσα τον καιρό μου, όταν τέλειωνα το σχολείο, πλέκοντας όνειρα και καταστρώνοντας άνόητα σχέδια για το μέλλον.

Όταν έγινε δέκα όχτώ χρονών πήρα το δίπλωμα της δασκάλας. Μου φάνηκε τότε πως έπρεπε να ζήσω ανεξάρτητη κι' ελεύθερη. Είπα στον πατέρα μου να με στείλει για ένα μήνα ταξίδι στο μέρος που θα διάλεγα εγώ. Στην αρχή άρνήθηκε να μ' αφήσει μόνη, μα στο τέλος υπόκυψε στην παράλογη αξίωσή μου.

Διάλεξα ένα χαριτωμένο, ηλιόλουστο τοπίο κοντά στα βουνά της Βαλτουγκάνα. Τηλεγράφησα σ' ένα ξενοδοχείο να μου κρατήσουν ένα δωμάτιο κι' έφυγα. Ήμουν άληθινά πολύ ευτυχισμένη και περήφανη για την ανεξαρτησία μου.

Στο ξενοδοχείο βρήκα χαρούμενη συντροφιά από νέους και νέες, που μου φάνηκαν εξαιρετικά συμπαθητικοί. Κάναμε όλοι μαζί έκδρομες και σε μια τέτοια ακριβώς έκδρομή μου έτυχε ή περιπέτεια που μου κόστισε τόσα δάκρυα.

Ένα πρωί ήρθε στο ξενοδοχείο ένας νέος περίπου είκοσι τεσσάρων χρονών με το αυτοκίνητό του. Έπρόκειτο να ξαναφύγει το ίδιο βράδυ. Ήταν ψηλός, καλοφτιαγμένος, με μεγάλα φωτεινά μάτια, με ιδιосυγκρασία θερμή. Τον φώναζαν «μηχανικός».

Πήγαμε όλοι μαζί έκδρομή. Μα στο γυρισμό ξέσπασε μια τρομερή θύελλα και κατέβρεξε καταιγιστικά όπου μπορούσε. Εγώ κι' ο «μηχανικός» μπήκαμε σε μια μικρή καλύβα που ή πόρτα της ήταν άνοιχτή.

Ήμουνά ώραία κοπέλλα. Τό ήξερα απ' τον καθρέφτη μου κι' απ' τις ματιές των αντρών. Εκείνη μέλιστα την ήμερα, ύστερ' απ' την έκδρομή, τα χρώματά μου είχαν ζωηρέψει, τα μαλλιά μου είχαν λυθεί στην πλάτη μου, τα μάτια μου έλαμπαν. Μόλις μπήκαμε στην καλύβα, ο «μηχανικός» με πήρε ξαφνικά στην άγκαλιά του και κόλλησε τα χείλη του στα δικά μου.

Ήταν ένα φιλή θερμό, φλογερό, που με παρόλυσε όλόκληρη. Δεν έφερα καμμιά αντίσταση. Εκλεισα τα μάτια μου, άφείθηκα στην άγκαλιά του και στα χείλια του και του τα χάδια του καλώς να το καταλάβω. Όταν συνήλθα μου φάνηκε πως ένιωθα άπνοια γλυκό όνειρο. Δεν άνταλλάξαμε ώστόσο καμμιά κουβέντα. Γυρίσαμε πίσω βουβόι κι' οι δυό. Δεν τον ρώτησα καν τ' όνομά του. Μα τον βάφτισα Έδουάρδο, από κάποιο ήρωα μυθι-

στορήματος που μουχε κάνει έντύπως.

Άμυαλιά θα πήτε. Μα ήμουν ένα άθώο κορίτσι. Κι' έτσι συνέβη κάτι ακόμα χειρότερο: Τό βράδυ μάτια με γύρεψε ο «Έδουάρδος» για να μ' άπρηαιρητήση. Είχα κλειστή ντροπιασμένη στην κόμαρά μου. Κι' όταν τον είδα να φεύγει έπεσα στο κρεβάτι μου κλαίγοντας, αντί να τρέξω κοντά του και να του ζητήσω να φερθή άπέναντί μου σαν τίμιος άνθρωπος, ύστερα απ' το κακό που έγινε...

★

Ξαναγύρισα σπίτι μου, μα δεν ήμουν πια το άθώο κι' άπραγο κορίτσι όπως πριν. Μια άγωνία βασάνιζε την ψυχή μου και ή εικόνα του Έδουάρδου φάνταζε κάθε τόσο στα μάτια μου.

Μια μέρα, τέλος, κατάλαβα πως στα σπλάχνα μου έπαλλε μια καινούργια ζωή. Έντρομη, έμπιστευτήκα το μυστικό μου στην παραδουλεύτρα μας, την Τερέζα. Κι' εκείνη μου είπε τη σκληρή αλήθεια: Θα γινόμουν μητέρα. Όταν βεβαιώθηκα γι' αυτό, ρίχτηκα άπελπισμένη στην άγκαλιά του πατέρα μου και του τα όμολόγησα όλα. Ο γέρο - πατέρας μου, ήταν έβδομηντα

«Εκλεισα τα μάτια μου κι' άφείθηκα στην άγκαλιά του και στα χείλια του...»

χρονών, δεν με καταράστηκε, αλλά με συμβούλεψε να πάω σε μια θεία μου, στο Μπέργκαμο και να γεννήσω εκεί, μακριά απ' τους γνωστούς μας.

Η θεία μου με δέχτηκε με άυστηρότητα και ζήτησε να μάθω ποιός ήταν ο ένοχος. Μα δεν ήξερα ούτε τ' όνομά του. Ο πραγματικός ένοχος, άλλωστε, ήμουνά εγώ ή ίδια.

Στο σπίτι της θείας μου γέννησα έν' αγοράκι που το βάφτισα κι' αυτό Έδουάρδο. Ήταν ένα μαρό ροδοκόκκινο, χαριτωμένο, όλο υγεία. Θέλησα να το κρατήσω κοντά μου, μα ή θεία μου άντιτάχθηκε σ' αυτό κι' άποφάσισε να στείλουμε το παιδί μου στο Βρεφοκομείο. Του πέρασα τότε στο λαιμό μου μίαν άσημένια αλυσίδα, απ' όπου κρεμόταν ένα μενταγιόν με τη χρονολογία της γεννήσεώς του κι' άφησα να μου το πάρουν. Εκλαιγα από άπελπισία που δεν τό έβλεπα πια στο πλευρό μου. Και σαν να μην έφτανε όλος αυτός ο σπαραγμός, ξαφνικά, πέθανε κι' ο πατέρας μου από συγκοπή. Άρρώστησα απ' όλες αυτές τις συγκινήσεις και με πολλή δυσκολία άνάρρωνα ύστερ' άπόνα μήνα.

Έμεινα ακόμα μερικούς μήνες στο σπίτι της θείας μου, ώσπου βρήκα μια θεία δασκάλας σ' ένα χωριουδάκι, κοντά στο Κούνεο. Σ' αυτό το μέρος, που το περιστοιχίζαν ψηλά πυ-

Και να που μια μέρα...

Έδω το χέρι μου τρέμει. Άναπολώντας τώρα αυτό το επεισόδιο, ή καρδιά μου σπαράζει. Ο μικρός Άντζελο έπαιζε τότε με άλλα παιδάκια στην αυλή του σχολείου. Άπ' το παράθυρο τον παρακολουθούσα. Φώναζε, πηδούσε, γελούσε: ήταν ευτυχισμένος. Κάποια στιγμή το τόπι πετάχτηκε έξω απ' τα κάγκελα της αυλής και κύλησε στο δρόμο. Ο Άντζελο έτρεξε να το πιάσει. Μα την ίδια στιγμή που έσκυβε έν' αυτοκίνητο τον χτύπησε και τον πέταξε μερικά μέτρα πιο πέρα.

Ήταν μια τρομερή στιγμή. Ουρλιάζοντας, κατέβηκα στο δρόμο. Το αυτοκίνητο είχε σταματήσει, ο οδηγός του είχε κατεβή σαν τρελλός κι' άρπαξε το μικρό Άντζελο στην άγκαλιά του. Ήταν ένας ψηλός άντρας. Μου γύριζε τις πλάτες και δεν είδα το πρόσωπό του.

Μεταφέραμε το άτυχο πλάσμα στην κόμαρά μου — κατοικούσα στο σχολείο — και το έαπλώσαμε στο κρεβάτι μου. Τα μάτια του ήταν κλειστά και μια γραμμή από αίμα έτρεχε απ' το στόμα του.

Η ταραχή μου κι' ή άγωνία μου δεν είχαν όρια. Δεν έβλεπα μπροστά μου. Έ-

Ο Άντζελο έτρεξε να πιάσει το τόπι του, αλλά την ίδια στιγμή τον χτύπησε ένα αυτοκίνητο...

κλαιγα και χτυπιόμουν σαν τρελή. — Άντζελο!... φώναξα. Μικρούλη μου! Καλό μου παιδί, άγόρι μου!...

Μάτια όμως τον καλούσα. Τό άμοιρο παιδάκι έμεινε άκίνητο, με κλειστά τα μάτια.

Δεν έπρεπε να χάνουμε καιρό. Έστειλα να φωνάξουν το γιατρό. Στο μεταξύ άνοιξα το ποικαμισάκι του παιδιού για να δώ αν χτυπούσε ακόμα ή καρδιά του. Είδα τότε γύρω στο λαιμό του μίαν άσημένια αλυσίδα. Άνατρίχιασα! Την κύτταξα καλύτερα και μια τρομερή κραυγή, μια κραυγή άπελπισίας έξφυγε απ' το στήθος μου. Ήταν ή αλυσίδα που είχα κρεμάσει ή ίδια στο λαιμό του παιδιού μου, του

Έδουάρδου, όταν τ'όστειλα στο Βρεφοκομείο! Αυτό το παιδάκι λοιπόν ήταν το άγόρι μου!... Νόμιας πως θα τρελλαθώ.

Είχα μπροστά το παιδί μου, το χαμένο παιδί μου, ύστερα από τόσα χρόνια και ήταν ίσως νεκρό!...

Πώς μπορούσε να γίνη αυτό; Γιατί φερόταν τόσο σκληρά άπέναντί μου ή Μοίρα; Έσκυψα κοντά στο μικρό κι' άρχισα να ψιθυρίζω:

— Έδουάρδε, μικρό μου άγγελούδι, είμαι ή μονούλα σου! Μίλησέ μου, άγόρι μου. Όταν έφτασε ο γιατρός, του φώναξα:

— Σώσε το, γιατρέ, σώσε το, για τ' όνομα του Θεού!

Ο γιατρός το εξέτασε με προσοχή. Έπειτα κούνησε το κεφάλι του και είπε σιγά: — Είνε νεκρό!

Άφηκα μια σπαρακτική κραυγή και λιποθύμησα. Όταν συνήρθα μερικοί χωρικοί με περιστοιχίζαν. Άγάμεσα σ' αυτούς βρισκόταν κι' ο ιδιοκτήτης του αυτοκινήτου. Μα δεν τον πρόσεξα. Εκλαιγα με λυγμούς, τα μάτια μου ήταν θολά απ' τα δάκρυα. Είχα βρή το παιδί μου, ύστερ' από τόσα χρόνια, και τώρα ήταν νεκρό!...

— Ήσυχάστε, δεσποινίς... μου είπε γλυκά ο ιδιοκτήτης του αυτοκινήτου.

Ακούγοντας τη φωνή του άνατρίχιασα. Κάπου την είχα ξανακούσει. Τον κύτταξα τότε καλά στο πρόσωπο. Και τον άναγνώρισα άμέσως: ήταν ο «μηχανικός». Απόμεινα τότε βουβή, έξουθενωμένη.

Με θυμηθήκατε; με ρώτησε εκείνος που επίσης με είχε γνωρίσει.

Έγνεψα ναι. Δεν είχα το κουράγιο να μιλήσω. Ο «μηχανικός» ώστόσο δεν ήξερε ποιοί ήταν το παιδί που άθελα του είχε σκοτώσει. Θέλησα να του το πώ, μα κρατήθηκα.

Ο «Έδουάρδος» έμεινε μαζί μας και την άλλη μέρα άκολούθησε την κηδεία του μικρού μου, του παιδιού μας.

Τό δυστύχημα άποδόθηκε σ' άπροσεξία του μικρού. Τό βεβαίωσα κι' εγώ αυτό για να σώσω τον άνθρωπο που άγαπούσα από σίγουρη καταδίκη. Τό βεβαίωσα με σπαραγμένη την καρδιά. Κι' έτσι τη γλύτωσε φτηνά ο άγαπημένος μου όταν έγινε ή δική.

Σε λίγες μέρες, ύστερ' από μια έπίσκεψη στο νεκροταφείο, μου ζήτησε συγγνώμη για την έγκατάλειψή του και μου είπε πως μ' άγαπούσε πάντα και πως μ' άναζητούσε, χωρίς άποτέλεσμα. Κι' εγώ τον άγαπούσα, απ' τη μακρινή εκείνη μέρα των δέκα όχτώ μου χρονών που έγινε για πρώτη φορά δική του.

Παντρεύτηκα. Κι' έδω κι' έξη μήνες περιμένω να γίω ένα μητέρα. Τό παιδί που θα γεννηθή β' άντικαταστήση τον άμοιρο μικρό μου Έδουάρδο.

Ποιός ξέρει; Ίσως εκείνη την ήμερα να μου δώση ο Ύψιστος τη δύναμη ν' άποκαλύψω στον άντρα μου τό τρομερό μυστικό, που τό κρύβω ακόμα στην πανεμένη μου καρδιά.

Ίσως—κι' αυτό είναι το πιο πιθανό— να μη μιλήσω ποτέ, να μη μάθω ποτέ ο άγαπημένος μου την τρομερή αλήθεια.

Γιατί να κομματιάσω την καρδιά του, γιατί να της άνοίξω μια βαθιά, άγιάτρευτη πληγή;

Ναι, ίσως να μη μάθω ποτέ ο άντρας μου ότι είνε ο φονιάς του πρώτου παιδιού μας, του παιδιού του έρωτά μας, ίσως κρατήσω για τον έαυτό μου τό βάρος και τον πόνο του τρομερού αυτού μυστικού...

ANNA ΝΤΕ ΦΙΛΙΠΠΟ

Για να μη φέρη άναστατώσει!

Ο Φρέντ Όγκεραμ, κάτοικος του Μπάνγκορ των Ήνωμένων Πολιτειών, άππλλάγη από το στρατό λόγω του άναστήματός του. Έχει ύψος 2 μ. 18. Η σκετική άπόφασής της Επιτροπής Άποάλλαγών άναφέρει ότι ή κατάταξή του θα άναστήτανε την άμερικανική έπιμελητεία, που θα ήταν υποχρεωμένη να του φτιάχνει ειδικές στολές, κρεβάτια, κουβέρτες κτλ. Και τον έστειλαν στο σπίτιάκι του.

Η Βέρθα Κρούπ.

Η ΒΕΡΘΑ ΚΡΟΥΠ Ζητάει τὰ ἐργοστάσιά της

Ἡ ἱστορία μιᾶς οἰκογενεῖας
«ἐμπόρων τοῦ θανάτου»

Κατὰ τὸν τελευταῖο καιρὸ ὄχι-
σε καὶ πάλι νὰ γίνεται θόρυβος
γύρω στὸ ὄνομα τῆς Βέρθας Κρούπ,
ποῦ, μετὰ τὸ θάνατό τοῦ συζύγου
της, βαρύνου Γουσταύου Κρούπ φὸν
Μπόλεν οὐντ Χάλμπαχ, πέμπτου
«βασιλέως» τῆς περίφημης δυναστεῖας
τῶν ἐμπόρων ὀπλῶν, ἐδήλωσε ὅτι
πρόκειται νὰ ἐγείρει ἀγῶνι ἐναντίον
τῶν Συμμάχων, γιὰ νὰ ζητήσει ν' ἀ-
ναγνωρισθῇ ἕκ νέου ὡς ἰδιοκτῆτρια
τῶν ἐργοστασίων Κρούπ, ποῦ, σύμ-
φωνα μὲ τὶς διαβεβαιώσεις της, ἀξι-
ζοῦν τὸ λιγότερο 500 ἑκατομμύρια
δολλάρια. «Στὸ δικαστήριό της Νυ-
ρεμβέργης, ἐδήλωσε, παρεπέμφθησαν
μόνον ὁ συζυγὸς μου κι' ὁ πρωτότο-
κος γιός μου Ἀλφρεντ. Ὁ πρῶτος
δὲν δικάστηκε, γιατί ἡ κατάσταση
τῆς υγείας του δὲν τοῦ ἐπέτρεψε νὰ
ἐμφανισθῇ στὸ δικαστήριο. Πέθανε,
ἄλλωστε, λίγο καιρὸ μετὰ τὴν πα-
ραπομπή του, στὸ Σάλτσμπουργκ.
Ὁ δεύτερος ἐκτίει μιὰ ποιὴν δωδε-
καετοῦς εἰρκτῆς στὸ Λάντσμπουργκ.
Ἀλλ' ἰδιοκτῆτρια τῶν ἐργοστασίων
εἶμαι ἐγὼ καὶ καμμία κατηγορία
δὲν διατυπώθηκε ἐναντίον μου».

Ὁ πρῶτος Κρούπ, ὀνόματι Φρει-
δερίκος, εἶχε γεννηθῇ στὸ Ἔσσην τὸ
1787. Ἀνῆκε σὲ μιὰ οἰκογένεια ποῦ

—... Ἐσεῖς οἱ νέες νοικοκυ-
ρὲς νὰ ἀκούτε καὶ μὰς τὶς πα-
λῆς ποῦ ξέρομε πιότερα πράγ-
ματα γιὰ τὴν οἰκονομία καὶ τὸ
νοικοκυριὸ τοῦ σπιτιοῦ. Γιὰ τὴν
μπουγάδα καὶ τὴ λάτρα τοῦ σπι-
τιοῦ νὰ μεταχειρίζεσθαι μόνο σα-
ποῦνι «ΣΑΝΤΕ», μὴν τὸ ξεχνᾶς
«ΣΑΝΤΕ».

εἶχε εἰδικευθῇ στὸ ἐμπόριο τῶν ὑφα-
σμάτων. Ἀλλ' ὅταν ἡ Ἀγγλία ἐκή-
ρυξε τὸν ἡπειρωτικὸ ἀποκλεισμό ἐ-
ναντίον τοῦ Ναπολέοντος κι' ἔπαψε
νὰ στέλνῃ κατεργασμένο γὰλυνά
στὴν Εὐρώπη, ὁ Φρειδερίκος Κρούπ
σκέφτηκε νὰ ἐπιδρομῇ στὸ εἶδος αὐτό
τῆς ἐργασίας, ποῦ τὸ ἐμπορικὸ τοῦ
δαίμονιο τὸν ἔκανε νὰ προβλέπῃ ὡς
πολὺ προσοδοφόρο.

Ἡ ἔλλειψις, ὅμως, πείρας καὶ μιὰ
δίκη ποῦ ἔχασε τὸν ἀδύνησαν στὴ
χρεωκοπία. Μετὰ τὸ θάνατό του, ὁ
γιός του Ἀλφρεντ συνέχισε τὴν
προσπάθειά του καὶ κατάρθωσε, στὸ
τέλος, νὰ κατασκευάσῃ μερικούς νέ-
ους τύπους ὀπλῶν, ποῦ τοὺς ὑπέβα-
λε στὴν κρίσι τοῦ Πρωτεργεῖου τῶν
Στρατιωτικῶν τῆς Πρωσίας καὶ κα-
τόπιν τῆς Γαλλίας, χωρὶς ἀποτέλε-
σμα ὅμως.

Ὁ Κρούπ, δὲν ἀπογοητεύθηκε.
Περίμενε τὴν κατάλληλὴ ὥρα.

Κι' αὐτὴ ἡ ὥρα δὲν ἀργῆσε νάρθῃ.
Τὸ περίπτερο Κρούπ στὴν Παγκό-
σμιο ἔκθεσι τοῦ Λονδίνου τοῦ 1851
προκάλεσε τὴ γενική προσοχή. Ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμή, τὰ ἐργοστάσια
Κρούπ δὲν προφταῖναν νὰ παίρουν
παραγγελίες.

Νέος θρίαμβος κατόπιν στὴν Ἐκ-
θεσι τῶν Παρισίων. Ὁ Κρούπ ἔ-
στειλε ἐκεῖ ἕνα μονοκόμιο ὄγκο
κατεργασμένου γὰλυνος, βάρους χι-
λίων κιλῶν κι' ἕνα κανόνι ἀπὸ γὰ-
λυνά, ποῦ ζύγιζε 100 κιλά λιγότερο
ἀπὸ τὰ πυροβόλα ἐκστρατείας τοῦ
γαλλικοῦ στρατοῦ. Ὁ Ναπολέων ὁ
3ος ἔμεινε ἔκθαμβος. Ἀπένειμε στὸν
Κρούπ τὸ παράσημο τῆς Λεγεώνας
τῆς τιμῆς καὶ τοῦ ἔδωσε ἐντολή νὰ
κατασκευάσῃ μεγάλου ἀριθμοῦ κανο-
νίων. Ἀλλ' ἀμέσως ἔπειτα ἀκύρω-
σε αὐτὴ τὴν παραγγελία. Γιατί ὁ
Κρούπ, βέβαιος γιὰ τὴν ἀνωτερό-
τητα τοῦ προϊόντος του, ζήτησε πολ-
λὴ ὑψηλὴ τιμὴ. Τὸ Βέλγιο, ὅμως,
καὶ ἡ Ἀγγλία παραγγέλλαν σημα-
ντικὸ ἀριθμὸ τηλεβόλων.

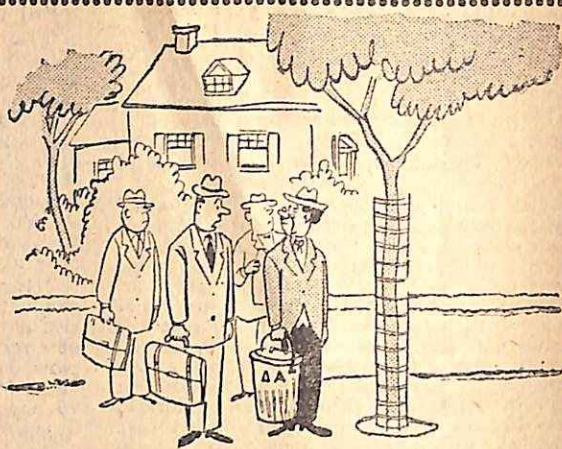
Ἐπειτα ἀπὸ λίγα χρόνια, ὁ
Κρούπ παρουσίασε στὴ διεθνή ἀγο-
ρὰ ἕνα νέο τύπο πυροβόλου, ποῦ
ἀποτελοῦσε ἐπανάστασι στὴν πολε-
μικὴ τέχνη. Αὐτὸ τὸ πυροβόλο ἦταν
ὀπισθογεμὲς. (Ὅλα τὰ πυροβόλα
ὡς τότε γεμίζονταν ἀπὸ τὸ στό-
μιό). Ὁ Ναπολέων ὁ 3ος βόηκε καὶ
πάλι τὶς τιμὲς ὑπέρογκες. Κι' ὁ
Βίσμαρκ ἐπίσης. Ἀλλ' ἡ Ρωσία
ἔσπευσε ν' ἀνανέωση τὸ μεγαλύτερο
μέρος τοῦ πυροβολιῶν της.

Τὰ ἐργοστάσια Κρούπ δρῶσκον-
ταν πιά σὲ μεγάλη ἀκμή.

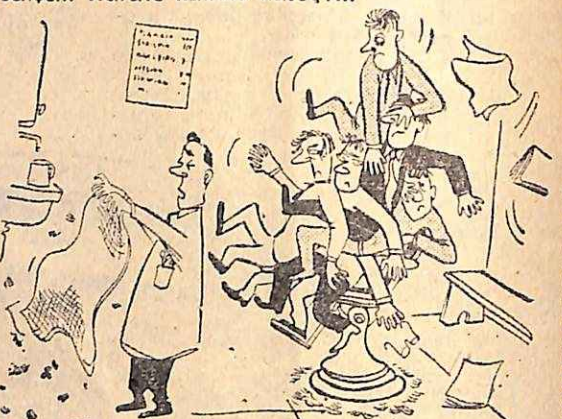
Σὲ λίγο, ὁ Κρούπ παρουσίασε
ἕνα πυροβόλο βάρους 200 τόν-
νων (πρόγονο τῆς περίφημης «Βέρ-
θας»). Ὁ Ναπολέων ὁ 3ος τὸν προ-
ήγαγε τότε σὲ ἀξιωματικὸ τῆς Λε-
γεώνας τῆς τιμῆς καὶ σὲ μιὰ ἐπι-
στολή ποῦ τοῦ ἐστειλε τοῦ εὐχόταν
ὀλοψύχως «τὴν ἐπιτυχία καὶ τὴν ἀ-
νάπτυξιν μιᾶς βιομηχανίας, ποῦ εἶ-
νε προωρισμένη νὰ παράσῃ τὶς
μεγαλύτερες ὑπηρεσίες στὴν ἀνθρω-
πότητα» (!!!), ἀλλὰ δὲν τοῦ ἔδινε
καμμία παραγγελία. Σὲ λίγο, ξέ-
σπασε ὁ πόλεμος τοῦ 1870. Καὶ
τὰ κανόνια τῶν 200 τόννων βομ-
βάρδισαν τὰ γαλλικὰ φρούρια...

Ὁ γιός του Ἀλφρεντ Φρειδερί-
κος ἐπέεξε τὴν πατρικὴ κληρονο-
μία κι' ὅταν πέθανε τὸ 1902, τὴν
μετεδίδωσε στὴ μοναχοκόρη του
Βέρθα, ποῦ ἦταν τότε 16 χρόνων.
Ὁ Κάιζερ Γουλιέλμος ἀνέλαβε τότε
πατρικὰ καθήκοντα ἀπέναντί της
καὶ σὲ λίγο τὴν παντρεψε μὲ ἕνα
ικανότατο ἀριστοκράτη, τὸν σὺμ-
βουλο πρεσβείας Βαρώνο φὸν Μπό-
λεν οὐντ Χάλμπαχ.

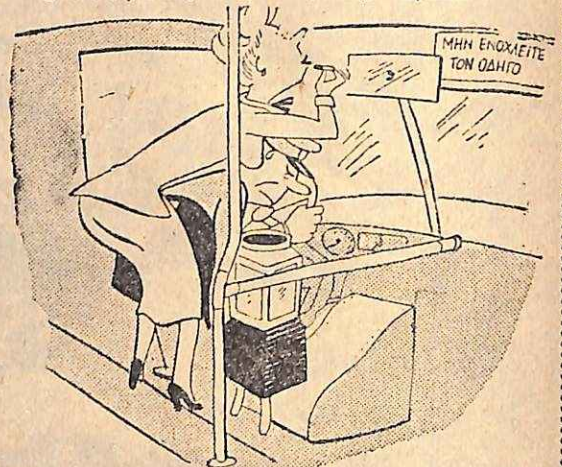
Ἐπὶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ φὸν Μπό-
λεν τὰ ἐργοστάσια Κρούπ συνέχι-
σαν τὶς ἀλματικές προόδους ταν.
Ὁ Γουσταῦος Κρούπ φὸν Μπόλεν,
ὅπως κι' ὁ γιός του, ἐνίσχυσαν
στὴν ἀρχὴ τὸν Χίτλερ. Αὐτὸς ἦταν ὁ
λόγος τῆς παραπομπῆς των στὰ δι-
καστήρια τῆς Νυρεμβέργης.

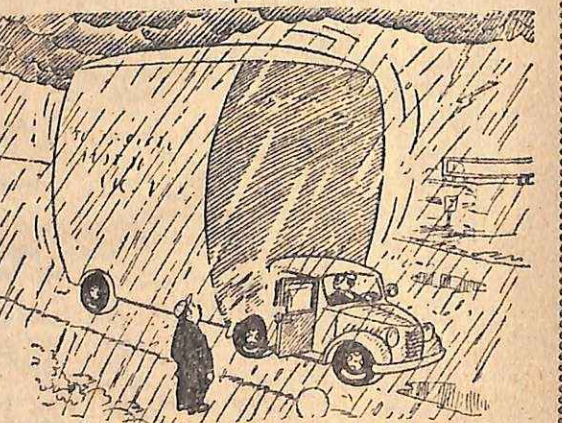
Ὁ καθηγητῆς: Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε συνά-
δελφε... Κάνετε κάποιο λάθος!...

ΣΑΒΒΑΤΟΒΡΑΔΟ ΣΤΟ ΚΟΥΡΕΙΟ
Ὁ κουρέας: Ὁ ἐπόμενος, παρακαλῶ...

Φιλαρέσκεια...

— Τὴν πάθαμε, Παντελή... Βράχθηκε τὸ ρύζι καὶ
φούσκωσε!...

Ο ΠΛΟΥΣΙΩΤΕΡΟΣ ἄνθρωπος τῆς Ἀγγλίας

Ἡ μυστηριώδης κι' ἀπόκο-
σμη ζωὴ του

Ὁ πλουσιώτερος ἄνθρωπος
τῆς Ἀγγλίας, ποῦ εἶνε ἐπίσης
κι' ἕνας ἀπὸ τοὺς πλουσιώτε-
ρους ἀνθρώπους τοῦ κόσμου,
δὲν ἀγαπάει οὔτε τὰ πολυτελῆ
αὐτοκίνητα, οὔτε τὰ γιῶτ, οὔτε
τὴν ἐπίδειξι, οὔτε τὴ διαφήμισι.
Ζῇ σχεδὸν κρυφά, πράγμα ποῦ
δὲν τὸν ἐμποδίζει ν' αὐξήσῃ σὲ
σημαντικὸ βαθμὸ τὴν τεραστία
περιουσία ποῦ τοῦ ἔαψε ὁ πα-
τέρας του.

Ὁ πλουσιώτερος ἄνθρωπος
τῆς Ἀγγλίας ἔχει κι' ἕνα δεύ-
τερο τίτλο. Εἶνε ἐπίσης ὁ πιὸ
μυστηριώδης. Πραγματικά,
ἐκεῖνοι ποῦ μποροῦν νὰ καυχῇ-
θῶν ὅτι γνωρίζουν τὸν σὲρ
Τζῶν Ἐλλερμαν μετροῦνται
στὰ δάχτυλα. Μιὰ μόνο φορὰ
δημοσιεύθηκε ἡ φωτογραφία
του στὶς ἐφημερίδες κι' αὐτὸ ἔ-
γινε τὸ 1933, ὅταν ἦταν 24
χρόνων.

Ὁ πατέρας του, ποῦ λεγό-
ταν ἐπίσης σὲρ Τζῶν, ἔαψε
στὸ γιό τοῦ πεθαίνοντας μιὰ
ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες περιου-
σίες τῆς Ἀγγλίας. Κι' ὁ σὲρ
Τζῶν, ὁ γιός, ὄχι μόνο δὲν
σπατάλησε αὐτὴ τὴν περιου-
σία, ὅπως συμβαίνει συνήθως
σὲ παρόμοιες περιπτώσεις, ἀλ-
λὰ βάλθηκε νὰ τὴ μεγαλώσῃ.
Εἶνε σήμερὰ ἰδιοκτῆτης 83
πλοίων, συνολικοῦ ἐκτοπίσμα-
τος 540.000 τόννων, πολλῶν
ἐργοστασίων χαρτοποίτας καὶ
ἐκδοτικῶν ἐπιχειρήσεων καὶ μέ-
τοχος σὲ ὅλες σχεδὸν τὶς με-
γάλες βιομηχανίες τῆς Ἀγ-
γλίας.

Ἡ περιουσία ποῦ κληρονό-
μησε ἀπὸ τὸν πατέρα του ὑπο-
λογίσθηκε σὲ 18 ἑκατομμύρια
λίβρων στερλινῶν. Κανεὶς δὲν ξέ-
ρει σὲ ποῖο ποσὸν ἀνέρχεται
σήμερὰ. Ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος τοῦ
Σίτυ τὴν ἀνεβάζουν στὰ 60
ἑκατομμύρια καὶ μερικοὶ στὰ
100 ἑκατομμύρια. Οἱ ἴδιοι κύ-
κλοι βεβαιώνουν ὅτι ὁ σὲρ Τζῶν
δὲν ἔχασε ποτὲ ὡς σήμερὰ ἀπὸ
καμμία ἐπιχείρησι. Κατάρθωσε
μάλιστα ν' ἀναλωγούνησι με-
ρικές θνησιμαίες ἐπιχειρήσεις
ποῦ ἀγόρασε κατὰ τὸ παρελθόν
καὶ ποῦ ὅλοι πίστευαν πῶς θὰ
τὸν παρέσυραν στὴν καταστρο-
φή.

Ὅπως εἶπαμε καὶ παραπά-
νω, ὅλη ἡ ζωὴ τοῦ Ἐλλερμαν
κύλησε ὡς σήμερὰ στὰ κρυφά.
Παρακολούθησε γιὰ ἕνα διάστη-
μα μαθήματα στὸ Μάλβερν
«κάπου» στὴν Ἀγγλία, χωρὶς
κανεὶς νὰ ξερῇ ποῦ ἀκριβῶς.
Αὐτὸ τὸ «κάπου» δὲν σημαίνει
ὅτι ἕνα μόνον μέρος, ἀλλὰ σὲ
πολλά. Γιατί φημολογεῖται ὅτι
ὁ σὲρ Τζῶν ἔχει ἕνα ἢ δύο μέ-
γαρα στὸ Λονδίνο καὶ ἐπαυλίες
σὲ διάφορα μέρη τῆς Ἀγγλίας.
Ἀλλὰ ἐγκαθίσταται σ' αὐτές
... λαθραῖα καὶ φεύγει μὲ τὸν
ἴδιο τρόπο. Ἐτσι κανεὶς δὲν
μπορεῖ νὰ μάθῃ ποῦ βρίσκεται.
Ἀπὸ τοὺς συνεργάτες τοῦ ἔ-
λάχιστοι τὸν γνωρίζουν προσω-
πικά. Ὅλοι οἱ ἄλλοι σκύβουν
τὸ κεφάλι μπρὸς στὶς διαταγές
του, ἀλλ' εἶναι πολὺ ἀμφίβολο
ἂν, βλέποντάς τον, ἔσθονικά,
μπροστά τους, θὰ τὸν ἀναγνώ-
ριζαν.

Δὲν πρέπει, ὥστόσο, νὰ φαν-
τασθῇ ὅτι εἶναι ἐκκεντρικὸς
ἢ μισάνθρωπος. Κάθε ἄλλο. Ἐ-
κεῖνος ποῦ ἀντιπαθεῖ εἶναι ὁ θό-
ρυβος κι' ἡ ὑποκρισία τῆς κο-
σμικῆς ζωῆς. Εἶναι ἀφωσιωμέ-
νος ὁλοτελὲς στὴν ἰδέα τῆς φί-
μας Ἐλλερμαν. Καὶ πιστεύει
ὅτι πρέπει νὰ τὴν μεταδίδῃ
στους ἀπογόνους του.

Ἐξαεφάλας τὸ μέλλον
τῶν κοριθίων σας εἰς τὸν
μοναστικὸν οἶκον ἐμπιστοδύνῃ

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

ΚΟΠΤΙΚΗ ΡΑΠΤΙΚΗ
ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ
(Πληρὸς ὁμιλοῦν
ΒΙΚΤ. ΟΥΓΚΛ. 48-488
ἑρμῆς τῆς 5105)

Δια θύματα πολέμου, ἀλό-
γους, πολυέκτους κλπ διδα-
κτικά ἡλαττωμένα

Επὶ πλέον διδασκείται ἡ
ΓΑΛΛΙΚΗ διὰ φηγοῦντι

Δεκομεθα καὶ ἐξωτερικῶς
ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ

Κόλλετς καὶ κατόπιν συνέχισε
τὶς σπουδές του στὸ σπῆτι.
Τὴν ἐποχὴ ποῦ ἐγίνε ἡ ἀπα-
γωγὴ τοῦ γιου τοῦ Λίντμπεργκ
ὁ πατέρας του, ποῦ φοβόταν
μήπως συμβῇ τὸ ἴδιο καὶ στὸ
νεαρό Τζῶν, τὸν κράτησε γιὰ
ἕνα διάστημα κλεισμένον μέσα
σ' ἕνα μεγάλο σπῆτι σὰ φυλα-
κισμένο.

Ἡ ἐγκάθειρσις αὐτῇ φαίνεται
ὅτι ἐπέδρασε στὸ χαρακτῆρα
τοῦ νεαροῦ Τζῶν, ποῦ ἔζησε ἀπὸ
τότε σὰν στὸ περιβόριο τῆς
ζωῆς. Τὴν ἴδια τακτικὴ συνέ-
χισε καὶ μετὰ τὴν ἐνηλικίωσί
του καὶ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα
του. Δὲν πάτησε ποτὲ τὸ πόδι
τοῦ σὲ κανένα ἀπὸ τὰ σαλόνια
τῆς ἀγγλικῆς ἀριστοκρατίας
καὶ κανεὶς δὲν τὸν εἶδε ποτὲ
στὰ κέντρα τῆς μόδας, στὶς ἱπ-
ποδρομίες ἢ σ' ὅποιαιδήποτε
ἄλλῃ συγκέντρωσι. Οἱ κοσμικὲς
λουτροπόλεις τὸν ἀγνοοῦν καὶ
μάταια θάψαχνε κανεὶς νὰ βρῇ
τ' ὄνομά του στὰ μεγάλα ξενο-
δοχεῖα τῆς Εὐρώπης ἢ τῆς Ἀ-
μερικής. Ἀλλὰ τ' ὄνομά του
δὲν βρίσκεται οὔτε στὸν ὁδη-
γὸ τοῦ Λονδίνου, οὔτε στὸν τη-
λεφωνικὸ κατάλογο!

Τὸ μοναδικὸ τοῦ πάθος εἶναι
τὸ θέατρο. Ὅλοι ξέρουν ὅτι
δὲν ἀφήνει καμμία παράστασι.
Ἀλλὰ κανεὶς δὲν τὸν ἀναγνωρί-
σε ποτὲ μετὰ τῶν κοινῶν κυ-
ριῶν ποῦ κάθονται στὰ θεωρεῖα
ἢ στὰ πρῶτα καθίσματα τῆς
πλατείας. Πιστεύεται ὅτι πη-
γαίνει στὴ γαλαρία, μαζὶ μὲ
τὸ ἀνώνυμο πλήθος.

Ἀλλ' ὁ Ἐλλερμαν δὲν πα-
ρακολουθεῖ μόνο τὶς παραστά-
σεις τῶν μεγάλων θεάτρων τοῦ
Λονδίνου. Κάνει ἐπίσης κι' ὁ
ἴδιος θέατρο. Ἐχει δηλαδὴ τὴ
μανία νὰ γράφῃ μικρὰ θεατρικὰ
ἔργα καὶ νὰ τὰ ἐρμηνεύῃ κατό-
πιν ὁ ἴδιος μπροστά σ' ἕνα πε-
ριορισμένον ἀριθμὸ φίλων του.

Στὶς παραστάσεις αὐτές ἔχει
ὡς πολὺτιμο συνεργάτη καὶ
παρτεναῖο τὴ γυναῖκα του.

Οὔτε γι' αὐτὴν ξερεὶ κανεὶς
τίποτε. Τὸ μόνο γνωστὸ εἶναι
ὅτι ἡ λαῖδη Ἐλλερμαν ἀσχολεῖται
μετὰ τὴ ζωγραφικὴ κι' ὅτι ἔ-
χει προικισθῇ ἀπὸ τὴ φύσιν μὲ
ἀξιόλογο ταλέντο.

Πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια, ἡ
λαῖδη Ἐλλερμαν ἐξέθεσε τὰ
ἔργα της σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς αἰθου-
σες τοῦ Κένσινγκτον μὲ τὸ ψευ-
δώνυμο Ἐλνεν ντὶ Στρέβ. Ἀλ-
λὰ κάποιοι φανέρωσαν τὸ μυστι-
κὸ της. Καὶ τὴν ἄλλη μέρᾳ, ὅ-
λοι οἱ πῖνακες εἶχαν ἀποσυρθῇ.

Τὸ ζεύγος Ἐλλερμαν ζῇ
«κάπου» στὴν Ἀγγλία, χωρὶς
κανεὶς νὰ ξερῇ ποῦ ἀκριβῶς.
Αὐτὸ τὸ «κάπου» δὲν σημαίνει
ὅτι ἕνα μόνον μέρος, ἀλλὰ σὲ
πολλά. Γιατί φημολογεῖται ὅτι
ὁ σὲρ Τζῶν ἔχει ἕνα ἢ δύο μέ-
γαρα στὸ Λονδίνο καὶ ἐπαυλίες
σὲ διάφορα μέρη τῆς Ἀγγλίας.
Ἀλλὰ ἐγκαθίσταται σ' αὐτές
... λαθραῖα καὶ φεύγει μὲ τὸν
ἴδιο τρόπο. Ἐτσι κανεὶς δὲν
μπορεῖ νὰ μάθῃ ποῦ βρίσκεται.
Ἀπὸ τοὺς συνεργάτες τοῦ ἔ-
λάχιστοι τὸν γνωρίζουν προσω-
πικά. Ὅλοι οἱ ἄλλοι σκύβουν
τὸ κεφάλι μπρὸς στὶς διαταγές
του, ἀλλ' εἶναι πολὺ ἀμφίβολο
ἂν, βλέποντάς τον, ἔσθονικά,
μπροστά τους, θὰ τὸν ἀναγνώ-
ριζαν.

Δὲν πρέπει, ὥστόσο, νὰ φαν-
τασθῇ ὅτι εἶναι ἐκκεντρικὸς
ἢ μισάνθρωπος. Κάθε ἄλλο. Ἐ-
κεῖνος ποῦ ἀντιπαθεῖ εἶναι ὁ θό-
ρυβος κι' ἡ ὑποκρισία τῆς κο-
σμικῆς ζωῆς. Εἶναι ἀφωσιωμέ-
νος ὁλοτελὲς στὴν ἰδέα τῆς φί-
μας Ἐλλερμαν. Καὶ πιστεύει
ὅτι πρέπει νὰ τὴν μεταδίδῃ
στους ἀπογόνους του.

«Σχέδιο. Μπάξερ»:

Ἰωάννης Μπαξεραγόπουλος.
Ἐκανε χρόνια στὴν Ἀμερικὴ,
μετονομάσθηκε σὲ Τζῶν Μπά-
ξερ, ἔκανε ὅλες τὶς δουλειές
τοῦ κόσμου κι' ὅλες τὶς ἐπιχει-
ρήσεις, ἔπιασε λίγα δολλάρια,
τάκανε περισσότερα, ἠπῆκε συ-
νεταίρος σὲ μαγαζὶ καὶ τέλος
ἀπέχτησε δικό του. Τώρα μὲ τὸ
Σχέδιο Μάσραλ, ἦρθε στὴν Ἐλ-
λάδα γιὰ «μπίζνες». Μπίζνες
τιμίες καὶ νόμιμες. Κατεργα-
ρίες δὲν ἦξερε. Μὰ δὲν φοβόταν
καὶ τὶς κατεργαρίες τῶν ἄλ-
λων.

— Ἐμένα δὲν μοῦ τὴ σκάνε!
ἔλεγε μὲ δέκα τόννους αὐτο-
πεποιθισι.

— Μεγάλο λόγο μὴ λές,
Τζῶν!

— Τὸν λέω! Γιατί ἐγὼ εἰμ' ἔξυπνος μὲ δίπλωμα. Ἐγὼ πη-
γα στὴν Ἀμερικὴ χωρὶς παντα-
λόνι καὶ γυρίσα γεμάτος δολ-
λάρια! Δὲν γεννήθηκε ὁ ἄνθρω-
πος ποῦ θὰ γελᾷς ἔμένα.

Μόνο ἕνα χατήρι παρακάλεσε
τοὺς δυὸ - τρεῖς φίλους ποῦ
εἶχε ἀπὸ παλὰ: Νὰ μὴ λένε
πῶς ξερεὶ τὰ ἑλληνικά.

— Γιατί, βρε Τζῶν;

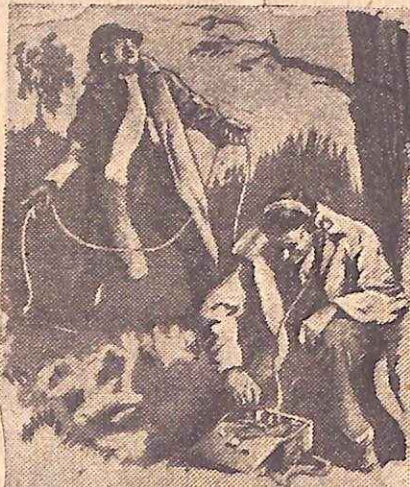
— Ἐγὼ τὸ λόγο μου! Μ' ὁ-
ποιους συζητᾶς γιὰ δουλειές,
πρέπει νὰ μιλᾶς μόνο ἀμερικὰ-
νικά. Γιατί ἄμα πιστεύουν
πῶς δὲν ξέρω τὴ γλῶσσα τους,
κάποια κουβέντα θὰ τοὺς ξεφυ-
γῇ καὶ θὰ παραδώσουν τὰ σχε-
διά τους. Εἶνε μεγάλο κόλπο
αὐτὸ ποῦ σὰς λέω. Καὶ θὰ τὸ
δῇτε!

— Μπορεῖ.

Τὴν ἄλλη μέρᾳ κουβέντιασε
μὲ τέσσερους ρωμηοὺς γιὰ τὴν
ἰδρυσι μιᾶς βιομηχανικῆς ἐ-
ταιρείας. Σὲ μιὰ λεπτομέρεια,

— Ἄντε, γκαρσόν, κάνε γρήγορα!...
(τοῦ Ἀρχέλαου)

Οι Γερμανοί κατάσκοποι μπορούσαν να πιάσουν τη νύχτα σε μια έξοχη και να στείλουν με τον πομπό τα μηνύματά τους...

ΟΙ ΓΕΡΜΑΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ στον τελευταίο πόλεμο

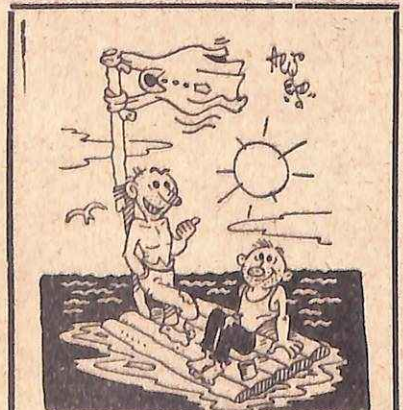
Ήξεριζαν και κκιχτιζαν

Οι αναμφισβήτητες πρόοδοι της Έπιστημης, εφαρμοζόμενες στην κατασκοπεία, τείνουν να ελαττώσουν την άτομική πρωτοβουλία. Αυτός λοιπόν είναι ένας απ' τους λόγους, για τους οποίους οι Γερμανοί κατάσκοποι του δεύτερου πολέμου δεν έδειξαν τόσο όσο του πρώτου.

Στον πρώτο πόλεμο π. χ. οι κατάσκοποι έδειχναν συχνά την εξυπνάδα τους επινόοντας καινούργια μέσα επικοινωνίας. Στο δεύτερο, έκαναν όλοι τη δουλειά τους απλώς μ' ένα ραδιοφωνικό πομπό.

Μια γενική επίσημη τήρηση των κατασκοπικών του δεύτερου πολέμου αποδεικνύει την κατώτερη ποιότητά τους. "Ας δούμε μερικά σχετικά περιστατικά, παρμένα απ' τα αρχεία της αγγλικής 'Ιντελιτζένς Σέρβις'.

Τον Οκτώβριο του 1940, έφτασαν στην Αγγλία τέσσερες ξένοι, που παρίσταναν τους 'Ολλανδούς θαλασσιούς. 'Ο ένας απ' αυτούς παραδόθηκε άμέσως στις αρχές κι έβλεπε έτσι τη ζωή του. Οι άλλοι τρεις συνελήφθησαν σε λίγες ώρες και απαγχονίσθηκαν. Τους κατέστρεψε η ελαττωματική εξάσκισή

— Μ' αυτό το πουκάμισο ό-
πωςδήποτε θα μάς δουν... Τόχω
πλυμένο με σαπούνι μπουγάδας
ΑΡΝΙ και είναι τόσο καθαρό που
φαίνεται από μίλλια... μακριά.

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

Ίατρος Γυναικολόγος - Μαιευτήρ. Δέχεται
9 — 12 και 4 — 6 ώς και επί συνευ-
ξεί. Χρυσ. Τρικούπη 113, Τηλέφ. 63-885.

τους και τους πρόδωσε ή άγνοια
των τοπικών διασυνδέσεων.

Στην περίπτωση τους λοιπόν, ή-
πλησαν τρία ενδιαφέροντα σημεία:
Πρώτον, πριν φύγουν απ' την 'Ο-
στάνδη, είχαν παραλάβει θραυτευ-
τικά στους δρόμους, σαν 'ήρωες',
κι' έτσι οι 'Αγγλοι κατάσκοποι που
βρίσκονταν σ' αυτή την πόλη έμα-
θαν ένα εγχείρημα που ήθελαν να
μείνι τελείως μυστικό. Δεύτερον,
πίστευαν ότι δεν επρόκειτο να κιν-
δυνέψουν παρά μόνο λίγες μέρες,
γιατί θα γινόταν η γερμανική εί-
σβολή στη νότιο Αγγλία.

Τρίτον, είχαν μαζί τους ένα εύ-
φυστο φορητό ραδιοφωνικό πομ-
πό, ενός τύπου που έγινε αργότερα
συνθησισμένος.

Ο χειριστής του πομπού αυτού
μπορούσε να τον πιά τη νύχτα σε
μια έξοχη, να ρίξη πάνω στα κλα-
διά ένα σύρμα που αποτελούσε την
κεραία, να στείλει ένα μήνυμα και
να φύγει άμέσως κατόπιν πριν τον
ανακαλύψει ή αντίκατασκοπεία.

Τέτοιο πομπό είχαν και δυο άλ-
λοι Γερμανοί κατάσκοποι, που άπε-
ριβάσθηκαν κρυφά στην Αγγλία.
Είχαν επίσης ένα αυτομάτο, σφαι-
ρες, χαρτονομίσματα 500 λιρών,
πλαστική αγγλική ταυτότητα και δελ-
τία τροφίμων, ρούχα, τρόφιμα... κι'
ένα γερμανικό σαλάμι! Αυτό το τε-
λευταίο τους πρόδωσε!

Άληθινά όμως υπήρξε ένας κα-
τάσκοπος, που πείραξε άσχημα με
αλεξιπτωτό κι' έσπεσε τη νύχτα του.
Μόλις έκανε λίγα βήματα, συνάντη-
σε ένα αγαθό πάστορα, που έπιμενε
να περιποιηθί την πληγή του. 'Η ξε-
νική προφορά του κίνησε τις ύπο-
ψεις του πάστορος, και σε λίγο είχε
συλληφθή.

Άλλος πάλι, μόλις είχε βάλει το
αλεξιπτωτό του, συνάντησε ένα σω-
φέρ καμιονιού, που είχε χάσει το
δρόμο του και τον ρώτησε που βρι-
σκόταν! Πώς να ομολογήσει ο Γερ-
μανός κατάσκοπος την άγνοιά του;
Προσπάθησε να τ'α μπαλώσει όπως
ήθελε. Μά ο σωφέρ ήταν έξυπνος,
μυρίστηκε την αλήθεια κι' είδοποίη-
σε την άρτυνομία. Μέσα σε 24 ώ-
ρες λοιπόν, ο κατάσκοπος, βρισκό-
ταν στη φυλακή.

Ένας διακεκριμένος Γερμανός
μετεωρολόγος έπεσε με αλεξιπτωτό
στην Αγγλία, για να στείλει από
κει πληροφορίες για την κατάσταση
του καιρού, που θα βοηθούσαν τη
γερμανική αεροπορία. Για κακή του
τύχη όμως, πέφτοντας έσπεσε το
πόδι του κι' έμεινε εκεί που δρι-
σκόταν, ως ότου τον συνέλαβαν.

Αυτά γίνονταν ως τον Αύγουστο
του 1941. 'Επειτα οι Γερμανοί άλ-
λαξαν τακτική. Είχε αποδειχθή στην
πράξη ότι οι άνθρωποι τους τάκα-
ναν θάλασσα ως κατάσκοποι. 'Ιδιως
δεν μπορούσαν να μιλήσουν καλά
τις ξένες γλώσσες (ένας απ' αυ-
τούς παρίστανε το Γάλλο, κι' όμως
δεν κατάρθωνε να προφέρει σωστά
τις γαλλικές λέξεις που άρχιζαν με
το γράμμα V!).

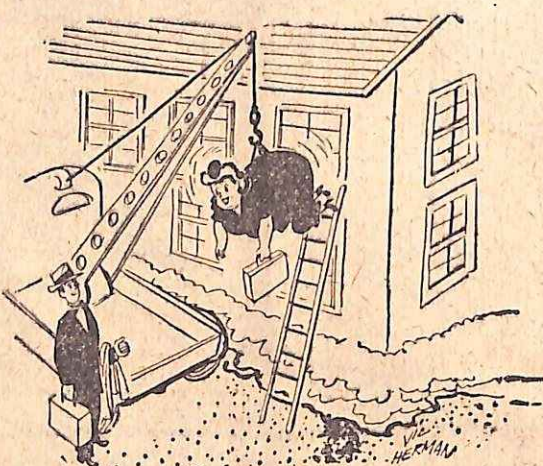
Άρχισε λοιπόν να χρησιμοποιή ή
γερμανική κατασκοπεία 'Ολλανδούς
και Βέλγους, που υποκρίνονταν τους
πρόσφυγες. Πολλοί απ' αυτούς ή-
σαν εγκληματίες. Οι Γερμανοί τους
αποφυλάκιζαν με τον όρο να τους
έξυπηρετήσουν ως κατάσκοποι. Μά
έκείνοι, μόλις έφτασαν στην Αγγ-
λία, παραδίδονταν στις αρχές.

Ένας 'Ολλανδός, πίο πονηρό,
φρόντιζε ώστε να τον βρή ένα άγ-
γλικό περιπολικό μέσα σε μια βάρ-
κα, στο πέλαγος. Όταν τον περ-
μάζωσαν οι 'Αγγλοι, τραγουδούσε
και χόρευε απ' τη ναρά του, δήθεν
γιατί είχε εφεύγει απ' τους Ναζή-
δες. Το παράκανε όμως σ' αυτές
τις εκδηλώσεις του... Και δεν σκέ-
φθηκε πως μπορούσε να τον ανα-
κρίνουν συμπατριώτες που πράκτο-
ρες της αντίκατασκοπείας και να
τον αναγκάσουν να ομολογήσει την
αλήθεια — όπως κι' έγινε πραγμα-
τικά...

ΣΤΗΝ ΕΚΘΕΣΙ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

— Έγώ να κυττάξω τη Ρίτα Χαίγινουωρ;... Μά
τί λές, βρε γυναίκα; Έσύ είσαι χίλιες φορές πιο
όμορφη!...

ΑΠΑΓΩΓΗ!

— Φύγετε από δω, γιατί δοκιμάζω ένα νέο μη-
χάνημα που χτυπάει τ' αυγά!...

— Θα είναι λιγάκι βαρύ το δέμα...
— Δεν πειράζει, με συνοδεύει ο άντρας μου!...

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΓΚΑΝΓΚΣΤΕΡΙΚΟ ΜΥΣΤΙΣΤΗΡΙΟ

ΤΖΑΙΜΣ ΤΖΕΪΖ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Οι αστυνομικοί φτάνουν πολύ άρ-
γά... Οι Σούλλιβαν σκοτώνουν τον
Στέβ. Μά την τελευταία στιγμή ή
Κάρολ όρμα και τυφλώνει, με τ'α νύ-
χια της, το Φράνκ που τον παίρνει
μισολιπιδόμο και φύγουν ο Μάξ,
Παρ' όλες τις παραλήψεις του Μάγ-
καρβ και της Βέντας ή Κάρολ φεύγει,
χωρίς να πη που πηγαίνει. Φτάνει
στο έρημικό σπίτι που μένει ή γε-
νειοφόρος μίς Λόλυ και της ζητάει
πληροφορίες για τους Σούλλιβαν. 'Η
Λόλυ της λέει ότι ξέρε κι' ή Κάρ-
ολ φεύγει για το Σάντο Ρίο. 'Εκεί
ήμια φίλη του Φράνκ. 'Εχει τη φω-
τογραφία της που τη βρήκε στο σπι-
τί της Λόλυ. Είχε πέσει στο πάτωμα,
καθώς οι δολοφόνοι μάζωαν βιαστικά
τα πράγματά τους. Στο Σάντο Ρίο,
άνάμεσα σ' άλλους υπόπτους τύ-
πους, βρίσκεται κι' ένας ώριπος χο-
ρευτής, ο 'Εντι Ρέγκαν.

Η σημερινή «παρη-
γορία» του ήταν ή
Λίντα Λη, το μοντέλο
της φωτογραφίας που
είχαν ξεχάσει οι Σούλλιβαν, ό-
ταν είχαν αψίσει για πάντα
το σπίτι του Σέριλ...

Ο 'Εντι είχε γνωρίσει τυ-
χαίως τη Λίντα. Ένα απόγε-
μα, που τριγύριζε στην πλα-
μόνος και μελαγχολικός, την
είχε δει να βγαίνει απ' τη θα-
λάσσα για να κάμει την ήλιοθε-
ραπεία της. Το υγρό μαγιώ έ-
δειχνε προκλητικότερο το θου-
μάσιο σώμα της. Αυτό σκέφθη-
κε άμέσως ο 'Εντι — που εί-
χε αρκετή πείρα σε τέτοια
πράγματα...

Δεν είχε ξαναδεί ποτέ τέτοιο
υπέροχο σώμα. Αποφάσισε
λοιπόν να κάμει από πίο κον-
τά τη γνωριμία του! Πραγμα-
τικά, μόλις ή μελαγχολική ιδιο-
κτητριά του ξαπλώθηκε στην
άμμουδιά, ο 'Εντι πήγε και κά-
θησε δίπλα της.

Η Λίντα ένδουσιάζθηκε που
είχε βρή τέτοια συντροφιά. Τά
χαρακτηριστικά του 'Εντι, το
ήλιοκαμμένο χρώμα του, το
πλατύ στήθος του τη γοήτευαν,
και δέχθηκε το φλέρτ του μ'
ένθαρρυντικό τρόπο. Σε λίγα
λεπτά, είχαν γίνει δυο καλοί
φίλοι. Κι' έπειτα από μια ώ-
ρα είχαν ολοκληρώσει την έρω-
τική γνωριμία τους.

Τέτοιες γυναίκες άλλωστε
ήταν οι...

Τέτοιες γυναίκες άλλωστε

"SOLID"
ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΑ ΔΙΣΚΙΑ
ΒΑΦΗΣ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ.
ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤ/ΠΟΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΟΡΔΑΝΗΣ
ΝΙΚΙΟΥ 6 ΤΗΛΕΦ. 21-852

ήθελε ο 'Εντι: συγκαταβατι-
κές...

Είχε προβλέψει ότι, σε μια
βδομάδα, θαπαινε πιά να βρι-
σκή ενδιαφέρον στα θέλητρα
της Λίντας, όπως είχε συμβή
και με τόσες άλλες γυναίκες.
Απεναντίας όμως παρατήρησε
ότι τη σκεφτόταν νύχτα και μέ-
ρα, ότι παραμελούσε τη 'δου-
λειά» του για να μένει περισ-
σότερο κοντά της, για να την
πιά σ' ένα καμπαρέ...

Τρεις βδομάδες τώρα διαρ-
κούσε ο δεσμός τους, κι' ο 'Εν-
τι έμενε πάντα φλογερός κι'
έρωτευμένος όσο την πρώτη μέ-
ρα. Φαινόταν μάλιστα διατε-
θειμένος να εξασφαλίσει δικαι-
ώματα ιδιοκτησίας άπάντα της,
— πράγμα που τότε πάντα ά-
ποφύγει, γιατί τόδρισκε περι-
τό κι' επιζήμιο για την έλευ-
θερία του...

Όστόσο, ή Λίντα δεν είχε
καμμία επιθυμία να χάσει την
ανεξαρτησία της. Τον κρατού-
σε λοιπόν σε κάποια απόσταση
και δεν τον άφινε να πάρη όλες
τις ελευθερίες που θα επιθυ-
μούσε. Άλλωστε, τον απογοή-
τευε με την πολυτελή και σπα-
ταλή ζωή που περνούσε.

Είχε μια χαριτωμένη και μο-
ναχική βιλλίτσα, με την ιδιαι-
τερη πλάτ της και τον εξωτικό
κήπο της, που τον περιπαίονταν
ένας μαύρος κηπουρός. Την εί-
χε επιπλώσει με γούστο και μ'
όλα τ'α κομψά. Ένας νέγρος
μαγειρός έτοιμάζε το πουλιού
τό γάλα για το φαγητό της.
'Ολ' αυτά αντιπροσώπευαν, βέ-
βαια, μεγάλη έξοδα.

Μά από ποτέ προέρχονταν
τόσα χρήματα; Ποιος πλήρωνε
τις υπερκομψες τουαλέττες της,
τις ωραιότερες παπούτσες, τ'α
πιο σίκ κατέλλα του Σάντο
Ρίο, που φορούσε ή Λίντα;
Ποιος της είχε αγοράσει τη
γυαλιστερή μπλε Μπουικ, με
την όποια κυκλοφορούσε στην
πόλι και στις έξοχες;

Η ίδια είχε ίσχυρισθή ότι
κληρονόμησε κάποιο θείο της,
που είχε πλουτίσει από πετε-
λαιότητες. Μά ο 'Εντι δεν ή-
ταν τόσο κουτός ώστε να τό
πιστέψη, μολονότι της έδειχνε
ότι είχε «χάψει» την ψευτιά
της.

Ποτέ ωστόσο δεν είχε περά-
σει απ' το νού του ή λογικότε-
ρη εήληψη. Έχοντας την πε-
ποίθησι ότι ή Λίντα τον έλα-
τρευε αποκλειστικά, δεν μπο-
ρούσε να φαντασθή πως είχε
άλλο φίλο. Πίστευε μάλλον πως
είχε βρή κάποια πρωτοτυπία
κι' επικερδή «κομπίν», κι' ή-
ταν περιεργός μάλιστα να τη
μάθι...

Στην πραγματικότητα όμως,
ή Λίντα είχε ένα «προσάτη»,
που τη διευκόλυε να ζή πολυ-
τελέστατα και που την έπισκε-
πτόταν πολύ σπάνια, γιατί οι
δουλειές του τον άναγκαζαν να
ταξιδεύει απ' τη μια στην έλ-
λη άκρη της 'Αμερικής. Δεν την
έανηρύσε ωστόσο ποτέ, κι' όταν

ακόμη έσφιγγε άλλες γυναίκες
στην άγκαλιά του, φανταζόταν
πάντα πως ήταν ή Λίντα...

Έτσι, ή Λίντα ήταν άπολυ-
τα ικανοποιημένη, με τον έλα-
χιστά απαιτητικό αυτό φίλο.
Είπε αλήθεια ότι τον εύρισκε
φοβερά άνισρό, δεν περνούσε
όμως καθόλου απ' το νού της
ή σκέψη να διακόψι τις σχέσεις
της μαζί του. Μία και τον έ-
βλεπε μόνο τέσσερες-πέντε
φορές το χρόνο, μπορούσε να
κάνη ύπομνη...

Είπε ή αλήθεια πως δεν είχε
άκουσει ποτέ να μιλάνε για
τους αδελφούς Σούλλιβαν. Μά
κι' αν ακόμη είχε άκουσει, δεν
θα μπορούσε να φαντασθή ότι
ο άνθρωπος εκείνος με τό
παχούλο πρόσωπο, ο φίλος της,
που τότε ήξερε ως Φράνκ, ήταν
ένα απ' τ'α επικίνδυνα αυτά ύ-
ποκείμενα. 'Ισως δεν θάταν τό-
σο ήσυχος κοντά του, αν ήξερε
την αλήθεια...

Δεν είχε ίδη το Μάξ, παρά
μία-δυο φορές μόνο, και τον
είχε βρή αντιπαθητικώτατο.
Απ' όλους τους άντρες που εί-
χε γνωρίσει, ήταν ο μόνος που
είχε φανη άναίσθητος στα θέλ-
γητά της. Δεν είχε καταδεχθή
καν να της ρίξη δεύτερη μα-
τιά...

Τη φόβιζε ο Μάξ. Εύρισκε
στά μάτια του τη μαγνητική
άκνησία των ματιών του φει-
διού...

Είπε αμφοίβολο αν ο 'Εντι θα
γοητευόταν τόσο απ' τη Λίν-
τα, αν μπορούσε να ξέρη απ'
την άρχή πως ήταν φίλενάδα
του ενός απ' τους «αδελφούς
Σούλλιβαν». Είχε μάθει τη δρά-
σι: αυτόν των κακούργων, αλλά
δεν τους είχε ίδη ποτέ του.

Πάντως, τώρα είχε έρωτευθή
πιά τη Λίντα, τόσο που θ' ά-
ψηφούσε για χάρι της όλους
τους Σούλλιβαν του κόσμου!
Ένα ωραίο κι' ήλιόλουστο
απόγεμα, ο 'Εντι έκανε τον
περίπατό του, κατευχαριστή-
μένος όπως πάντα απ' τη ζωή

του. Φορούσε ένα κομψότατο
ασπρο κοστούμι, που άφινε ξε-
σκεπαστά τ'α μωβή κι' ήλιο-
ψημένα μπράτσα του. Τά μανι-
κουρισμένα νύχια του γυάλι-
ζαν στον ήλιο, καθώς άκουμ-
πούσε τ'α χέρια του πάνω στο

πη μου! είπε, κλειδωνοντας τ'α

Με το ίδιο νόμισμα

Ένας περιηγητής, που βρέθηκε σε μια μικρή πόλι, θέλησε
να πιά σε μια έξοχη της που είχε πολλά τ'α αξιοθέατα. 'Επής
ένα μονόπιο άμαξάκι για την έκδρομή αυτή, γιατί αυτόκίνητα
δεν υπήρχαν σ' εκείνο τ'ο μέρος, είδε όμως με κάποια δυσφορία
του, ότι είχε πέσει σε τεμπέλικό άλογο και πίο τεμπέλη, άκομψο
άμαξά.

— Άκουσε φίλε μου, είπα μια στιγμή ο ένεος στον άμαξά,
έτσι που ηγαλάνω, σιγά — σιγά, τ'α φάσω με το βράδυ και
δεν θα προλάβω να γυρίσω με άποψη πίσω στην πόλι.

— Τι θέλετε να κάνω, κύριε;
— Να πάμε λίγο πιο γρήγορα, φίλε μου. Τ'ο άλογό σου
φαίνεται αρκετά νέο ώστε αν τ'ο μαστιγώσης έλαφρά, θα τρέξη
περισσότερο.

— Δεν μπορώ να μαστιγώσω τ'ο άλογό μου, κύριε.
— Γιατί;
— Γιατί είμαι μέλος της 'Εταιρίας Προστασίας των Ζώων.

Ο περιηγητής δεν είπα τίποτε πιά. Το βράδυ όμως όταν
έγυρσε στην πόλι, πλήρωσε στον άμαξά μόνο τ'ο συμφωνη-
μένο άγώνι.

— Καί τ'ο πουρμπουάρ μου κύριε; τόν ρωτάει ο άμαξάς.
— Πουρμπουάρ; Τι θα τ'ο κάνης;
— Μά να πιά κι' εγώ κανένα ποτηράκι.

— Ποτηράκι; Λυπάμαι, φίλε μου, αλλά δεν μπορώ.
— Γιατί, κύριε;
— Γιατί είμαι μέλος της 'Αντιαλκοολικής 'Εταιρείας!...

βολάν του αυτόκινήτου του —
μιάς κούρσας με χρώμα κρέμ
και κόκκινο, που τούχε χαρίσει
κάποια απ' τις φίλενάδες του.

Χαμογελούσε, μάλλον για να
δείξη τ'α άσπρα και κανονικά
του δόντια. 'Οχι λίγες γυναί-
κες καρδιές γοργοτυπούσαν
στο πέραςμά του, κι' αρκετά
χαριτωμένα κεφαλάκια γυρίζαν
για να τον παρακολουθήσουν
με τ'η ματιά. 'Ο 'Εντι άπολάμ-
βανε την έντύπωσι αυτή που
προκαλούσε.

Έφτασε στο σπίτι της Λίν-
τας κατά τις 3 1/2. Τη βρήκε
άπασχολημένη στην κήπο της,
ανάμεσα στα πολυχρώμα λου-
λουδιά της. Φορούσε άσπρο
παντελόνι, πέδιλα άσπρα και
κόκκινα, μια μπλούζα πολύ ά-
ποκαλυπτική κι' ένα ζευγάρι
σκούρα ματογυάλια, τεράστια,
με κόκκινο σκελετό.

Ο 'Εντι πήδησε απ' τ' αύ-
τοκίνητο του κι' έτρεξε κοντά
της, πηδώντας σαν άθλητής
πάνω από μια τούφρα λουλου-
διών.

— Σε περίμενα... τού είπα
έκείνη χαμογελώντας. Θάνα
ραίο να κάνουμε μαζί ένα μπά-
νιο.

— Άλλά ο 'Εντι είχε άλλα σχέ-
δια...

— 'Οχι ακόμη... άπάντησε,
χαϊδεωντάς της τ'ο μπράτσο.
Κατά τις 6, θάνα τέλειο τ'ο νε-
ρό. 'Ας περίμενουμε ως τότε.

Τά δάχτυλά του που την άγ-
γίζαν της έφερναν μία γλυκεία
ανατριχίλα.

— Πάμε να πάρουμε ένα
τσάι; τού πρότεινε, και τόν έ-
πιασε άγκαλιά.

Κάθονταν στη δροσερή βεράν-
τα, που έβλεπε στον κήπο. 'Η
Λίντα έβγαλε τ'α γυαλιά της
και ξαπλώθηκε σ' ένα πέτσινο
ντιβάνι, βγαζοντας μία μικρή
φωνη ευχαριστήσεως. Σταύρω-
σε τ'α ώραιά της μπράτσα πί-
σω απ' τ'ο κεφάλι της και κύτ-
ταξε τόν 'Εντι, μ' ένα έλαφρό
χαμόγελο στα χείλη.

Φαινόταν λίγο πίο μεγάλη
παρ' όσα στη φωτογραφία της,
με τ'α μάτια τραχύτερα και τ'α
χείλη της λιγώτερο χαμογελα-
στά.

— Χτύπα τ'ο κουδούνι, αγά-
πη μου! είπε, κλειδωνοντας τ'α

πως φανερωθή. Ο Μάξ και μ'ας
κούνη τη χολή! Τι λες για το
σχέδιο μου;

Η Λίντα τὸ σκέφθηκε καὶ τὸ
ξανασκέφθηκε. Αἰσθάνονταν μὴ
ἐνστικτὴ ἀποτροπὴ στὴν ιδέα
νὰ ἐγκαταστήσῃ μὴ ἀντίζηλον
μέσα στὸ ἴδιο τὸ σπίτι της.
Ζηλεύοντας, ὅτι θεωροῦσε ἀπο-
κλειστικὰ δικό της, δὲν ἐγώ-
νευε τὴ σκέψι πὼς θάβλεπε μὴν
ἀλλὰ γυναικὰ νὰ χαίρεται τὴν
πολυτέλεια τῆς βίλλας της...
Μιὰ κι' ἦταν ὁμῶς ὁ μόνος τρό-
πος γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπ' τὸ
Φράνκ, ἔπρεπε νὰ τὸ πάρῃ ἀπό-
φασι...

— Θάθελα νὰ τὸν ἐβλεπα πε-
θαμένο! μουρμούρισε ἀνάμεσα
στὰ δόντια της. Ἄς μπορούσε
κανεὶς νὰ με ἀπαλλάξῃ γιὰ
πάντα ἀπ' αὐτόν!...

— Βγάλε αὐτὴν τὴν ιδέα ἀπ'
τὸ μυαλοῦδάκι σου, τὴν ἔκοψε
ὁ ἔντι. Ἄν δὲν ἦταν στὴ μέση
ὁ Μάξ, ἴσως καὶ νὰ μπορού-
σε νὰ γίνῃ. Μὰ τώρα, ἂν τύχῃ
καὶ πάθῃ τίποτα ὁ Φράνκ, ὁ
Μάξ θὰ ξερᾷ ἀμέσως με ποῖον
θὰ τὸ βάλῃ! Κι' ἐγὼ δὲν ἐν-
νοῶ νὰ παίζω τὸ τοῦαί μου,
οὔτε γιὰ σένα, οὔτε γιὰ γιὰ
κανένα!...

Ἔτσι, θέλοντας καὶ μὴ, ἡ
Λίντα δεχθῆκε νὰ δοκιμάσῃ τὸ
σχέδιο τοῦ φίλου της.

Τὰ πράγματα ἐξελιχθῆκαν ὅ-
πως τὰ πρόβλεπε ὁ ἔντι. Ἔ-

ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ
ΧΩΡΙΣ ΠΡΟΚΑΤΑΒΟΛΗ
Κ. ΣΚΟΤΙΔΗΣ
Πραγινέλου
2ος ὁρόφος
20
Ἄνοδος μετ' ἀσανσέρ

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΑΣΜΑΡΗΝΕ

Μάθετε νὰ τραγουδᾶτε. Θὰ σᾶς
θαυμάζουν παντοῦ. Μπορεῖ νὰ ἐξελι-
χθῇ σὲ λαμπρὸ ἀστέρι τοῦ τραγου-
δοῦ. Ὅπου δὲν ὑπάρχουν ἴδιαι, οἱ
νέοι καλλιτέχνες τῆς φωνῆς τοῦς
θαυμάστὰ ἀποτελέσματα διὰ τοῦ συ-
στήματος «ΑΣΜΑΡΗΝΕ». Ζητήσα-
τε ἐγγράφους πληροφορίας, παρεχο-
μένους δωρεάν, ἀπὸ τὸ ΙΝΣΤΙΤΟΥ-
ΤΟΝ ΑΣΜΑΡΗΝΕ Κανίγγου 15, ἐ-
πισκεψάμενοι τὸ γραμματόσημον διὰ
τὴν ἀπάντησιν.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ

Ζ ΚΟΠΤΙΚΗΣ
ΡΑΠΤΙΚΗΣ

Α ΔΙΠΛΩΜΑΤΑ
ΠΑΡΙΣΙΩΝ
ΕΣΟΛΕ ΡΙΓΙΕΡ
Superieure

Ν ΔΙΠΛΩΜΑΤΑ
ΤΙΜΗΣ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ
INTERNATIONAL
ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΚΟΠΤΙΚΗΣ
ΔΑΙΔΟΥ FELS

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΚΟΠΤΙΚΗΣ
DAIDOU FELS

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΚΟΠΤΙΚΗΣ
DAIDOU FELS

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΚΟΠΤΙΚΗΣ
DAIDOU FELS

πειτὰ ἀπὸ μιὰ βδομάδα, ἡ Λίν-
τα ὑπέδειξε στὸ Φράνκ πὼς θὰ
τοῦ ἦταν ἴσως ἐντάξιον νάχῃ
καὶ κάποιοι ἄλλοι γιὰ νὰ τοῦ
διαβάξῃ. Τοῦ περιέγραψε τὴ
Μαίρη Πρέντις — κι' ἂν μὴν
τὴν εἶχε δὴ ἀκόμα καθόλου...
— με τόσο ἐλκυστικὸν τρόπον,
ὥστε ὁ Φράνκ πιάστηκε ἀμέσως
στ' ἀγκίστρι.

Ὅλη τὴ βδομάδα, ἡ Λίντα
εἶχε ἀρραστήσῃ τὴν νευρική καὶ
τὴν κακὴν, εἶχε ἀποφύγει τὰ
χάδια τοῦ Φράνκ, εἶχε γκρινιά-
σει μετὰ τὸ κάθε τι — ὅπως τὴ
δασκάλεσε ὁ ἔντι — κι' ἔτσι ὁ
Φράνκ εἶχε ἀχάσει πιά νὰ
τὴν βαρύνει. Τὸν ἐνθουσίασε
λοιπὸν ἡ ιδέα πὼς θάχε κοντά
τοῦ μιὰν ἄλλη, μιὰ καινούργια.

Ἡ Μαίρη Πρέντις παρουσιά-
στηκε τὸ ἔπομενον βράδυ. Ἡ
Λίντα τὴν περίεμενε στὴν ἐξέ-
πορτα, γιὰ νὰ τῆς μιλήσῃ πρὶν
νὰ δῇ τὸ Φράνκ. Ἐπεινε πολ-
λὴ εὐχαριστήμενη, βλέποντας
τὴν ἀκομψή σιλουέττα της.

«Δὲν εἶνε ἐπικίνδυνον ἀντίζη-
λος» εἶπε μετὰ τὸ νου της, γιὰ
νὰ παρηγορηθῇ.

Ἄν μπορούσε νὰ τὴ δῇ ὁ
Φράνκ, σίγουρα δὲν θὰ τὴν ἐ-
νοκύνταξε δεύτερη φορὰ. Ἡ
Λίντα ἐνοιῶθε τώρα τὴν ἐπιθυ-
μία νὰ γελάσῃ, ὅσο σκεπτόταν
τὴν ἀνσυχία τῆς μήπως αὐτὴ
ἡ καινούργια εἶχε γοητεία σὰν
τὴ δική της.

«Μὰ δὲν ἀξίζει γιὰ καλλιτέ-
ρη, αὐτὸς ὁ ἡλίθιος χοντρομυ-
παλάς!» ἀναλόγησε μετὰ κα-
κία.

Θάλεγε κανεὶς πὼς ἡ Μαίρη
Πρέντις εἶχε βάλεϊ τὰ δυνατὰ
της γιὰ νὰ φαίνεται ἀληθινὰ
ἀσχημη. Τὰ μεγάλα πράσινα
μάτια της εἶχαν μιὰ παράξενη
ὁμορφιά, ἀλλὰ τὸ ἄχαρο ντύσι-
μό της, τὸ ἀμακρινιστικὸν πρό-
σωπό της καὶ τὸ κακόγυστο
χτένισμά της χαλοῦσαν ὅλη της
τὴν ἐμφάνισιν.

Ἡ Λίντα ἀπόρησε λίγο, βλέ-
ποντάς τὴν νὰ χλωμαίῃ καὶ
νὰ κλονίζεται ὅταν ἀντίκρισε
τὸ Φράνκ. Φοβήθηκε μάλιστα
μήπως λιποθυμήσῃ. Μὰ ἐκείνη
συνήλθε ἀμέσως, κι' ἡ Λίντα
τοῦς ἄφισε μόνους.

Παρατήρησε ὕστερα μιὰ φα-
νερὴ ἀλλαγὴ στὸ Φράνκ, ἀφοῦ
ἐφυγε ἡ Μαίρη Πρέντις: ἦταν
τώρα πρὶν εὐδιάθετος, πρὶν ὀμι-
λητικὸς, σὰν ἐνθουσιασμένον.

Ἀπὸ τότε, ὅλη τὴν ἐβδομά-
δα, ἡ Λίντα ἐρόχταν καὶ τοῦ
διάβαζε κάθε βράδυ, μετὰ τὸ
φαγητό. Σύμφωνα μετὰ τὴν ὀδη-
γίαν τοῦ ἔντι, ἡ Λίντα φρόν-
τιζε πάντα νὰν πορεύσῃ. Κῦ-
ταζε τὸ Φράνκ καὶ παρατηροῦ-
σε τὴν ταραχή του, τὴν ἀδια-
φορίαν του γιὰ τὰ βιβλία ποὺ
διάβαζε ἡ κοπέλλα... Ἐκείνη ἔ-
μενε ἀπαθὴς κι' ἀπρόσωπη, σὰν
μιὰ νοσοκόμα.

Κάθε φορὰ ποὺ τὸ χέρι του
τὴν ἀναζητοῦσε ψαχουλεύοντας,
εὐπαίειν στὴ μέση ἡ Λίντα καὶ
τὸν ρωτοῦσε στρουφὸν ἂν ἤθελε
τίποτα. Ὁ Φράνκ ἔμενε τότε
ἀκίνητος καὶ τὸ πρόσωπό του
σκυθρωπὸ ἀπὸ ἀπογοήτευσιν.

Μιὰ βδομάδα ἀργότερα,
πραγματοποιήθηκε ἡ πρόβλεψι
τοῦ ἔντι.

— Σκέφθηκε πὼς μένει δι-
αρκῶς κλεισμένη ἐδῶ μέσα, εἶ-
πε ἑαφνικά ὁ Φράνκ στὴ Λίντα,
ἐν' ἀπόγεμα. Δὲν εἶνε σωστό,
αὐτό, μιὰ κι' ἔχω τώρα κάποιον
γιὰ νὰ μοῦ κρατᾷ συντροφιά.

Πήγαინε ἀπόψε στὸν κινηματο-
γράφο. Θὰ σοῦ κάνῃ καλὸ ἡ
ἀλλαγή.

Ἔτσι, ὅταν τὸ βράδυ ἐκείνο
ἔφτασε, ὅπως συνήθως, ἡ Μαί-
ρη Πρέντις, τὸν βρῆκε μόνον.

— Δὲν εἶν' ἐδῶ σήμερα ἡ

μὴς Λή; τὸν ρώτησε, ἐνῶ διά-
λεγε ἕνα βιβλίο.

— Ὁχι, ἀπάντησε ἐκεῖνος
χαμογελώντας. Τόσον καιρὸ
τώρα, ἤθελα νὰ μένουμε οἱ
δύο μὲς μόνον! Ἐλάτε κοντά!

Ἐκείνη πῆγε καὶ στάθηκε
δίπλα στὴν πολυθρόνα του κι'
ἄφισε τὰ χέρια του νὰ περι-
πατηθοῦν πάνω στὸ κορμί
της. Τὸ πρόσωπό της εἶχε ἄλ-
λοιωθῇ ἀπὸ φόβου κι' ἀρεθίας.
Ἐμενε ὁμοῦ ἀκίνητη, μετὰ
μάτια κλειστὰ καὶ τὰ δόντια
σφιγμένα. Τῆς φαίνονταν πὼς
μιὰ φρικτὴ ἀράχνη μετὰ τριῶ-
νὰ πόδια σερνόταν πάνω στὴ
σάκα της...

Ἐαφνικά, ἔκαμε δυὸ βήματα
πίσω κι' εἶπε ὡρᾶς:

— Ὁχι ἐδῶ σὰς πασκαλῶ!
Ἔχω κάποιες προκαταλήψεις...
καταλαμβάνετε... Σκέπτομαι τὴ
μὴς Λή...

— Τί τὴν ἀνακατεῖς, αὐ-
τήν; εἶπε νευρικὸ ὁ Φράνκ.

— Σίτι τίς εἶνε... ἀπάντη-
σε χαμηλόφωνα ἡ Μαίρη, ἐνῶ
κῦταζε προσεκτικὰ τὸ πρόσω-
πο τοῦ Φράνκ, προσπαθώντας
νὰ διαβάσῃ τὴν σκέψιν του.

Πάμε... πάμε στὸ δικό μου...
— Μὴν εἰσαί ἀνόητη! τὴ
διέκοψε ὁ Φράνκ, ἐνῶ σπκωνό-
ταν ἀπ' τὴν πολυθρόνα του. Εἶ-
νε καὶ δικό μου σπῖτι ἐδῶ! Στὸ
διάβολο νὰ πᾶν ἡ Λίντα! Τί
ἄλλο ἔκαμε ὡς τώρα νὰ μένα,

ΠΛΩΟΥΝΤΑΙ ΚΑΙ ΕΝΟΙ-
ΚΙΑΖΟΝΤΑΙ ΜΗΧΑΝΑΙ
ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΟΣ ΚΑΛ-
ΤΣΩΝ

Μὲ ἱκανοποιήσιν καὶ ὑπερφα-
νεῖαν προσφέρουσιν τὴν τελευταί-
αν μηχανὴν μανταρίσματος καλ-
τῶν V.E.L.O. X.

Τὰ μεγαλύτερα ἐργοστάσια
τῆς Ἀμερικῆς κατασκευᾶς καλ-
τῶν BERKSHIRE, MOULD, GO-
THAM, BURLINGTON, CHAD-
BURN, NATIONAL HOSIERY
MILLS κ.λ.π. κ.λ.π. μεταχειρι-
ζονται ἐπιτυχῶς τὴν μηχανὴν
V.E.L.O. X.

Μὲ ἱκανοποιήσιν καὶ ὑπερφα-
νεῖαν προσφέρουσιν τὴν τελευταί-
αν μηχανὴν μανταρίσματος καλ-
τῶν V.E.L.O. X.

ΟΥΔΕΝ ΙΧΝΟΣ ΜΑΝΤΑΡΙ-
ΣΜΑΤΟΣ ΦΑΙΝΕΤΑΙ

Ζητήσατε νὰ σᾶς δώσωμεν τὰς
διευθύνσεις τῶν πελατῶν μας ποὺ
τὰς μεταχειρίζονται ἐπιτυχῶς.
ΑΝΤΑΛΛΑΚΤΙΚΑ ἐξασφαλι-
σμένα διὰ 10 ἔτη.

ΑΜΕΣΙΟΣ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ
ΘΩΜΑΣ ΜΠΙΤΣΟΠΟΥΛΟΣ
ΝΙΚΗΣ 46. Τηλ. 22-711.
ΑΘΗΝΑΙ

Η ΚΑ ΑΓΓΕΛΑ

Ἐπανελθούσα ἐκ τοῦ ἐξ Εὐρώπης
ταξιδίου της, ἐνθα παρέμεινε ἐπὶ
διετίας, διὰ τὴν παρακολούθησιν
τῶν νεωτέρων συστημάτων βαφῶν,
περιανέων καὶ κομμωσέων, ἔγκατε-
στάθη ἐν τῇ ἐπὶ τῆς οδοῦ Δωροῦ 5
Κομμωτήριον (Τηλέφ. 53-377).

Ἡ ΚΑ ΑΓΓΕΛΑ ἐκόμισεν ἐξ Εὐ-
ρώπης καὶ τὰ τελευταῖα μηχανήμα-
τα Περμανάντ.

ΠΕΡΙΤΤΕΣ ΤΡΙΧΕΣ, ΦΑΚΙΔΕΣ,
ΑΚΜΗ, ΚΡΕΑΤΟΕΛΕΣ,

ΜΠΙΜΠΙΚΙΑ: Ριζική, ταχεία ἐξαφ-
νισις. Εἰδικὴ θεραπεία διὰ ξανθάνει-
μα προσώπου. Πανάδες, τοιχοπτι-
σες, οὐτίδες, ἀγγειώματα, στίγματα
εὐλές κ.λπ. Ἰατρός ΜΩΡΙΣ ΓΙΟΕΛ
ὁδὸς Βαφειῶν 12, αἰθ. τηλεφ. 33-039
ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ἀπ' τὸ νὰ ξεδεῦν τὰ λεφτά μου:
Ἐλα κοντά μου!

— Ὁχι, εἶπε ἐκείνη ἀποφα-
σιστικὰ. Ἄν θέλετε ναρθῇτε
μαζὶ μου, ἀλλάξτε τὸ πρᾶγμα...

— Καλὰ, ἂς εἶνε! εἶπε γε-
λώντας ὁ Φράνκ. Ἀλλ' ὥστε, ἀ-
πὸ καιρὸ τώρα, δὲν ἔχω βγῆ
καθόλου ξένω. Πάμε λοιπὸν! Ἡ
Λίντα δὲν θὰ γυρίσῃ πρὶν ἀπ'
τὰ μεσάνυχτα... Πού κάθεσαι;
— Στὴν Ἥστ Στρίτ, ἀπάν-
τησε ἡ Μαίρη, μετὰ λᾶμψι
στὰ πράσινα μάτια της. Ἐγὼ
ἐν' αὐτοκίνητο... δὲν θ' ἀργή-
σωμε.

Ὁ Φράνκ τὴν ἄρπαξε κι' ἀ-
ναζήτησε τὰ χεῖλη της. Ἐκείνη
νόμισε μιὰ στιγμὴ πὼς θάχανε
τὴν ψυχραιμίαν της... Ἀποτρα-
βήτικε ἀνατριχιάζοντας, καὶ
μουρμούρισε, δίχως ν' ἀφίση
νὰ φανῇ ἡ φρίκη ποὺ τὴν ἐ-
πνιγε:

— Ἄς κατεβούμε.
Ὁ Φράνκ δὲν ἦταν συνθη-
σμένος νὰ παίρῃ διαταγὰς ἀπ'
τῆς γυναικός. Ἐπῆσε ὥστόσο
τὸ μυρτσὸ τῆς Μαίρης καὶ τὴν
ἀκολούθησε ἐξῶ ἀπ' τὸ σπῖτι,
ὡς ἕνα μαῦρο ἀποκίνητο Κρά-
υλερ, ποὺ στᾶθμευε σ' ἕνα
σημεῖο ἀπόμερο, ὅπου δὲν φαί-
νονταν ἀπ' τὴ βίλλα.

Πὼς τὰ κατὰφερες νάχης
τέτοιο ἀμάξι; ρώτησε ὁ Φράνκ
με δυσπιστίαν. Ψαχουλεύοντας
τὴν πολυτελὴ ταπετασίαν τῶν
καθισμάτων.

— Τὸ δανείστηκα, ἀπάντησε
ἡ κοπέλλα με ἀχρωμν καὶ ψυ-
χρὴ φωνή.

Ἐβαλε μπροστὰ τὴ μηχανὴν
καὶ τράβηξε πρὸς τὴν πόλιν.
— Πόσο μοῦ λείπουν τὰ μά-
τια μου! φώναξε ὁ Φράνκ. Δὲν
μπορεῖς νὰ καταλάβῃς τί νοιώ-
θω, ὅταν ἀνυπεράσπιστος στὴ
διὰθεσιν τοῦ καθενός!...

Χαίδεψε τὸ πόδι της καὶ
πρόσθεσε:

— Μὰ καὶ λοιπὸν πρὶν γρή-
γορα, ὠμορφοῦλα μου!

Ἡ Μαίρη ἀνατρίχισε κι' ἀ-
ποτραβήχθηκε λίγο. Ἀκολου-
θῆσε ἕνα μεγάλο βουλόδαρτο
καὶ σταμάτησε μπροστὰ σ' ἕνα
φανάρι τοῦ δρόμου, στὸ κέντρο
τῆς πόλεως. Ἦταν ἡ ὥρα τῆς
μεγάλης κινήσεως. Ὁ κόσμος
γέμισε τὰ πεζοδρόμια.

— Γιατί σταματᾷτε; ρώ-
τησε ὁ Φράνκ, ἀκούγοντας τόσο
θόρυβο γύρω του. Φτάσαμε;

— Ναι, φτάσαμε στὸ τέλος
τοῦ ταξιδίου σας! πρόσφερε ἡ
κῆνη.

Ἦπρχε ἕνας τόσο ἀλλόκο-
τος τόνος στὴ φωνή της, ὥστε
ὁ Φράνκ γύρισε ἀπὸτομα πρὸς
τὸ μέρος της καὶ κάθοωσε πό-
νο της τὰ σφυσμένα μάτια του.
Ἐσκυψε, τὴν ἄρπαξε ἀπ' τὸ
γέρι καὶ φώναξε:

— Τί τρέχει; Ἄν νομίζης
πὼς μπορεῖς τώρα νὰ μοῦ ξε-
φύγῃς, εἶσαι πολλὴ γελομένη!
Δὲν εἶμαι κορόϊδο, ἐγὼ!...

Σταμάτησε ἑαφνικά. Τὰ
εὐαίσθητα δάχτυλά του εἶχαν
ἀγγίξει ἕνα σημάδι πληγῆς,
ἀπὸν καρπὸ τοῦ χεριοῦ της. Τὸ
ψαχουλεύει... Μιὰ ἀνάμνησις ἐν-
πνοῦσε σ' αὐτό; ρώτησε.

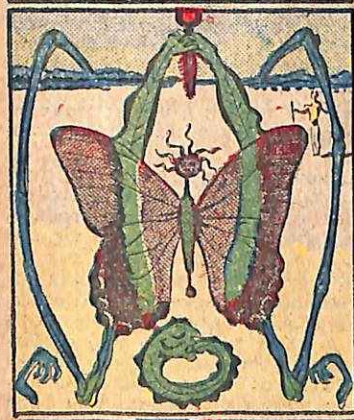
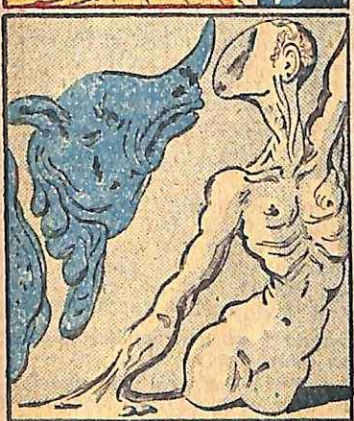
— Τί εἶν' αὐτό; ἀπάντησε
ἐκείνη κυττάζοντάς τον. Κόπη-
κα ἄλλοτε...

Ὁ Φράνκ βασάνισε ἀκόμη τὴ
μνήμη του. Καί, ἑαφνικά, θυμή-
θηκε ξεκάθαρα: Εἶχε δὴ ἄλλο-
τε τὸ ἴδιο σημάδι στὸ χέρι τῆς
Κάρλ Σούφολντ!...

Ἀνακρίθηκε κι' ἀποτραβή-
χθηκε λίγο. Τὸ ἐνστικτὸ τοῦ
κινδύνου τοῦλεγε ν' ἀπομακρυν-
θῇ τὸ ταχύτερο. Μὰ ὁ πόθος
ποὺ τὸν φλόγιζε, ἐπνιγε τὸ φό-
βο του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΠΩΣ ἔχει διαπιστώσει ἡ σύγχρονη ἐπιστήμη, τὰ δνείρα
εἶνε συνήθως ἐκδηλώσεις τοῦ ὑποσυνειδήτου μας, ποὺ ἀν-
ταποκρίνονται σὲ ὀρισμένους ψυχικὲς καταστάσεις μας: ἰσχυρὲς
ἐπιθυμίες, φόβους, ἀγωνίες, θλίψεις, χαρές. Οἱ καλλίτεροι λοι-
πὸν... ὄνειροκρίτες τῆς ἐ-
περχῆς μας εἶνε οἱ ψυχολογοὶ
κι' οἱ ψυχολογοὶ αὐτοὶ
μποροῦν νὰ μελετήσουν τὰ
δνείρα, νὰ τὰ ἀναλύσουν —
ὄχι σὰν προσωπικὰ μηνύμα-
τα, ὅπως τὰ θεωρεῖ ὁ πολὺς

Στὸν παρῳξένον κόσμον τῶν ὀνείρων

Οἱ «φωνές» τοῦ ὑποσυνειδήτου μας

ΕΚΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΕΠΙΘΥ-
ΜΙΩΝ. — Ποίος μπορεῖ νὰ ἰσχυ-
ρισθῇ ὅτι πραγματοποιήθηκαν ὁ-
λες του οἱ ἐπιθυμίες, οἱ πόθοι,
οἱ φιλοδοξίες; Πολλοὶ φορεῖς κρύ-
θουμε μέσα μας — δίχως νὰ τὸ
ἀντιλαμβανόμεθα κι' οἱ ἴδιοι —
μιὰ δίψα γιὰ κάτι τὸ ἀδύνατον,
γιὰ ἄγαντι, γιὰ προστασίαν, γιὰ
ἐπιδοκιμασίαν... Αὐτὲς λοιπὸν οἱ
ἐπιθυμίες, ποὺ καταπιέζονται μέ-
σα στὸ ὑποσυνειδῆτό μας, μπορεῖ
νὰ ἐκδηλωθοῦν στὸν ὕπνον μας μ'
ἕνα περίεργο δνείρο: Μὰ φαίνε-
ται ὅτι δηλοῦν ὅτι βροκάμματα πᾶ-
νω σὲ μιὰ σκηνὴ θεάτρου κι' ὅτι
μὴς κυττάζουμε με θαυμασμόν πολ-
λὰ πελώρια μάτια, ποὺ ἀνίσχουν
σὲ σημαίνοντα πρόσωπα (ὅπως
φαίνεται ἀπ' τὸ ἐπίσημο ἔνδυμα
ἀπ' τὸ ὅποιο ξεπροβάλλουν).

ΑΓΩΝΙΑ ΚΑΙ ΦΟΒΟΣ. — Ἀλ-
λὰ τὰ δνείρα δὲν κολλοῦνται πάν-
τα τὴν ματαιοδοξίαν μας. Μπορεῖ
καὶ νὰ μᾶς τρομοκρατήσουν, ὅταν
προέρχονται ἀπὸ βαθεῖα ριζώμε-
νους (κι' ἀδικαιολόγητους) φό-
βους. Μὰς φαίνεται π. χ. ὅτι μᾶς
ἀπειλοῦν, ὅτι μᾶς κυνηγᾶνε ἐχ-
θροί. Προσπασοῦμε νὰ φύγωμε,
ἀλλὰ νοιώθουμε τὰ πόδια μας νὰ
βουλιάζουν σὲ μολαχὴ ἄμμο, ποὺ
μᾶς κρατᾷ ἀκίνητους. Χάνονται
τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου
μας (πράγμα ποὺ συμβολίζει τὸν
τρόμο). Ὑστερα προβάλει μπρο-
στὰς μας ἕνα τέρας, ἀσχημὸ καὶ
κερασφόρο ποὺ φαίνεται ἔτοιμο
νὰ μᾶς ἐπιτεθῇ με μανία. Βγά-
ζουμε τότε μιὰ φωνὴ φρίκης...
καὶ ξυπνοῦμε!

ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ. — Σπανιότε-
ρα καὶ πρὶν εὐχάριστα εἶνε τὰ δ-
νείρα ποὺ ἐξασφαλίζουν τὴν δη-
μιουργίαν μας ἱκανότητες. Κα-
ποτε, συντελοῦν σὲ μιὰ πραγμα-
τικὴ δημιουργίαν. Ὁ ποιητὴς Κά-
λεριτς π. χ. ἀνέκρινε τὸ περί-
φημο ποίημά του «Κομμάτι Χάνα»,
κι' εἶπεν αὐτὸ τὸ ἔργον (ὅχι ὅμως
ποῖος εἰσπέκτης ποὺ χτύπησε
τὴν πόρτα του). Ἄλλοτε πάλι,
τὰ δνείρα αὐτὰ εἶνε ἀπλῶς συμ-
βολικὰ. Βλέπουμε τότε ἐκτάσεις
ἀπέραντες, γεμάτες με σήμε-
τρικά κι' ἑρμονικά ἀντικείμενα,
ποὺ μᾶς φαίνεται πὼς μπορούμε
νὰ τῆς διαδοῦμε μ' ἕνα μόνο βή-
μα. Ἀπὸ τέτοια δνείρα ἐντυπῶ-
σε εὐχαριστήμενοι καὶ χοινοελάστοι,
μετὰ τὴν συνείδησιν πὼς δημιουρ-
γήσαμε κάτι τι.

ΑΠΟΣΥΝΘΕΣΙΣ. — Βαθεῖα
μέσα σὲ κάθε θνητὸ κρύβεται ὁ
φῶθος τοῦ θανάτου. Γιατί ἔχει
ὅτι μιὰ μέρα, ἀργὰ ἢ γρήγορα,
θὰ πάθῃ νὰ ὑπάρχῃ, θ' ἀποσυ-
ντεθῇ, θὰ μεταβληθῇ σὲ ἀψυχὴς
χημικὲς οὐσίες. Συχνὰ λοιπὸν τὸ
ὑποσυνειδῆτό του προσπαθεῖ νὰ
τὸν βορῆσῃ μετὰ δνείρα, νὰ τὸν
ἐνισχύσῃ ψυχικὰ στὴν πάλῃ του
μὴν ἀναπόφευκτο θάνατο. Ἐνα
τέτοιο δνείρο ἀπεικονίζεται πα-
ρὰ πάντο. Καὶ φαίνεται σὰν νὰ
λέῃ στὸν ἄνθρωπο: «Θάβρος! Δὲν
εἶνε τόσο κακὸ πρᾶγμα ὁ θά-
νατος, στὸ κάτω-κάτω. Πέφτον-
τες στὸ βράθρο τῆς αἰωνιότη-
τος, δὲν θὰ ὑποφέρῃς περισσότερον
ἀπὸ ἕνα ἀγαλμα ποὺ κομματιά-
ζεται...». Εἶνε ζήτημα ὥστόσο ἂν
ἕνα τέτοιο δνείρο ἐλαττώνει τὸν
ἔμφυτο φόβο τοῦ θανάτου.

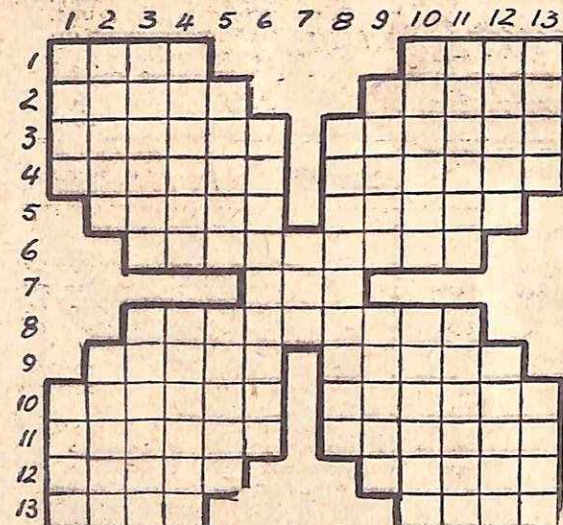
κόσμος, ἀλλὰ σὰν «φωνές» τοῦ ἐσωτερικοῦ μας κόσμου.
Ὁ διακεκριμένος ζωγράφος Σαλβατόρ Ντάλι προσπάθησε
ν' ἀπεικονίσῃ μερικά ἀπ' τὰ παραδοξότατα δνείρα, μ' ὅλες τῆς
χαρακτηριστικὰς τοὺς λεπτομέρειας. Τὰ σχεδιάσματά του θὰ
σᾶς φαῖνουν ἐκ πρώτης ὁ-
ψεως ἐξωφρενικά. Ἄν ὁμως
βασανίσετε τὴν μνήμη σας,
θὰ θυμηθῇτε πιθανώτατα ὅτι
ὄνειρευθήκατε κάποτε καὶ
σεῖς κάτι παρόμοιο καὶ δὲν
ξέρατε πὼς νὰ τὸ ἐξηγήσετε.

ΣΤΕΡΗΣΙΣ. — Καθένας μας
ἔχει ὄνειρεται κάποιο ἄφαστο
κι' ἐλκυστικὸν ἀγαθόν: ὁ ποιητὴς
ἕνα πετυχημένο στίχο, ὁ στοχασ-
τικὸς κάποιες χρυσὲς λέξεις, ὁ λαί-
μαργος ἕνα μαγερικὸν ἀριστοῦρ-
γημα... Πολὺ μετρίωτερον, ἀλλὰ
ἐξ ἴσου ἐλκυστικὸν εἶνε ἡ ἐπιθυμία
τοῦ ἀγορῶν αὐτῆς τῆς εἰκόνης!
Λατρεύει γιὰ ἕνα καρπούζι, καὶ
τοῦ φαίνεται ὅτι προσπαθεῖ νὰ
τὸ πιάσῃ μ' ἕνα ἀγκίστρι. Συγ-
χρόνως, τὸ κεφάλι του μεταβάλλε-
ται σ' ἕνα εἶδος «ἐργαλείου»
μεκρόστενον, γιὰ νὰ στήσῃ πρὶν
εὐκόλως τὸν καρπούζι ποὺ βρι-
σκαίται μερῶς τοῦ καὶ νὰ τὸ κα-
ταβροχθίσῃ. Ἡ ἀνικανοποίη-
τις τοῦ ποὺ προκαλεῖ τὴν σωματι-
κὴν παραμόρφωσιν του, στ' ὄνειρό
του.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Οριζοντίως και καθέτως

Στο σταυρόλεξο αυτό, που δεν έχει μαύρα τετραγωνίδια, οι λέξεις βρίσκονται οριζοντίως και καθέτως.

Βρείτε πού θα τοποθετήσετε οριζοντίως και καθέτως στην αντίστοιχη θέση.

ΟΙ ΕΞΗΓΗΣΕΙΣ

1. Περιοχή της Δ. Γερμανίας. — Κοινώς λέγεται ποτάσσα.
2. Πνευστό μουσικό όργανο. — 'Ο εκλεκτός της καρδιάς στα λαϊκά τραγούδια.
3. Χώρα της Β. Αμερικής. — Δημοκρατία.
4. Γάλλος ποιητής. — 'Ασύλητος.
5. Κάτι που έχει το Μιλάνο αλλά και πολλά σπίτια. — 'Ελληνικό νησί.
6. Μεγάλη γιορτή της Χριστιανισμής.
7. Πρακτορείο ειδήσεων.
8. Το ραδιοφωνικό δεν εξοντώνεται με Ντι - Ντι - Τί.
9. Νησί της Δωδεκανήσου. — Προϊόν του γαλακτος.
10. Ήπρος καρπός. — Αϊσθησία.
11. Χωρίς μιλία. — 'Αρρωστική.
12. 'Ομιλία. — 'Ενας από τους 12 'Αποστόλους.
13. 'Εκφράζει κάποια αμφιβολία. — Κτηνοτροφία.

Γ. Ε. ΣΠΑΝΟΣ

Τα 4 σκυλιά

Τέσσερες κυρίες αφήνουν τα σκυλιά τους στη φύλαξη κάποιου κοινού φίλου. Πέντε παιδάκια της γειτονιάς πηγαίνουν να τα δουν και προσπαθούν να καθορίσουν σε ποιά κυρία ανήκει το κάθε σκυλί. 'Η 'Ιωάννα δηλώνει:

— Το λυκόσκυλο ανήκει στην κυρία Φίφη, το μπουλντόκ στην κυρία Νίνα, το φόξ-τεριέ στην κυρία 'Αθηνά και το λαγωνικό στην κυρία Ρίτα.

— 'Οχι, λέει ο Νίκος. Το λυκόσκυλο ανήκει στην κ. Νίνα, το μπουλντόκ στην κ. Φίφη, το φόξ-τεριέ στην κ. 'Αθηνά και το λαγωνικό στην κ. Ρίτα.

— 'Ο Γιάννης συμφωνεί πως το λαγωνικό ανήκει στην κ. Ρίτα αλλά βεβαιώνει πως ο Νίκος απατάται για τα τρία άλλα σκυλιά. Το λυκόσκυλο ανήκει στην κ. 'Αθηνά, το φόξ-τεριέ στην κ. Φίφη και το μπουλντόκ στην κ. Νίνα.

— 'Ο Τάκης πάλι έχει διαφορετική γνώμη:

— Το φόξ-τεριέ, λέει, ανήκει στην κ. Νίνα, το λαγωνικό στην κ. 'Αθηνά, το μπουλντόκ στην κ. Ρίτα και το λυκόσκυλο στην κ. Φίφη.

'Η Κατίνα, τέλος, που ξέρει

πραγματικά σε ποιά κυρία ανήκει το κάθε σκυλί, δηλώνει:

— 'Η 'Ιωάννα κάνει λάθος και για τα τέσσερα σκυλιά. 'Ο Νίκος και ο Γιάννης κάνουν λάθος για τα τρία και ο Τάκης βρήκε σε ποιές κυρίες ανήκουν δυο από τα σκυλιά.

Με τα δεδομένα αυτά μπορείτε να βρείτε σε ποιά κυρία ανήκει το κάθε σκυλί;

Οι αγοραστές

Το παίγνιδι αυτό είναι αρκετά διασκεδαστικό. Παίζεται ως εξής από δύο ή και περισσότερα πρόσωπα.

— 'Ο πρώτος παίκτης δηλώνει:

— Πήγα σ' ένα μαγαζί κι αγόρασα ένα βουρτσάκι των δοντιών. Συγγνώμη, κάνει μια κίνηση, σαν να βουρτσίζει τα δόντια του.

— 'Ο δεύτερος παίκτης λέει τότε:

— Πήγα σ' ένα μαγαζί κι αγόρασα ένα... (κάνει την κίνηση του βουρτσίσματος των δοντιών, χωρίς ν' αναβοηδά).

φέρη τη λέξη «βουρτσάκι» κι' εξακολουθεί) κι' ένα πιάνο.

Και προσποιείται πως παίζει πιάνο.

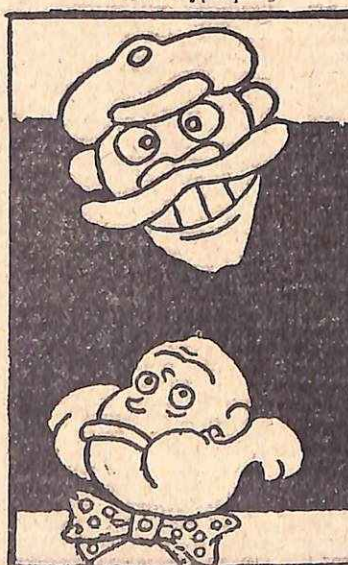
— 'Ο πρώτος λέει:

— Πήγα σ' ένα μαγαζί κι' αγόρασα ένα... (κάνει πως βουρτσίζει τα δόντια του), ένα (κάνει πως παίζει πιάνο) κι' ένα μύλο του καφέ.

Και το παίγνιδι εξακολουθεί κατά τον ίδιο τρόπο. 'Ο κάθε παίκτης δηλαδή επαναλαμβάνει κάθε φορά όλη την αφήγηση και προσθέτει ένα νέο αντικείμενο, ενώ για τα προηγούμενα κάνει μόνο την αντίστοιχη κίνηση. Χάνει εκείνος που θα κάνει το πρώτο λάθος, είτε χαλώντας τη σειρά των αντικειμένων είτε λέγοντας την ονομασία κανενός εξ αυτών.

Το παίγνιδι μπορεί να το παίξουν και περισσότερα πρόσωπα. Οι παίκτες σχηματίζουν τότε κύκλο και η αφήγηση προχωρεί με τη σειρά που έχει προκαθορίσει καθοριστή.

Οι φωτογραφίες

Πολύ παράξενη αλήθεια ή οικόγεια Περιβολοράκη. Στο σαλόνι της έχει δυο μονάχα φωτογραφίες και όμως λέει πως οι φωτογραφίες αυτές παρουσιάζουν 4 από τα μέλη της οικογενείας. Μήπως μπορείτε ν' ανακαλύψετε τί συμβαίνει;

Οι λύσεις στη σελ. 76

ΤΑ ΔΙΑΤΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΟΤΙ

Γιατί οι άνθρωποι που χάνονται μέσα στην όμιλη ή σ' έναν χιονοστρόβιλο κάνουν κύκλους αντί ν' ακολουθήσουν την ευθεία οδό;

Το ανθρώπινο σώμα δεν είναι συμμετρικά φτιαγμένο και τα πόδια μας δεν έχουν την ίδια δύναμη. Βαδίζουμε ίσια γιατί οδηγούμεθα από τα μάτια. Όταν, όμως, τα μάτια μας δεν μπορούν να μας οδηγήσουν — κι' αυτό συμβαίνει στις περιπτώσεις που αναφέραμε — τότε το σώμα μας έχει την τάση να βαδίζει κυκλικά λόγω της ασυμμετρίας κατασκευής του. Το ίδιο θα συμβεί αν επιχειρήσουμε να βαδίσουμε μέσα σ' ένα δωμάτιο, σ' ένα διάδρομο κλπ. με ένα μαντήλι στα μάτια, χωρίς να εγγιζόμαστε στους τοίχους. Θα προχωρήσουμε και πάλι κυκλικά ή θα διαγράψουμε διάφορα ημικύκλια κι' αν αυτό το πείραμα παραταθεί λίγο θα χάσουμε τελείως τον προσανατολισμό μας και δεν θα ξέρουμε πού να διευθυνθούμε.

Γιατί τα πρόβατα μπορούν να βάσκουν σε λειβάδια, που έχουν πολύ μικρά χόρτα και που κρίνονται ακατάλληλα για οιοδήποτε άλλο ζώο;

Το πρόβατο έχει μία σχισμή στο κάτω χείλος κι' αυτή του επιτρέπει να κόβει το χόρτο από τη ρίζα του, πράγμα που δεν μπορεί να κάνει κανένα άλλο ζώο. Για τον ίδιο λόγο μπορεί να περάσει χωρίς νερό επί πολλές ημέρες όταν υπάρχει ύγρασία ή δρόσος πάνω στα χόρτα. 'Η σχισμή αυτή του επιτρέπει να ροφά τις σταγόνες της δρόσου και να ξεδιψάει.

Γιατί ένα ποτήρι με παγωμένο νερό σκεπάζεται με ένα στρώμα πάχνης, όταν το βάλουμε ξαφνικά μέσα σ' ένα θερμό δωμάτιο;

'Η καλοκαιρινή ατμόσφαιρα περιέχει κατά κανόνα μία αναλογία υδρατμών. 'Ο αέρας αυτός έρχομενος σ' επαφή με τα ψυχρά τοιχώματα του ποτηριού υφίσταται μείωση της θερμοκρασίας του και δεν μπορεί να διατηρήσει τον ίδιο βαθμό υγρασίας όπως και πριν. 'Η πλεονάζουσα ποσότητα υγρασίας εκπέμπεται τότε στα τοιχώματα του ποτηριού και δημιουργεί αυτή την πάχνη.

Για τον ίδιο λόγο, τα φυτά σκεπάζονται με δρόσο κατά τη νύχτα, όταν η ημέρα που προηγήθηκε ήταν πολύ υγρή. 'Η θερμοκρασία των φυτών πέφτει κατά τη νύχτα. 'Ο παλιός αέρας, που είναι πιο θερμός απ' αυτό, αφήνει, λοιπόν, ένα μέρος από την υγρασία που περιέχει πάνω τους με τη μορφή δρόσου.

Γιατί όταν βρισκόμαστε σε μία θορυβώδη συγκέντρωση χάνουμε την όρεξή μας;

Τα πειράματα που έγιναν μεταξύ των σπουδαστών του αμερικανικού πανεπιστημίου του Νόργουιτς απέδειξαν ότι ο θόρυβος δεν επηρεάζει μόνο την όρεξη, αλλά και τις πεπτικές λειτουργίες. Ειδικότερα, φαίνεται ότι επιβραδύνει σε σημαντικό βαθμό την έκκριση των γαστρικών υγρών, που είναι απαραίτητα για την πέψη των τροφών.

Γιατί, έπειτα από μία πορεία ή μία κοπιαστική εργασία, αισθανόμαστε τους μύς μας να μας πονούν;

Όταν κάνουμε μία κανονική εργασία που απαιτεί δυνάμεις, οι τοξικές ουσίες που συγκεντρώνονται στους μύς, φεύγουν άργα, αλλά με τρόπο σταθερό, και έτσι δεν συσσωρεύονται στα όργανα που τις παράγουν. Δεν γίνεται, όμως, το ίδιο όταν η εργασία είναι έντονη ή ξεπερνάει ένα όρισμένο όριο. Στην περίπτωση αυτή, οι τοξικές ουσίες συσσωρεύονται στους μύς και προκαλούν ένα είδος δηλητηρίασης. Αυτή η δηλητηρίαση είναι η αιτία του πόνου που αισθανόμαστε. 'Η συγκεντρώση αυτών των τοξικών ουσιών στους μύς έχει αποδειχθεί και πειραματικά. 'Αν πάρουμε τις εκκρίσεις των μυών ενός κουρασμένου ζώου και τις εισαγάγουμε με ένεση στον οργανισμό ενός άλλου ζώου, που είναι τελείως ξεκούραστο, θα το ιδούμε να παρουσιάζει αμέσως όλα τα συμπτώματα της κοπώσεως.

Γιατί, έπειτα από τις θύελλες, αισθανόμαστε στην ατμόσφαιρα μία χαρακτηριστική όσμη;

Πάντοτε σχεδόν, έπειτα από μία θύελλα, που συνοδεύεται από αστραπές και βροντές, ο αέρας παίρνει μία χαρακτηριστική όσμη όπως του μουσκεμένου χώματος. Το χώμα, ωστόσο, δεν έχει καμιά σχέση μ' αυτό το φαινόμενο, το οποίο οφείλεται, απλούστατα, στην αλλοίωση της συστάσεως της ατμόσφαιρας, που είναι αποτέλεσμα των ηλεκτρικών εκκενώσεων των κεραυνών. Όπως είναι γνωστό, ο ατμοσφαιρικός αέρας αποτελείται κυρίως από δυο αέρια, το οξυγόνο και το άζωτο, που είναι και τα δυο άσπρα. 'Ο κεραυνός — κολοσσικός ηλεκτρικός σπινθήρ, που διασχίζει τον αέρα — προκαλεί τη μετατροπή του οξυγόνου σε όζον, που έχει ακριβώς την όσμη του μουσκεμένου χώματος.

'Η βασίλισσα κι' η χωριατοπούλα

Το παρχιμυθάκι σας

Μία φορά κι' ένα καιρό ζούσε μία γρηά βασίλισσα, μα τόσο γρηά, που δεν είχε πια ούτε δόντια, ούτε μαλλιά.

Το κεφάλι της έτρεμε σαν φύλλο που το κουνάει ο άνεμος, τα μάτια της τάβλεπαν όλα θαμπωμένα τριγύρω της, η μύτη της κόντευε ν' αγγίξει το πηγούνι της και το κορμί της ήταν τόσο κυρτωμένο που θάλεγε κανείς πως σε λίγο το κεφάλι της θ' αγγίξει τη γη.

Μία μέρα παρουσιάστηκε μπροστά της μία μάγισσα και τη ρώτησε:

— Θάθελες νά ξαναγίνης νέα, βασίλισσα μου;

— 'Αν θά το ήθελα; απάντησε η βασίλισσα. "Όλα μου τα χρυσάφια, όλα μου τα διαμαντικά θά τάδινα για νά ξαναγινώμουναι είκοσι χρονών κοπέλλα!

Καλά, της αποκρίθηκε η μάγισσα. 'Αλλά πρέπει να δώσεις σε κάποιον άλλον τα γεράματα σου και να το πάρης τα νειάτα του. Μα ποιος θά ναι εκείνος που θά το δεχόταν αυτό;

'Η βασίλισσα, αμέσως την άλλη μέρα, έστειλε τελάλη σ' όλη την πολιτεία νά βρη τόν άνθρωπο που θά της έδινε τα νειάτα του.

Πήγανε πολλοί που νόμιζαν πως με χαρά θά δινανε τα νειάτα τους για τὰ παρκαμυθένια πλούτη της βασίλισσας. Μά σαν τὴ βλέπανε νά δῆχη, νά πονῇ, νά βογγᾷ, νά ζῇ μονάχα με κουρκουτί, φευγάνα.

Στο τέλος παρουσιάστηκε και μία πεντάμορφη χωριατοπούλα, που ζήτησε το στέμμα, χαρίζοντας τα νειάτα της.

'Η βασίλισσα απόρησε:

— Δὲν φτάνει πού θά δώσω τὰ χρυσάφια μου καὶ τὰ διαμαντικά μου, μούλη τὰς καὶ τὸ στέμμα μου; ρώτησε. Το πολυπολύ νά κρατήσω ἐγὼ τὸ μισό βασίλειο καὶ τ' ἄλλο μισό ἐσύ.

— 'Οχι, αποκρίθηκε ἡ κοπέλλα, τὸ θέλω ὁλόκληρο ἡ τίποτα.

— Καὶ τί θά κάνω ἐγὼ, ρώτησε ἡ βασίλισσα, σὰν δὲν θάχω πιά βασίλειο;

— Θά εἶσαι νέα κι' ὁμορφη, θά γελάς, θά χορεύς καὶ θά τραγουδᾷς σὰν καὶ νῦν, απάντησε ἡ χωριατοπούλα.

'Η γρηά βασίλισσα τὴ ρώτησε τότε:

— Καὶ σὺ τί θά κάνης ὅταν πάρης τὴ θέσι μου; Δὲν ξέρεις, κορούλα μου, τί θά πούν γεράματα!

— Δὲν τὸ ξέρω, μά θέλω, ὅπωςδήποτε, νά γίνω βασίλισσα.

Τὴ στιγμή ἐκείνη παρουσιάστηκε ἡ μάγισσα:

— Θέλεις λοιπὸν νά γίνης γρηά βασίλισσα; ρώτησε τὴ νέα.

— Ναι, τὸ θέλω μ' ὅλη μου τὴν καρδιά, αποκρίθηκε ἡ ὁμορφη χωριατοπούλα.

Κι' αμέσως τὸ μὲτωπό της γέμισε ρυτίδες, τὰ μαλλιά της ἄστριαν, τὰ δόντια της ἔπεσαν, τὸ κεφάλι της ἔτρεμε κι' ἀρχισέ νά βογγᾷ. Σὲ λίγο χρυσοστόλιστοι αὐλικοί παρουσιάστηκαν καὶ τὴς φίλησαν τὸ χέρι. Σὲ λίγο καὶ τὸ τραπέζι ἦταν στρωμένο με τὰ πιὸ διαλεχτά φαγητά καὶ φρούτα.

'Η χωριατοπούλα πού δὲν εἶχε τὰρα οὐτὲ ἓνα δόντι, δὲν μπορούσε νά δοκιμάσῃ τὰ ὠραία φαγητά. Τρέχει στὸν καθρέφτη, βῆχει, τρέμει καὶ συχαίνεται τὸν ἐαυτὸ της.

'Η ἀληθινή βασίλισσα στέκεται τώρα σὲ μιά γωνία καὶ γελάει καὶ χαίρεται γιὰ τὴν ὁμορφιά της. Τὰ μαλλιά της εἶνε ξανθά, σὰν τὸ χρυσάφι, τὰ δόντια της σὰν τὸ

φίλτισι, τὸ χρώμα της τριανταφυλλένιο. 'Αλλά τώρα πρέπει νά πάη στὰ χωράφια νά δουλέψῃ.

Τότε ἡ χωριατοπούλα τὴς λέει:

— Μου φαίνεται πως κάναμε κι' οἱ δυὸ ἓνα πολὺ μεγάλο σφάλμα. 'Εγὼ δὲν ξέρω τί νά κάνω τὸ στέμμα καὶ τὰ πλούτη, δὲν ξέρω νά κυβερνήσω τὸ λαὸ σου, κι' ἐσύ δὲν ξέρεις τί νά κάνης χωρὶς τὸ στέμμα σου, κι' οὐτε μπορεῖς νά δουλέψης στὰ χωράφια.

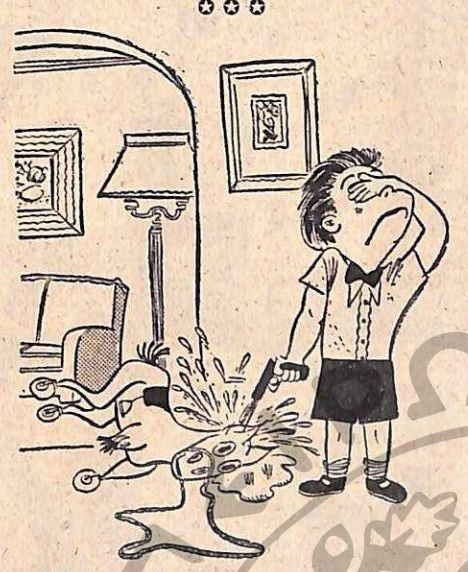
Γύρισε ὕστερα στὴ μάγισσα:

— Σὲ παρακαλῶ, τὴς εἶπε, κάνε μας ὅπως εἴμαστε πρῶτα.

'Αμέσως ἔγινε ἡ ἀλλαγὴ. 'Η βασίλισσα ξαναγίνε γρηά κι' ἡ χωριατοπούλα νέα.

Κι' ἀπὸ τότε ἡ κάθε μία ἀπὸ τὶς δυὸ ἔλεγε σ' ὅσους ἤθελαν νά τὴς ἀκούσουν πως τοῦ κάκου γυρεύει κανεὶς ν' ἀλλάξῃ τὴν τύχη του με τὴν τύχη ἑνὸς ἄλλου. 'Ο κάθε ἄνθρωπος πρέπει νά ζῇσῃ τὴ ζωὴ του περνώντας ἀπὸ τὰ νειάτα στὰ γεράματα, ὅπως ἡ φύσις ἀπὸ τὴν ἀνοιξὶ στὸ χειμῶνα.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

'Ενας πολὺ εὐαίσθητος πιτσιρίκος.

Ντρέπομοι

Τὸ ποιηματάκι σας

Ντρέπομοι τὴ μαρούλα, ὅταν κρυφὰ πηγαῖνω μέσα στὴν καμαρούλα νά φάω τὸ γλυκό.

Ντρέπομοι τὴ δασκάλα μάθημα σὰν δὲν ξέρω, κι' ὅταν μού πῃ: 'Γιαννάκη κόπιασε κατὰ δόλ'!

Μά πιὸ πολὺ ἀπ' ὅλους ντρέπομοι τὸ Χριστούλη πού με κυττά στὰ μάτια, ὅταν τὸ ψέμμα πῶ.

Τρέχω λοιπὸν κοντά του καὶ λέω: «Χριστέ, ποτέ μου δὲν θά τὸ ξανακάνω, συχώρεσι ζητῶ!»

KAMBYSSHS NIKOS

'Ο πεισματάρης

'Η ιστοριοῦλα σας

'Ο κ. καὶ ἡ κυρία Γαργαλιθὶ πίνουν τὸν καφέ τους ἔπειτα ἀπὸ τὸ φαγητὸ στὸ σαλόνι, ὅταν ἀκούνη ξαφνικά κλάμματα καὶ ξεφωνητὰ ἀπ' τὴν κρεβατοκάμαρα τοῦ γιου τους, τοῦ Γιαννάκη.

'Η κυρία τρέχει πρῶτῃ νὰ δῇ τί συμβαίνει καὶ τὴν ἀκολουθεῖ ἀνίσχυος ὁ σύζυγός της.

Στὴν κάμαρα τοῦ Γιαννάκη βρίσκεται ἡ ὑπνέτριά του μπροστὰ στὸ κρεβάτι τοῦ μικροῦ, πού εἶνε πεσμένος μπρούμυτα καὶ κλαίει καὶ σκουίζει σὰν νὰ τὸν σφάζουν.

— Τί ἔχει τὸ παιδί καὶ χτυπιέται ἔτσι; ρωτᾷ ἡ κυρία τὴν ὑπνέτριά της. Τί τοῦ ἔκανες;

— Δὲν τὸ ἔκανα τίποτε, κυρία. Μά εἶνε πολὺ πεισματάρης. 'Ενωλεῖ, σώνει καὶ καλὰ, νὰ τοῦ δινουν ὅ,τι ζητῇ.

— Ἐπρεπε νὰ τοῦ δώσης, ἀμέσως ὅ,τι σοῦ ζήτησε κι' ὄχι νὰ τὸν ἀφίνης νὰ σπαρταρᾷ ἀπὸ τὸ κλάμμα.

— ... Μά δὲν ἦταν εὐκολο πράγμα, κυρία.

— Εὐκολο... εὐκολο ἦταν! κλαψουρίζει ὁ Γιαννάκης.

— Τί τὴς ζήτησες, παιδί μου; ἐπεμβαίνει καὶ τὸν ρωτᾷ ὁ πατέρας του.

— Τὴς ζήτησα νὰ μού δώσῃ τὸ φεγγάρι, ποῦπεσε στὴ στερνά του κήπου, καὶ δὲν μού τὸ ἔδωσε! ἀπαντᾷ ὁ Γιαννάκης πνιγμένος στὰ δάκρυα.

MIKY - MAOYΣ

Χιοῦμορ

'Ο μικρὸς Τάκης, σωστὸ ζιζάνιο, εἶνε καθισμένος στὸ πάτωμα κι' ἀπασχολεῖται με κάτι ἀρετὴ ὥρα τώρα.

— Τάκη, πού φωνάζει ἀπ' τὸ δωμάτιό της ἡ μαμά του. Τί κανεῖς ἐκεῖ τόσην ὥρα;

— Δὲν μπορῶ νά καταλάβω, μαμά, γιατί τὸ ρολόι μου σταμάτησε ἀν καὶ τὸ κοῦρντισα χτές.

— Ἴσως νὰ θέλῃ καθάρισμα, παιδί μου. Μά αὐτὸ κάνω τόσην ὥρα, μαμά. Τὸ σαπουνίζω κι' ὅμως δὲν ἐννοεῖ ν' ἀρχίσῃ νά δουλεύῃ!...

— Μαμάκα, μαμάκα, λέει ὁλο ἐνθουσιασμοῦ ἡ Μαρούλα στὴ μαμά της. Στὴν ἄλλη ἀκρὴ τοῦ κήπου κάθισε ἓνα ὠραῖο πράσινο πουλάκι!

— 'Αλήθεια, ἀγάπη μου; ἀπαντᾷ ἡ μαμά της. Καὶ τί πουλάκι εἶνε;

— Μά... νομίζω, ἀπαντᾷ με ἀπορία ἡ μικρή, ὅτι εἶνε ἓνα καναρίνι... πού δὲν ὠρίμασε ἀκόμα!...

Στὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν:

— 'Ο δάσκαλος: Πες μου ἐσύ, Κωστάκη, ἓνα Μυστήριο τῆς θρησκείας μας.

— 'Ο Κωστάκης: 'Ο Γάμος, δάσκαλε!

— 'Ο δάσκαλος: Μπράβο, παιδί μου! Πες μου τώρα τί εἶναι Μυστήριο.

— 'Ο Κωστάκης: Μυστήριο εἶναι... μυστήριο εἶναι ὅταν κλειδώνῃ ἡ μαμά τὸν μπουφέ καὶ τὸ γλυκό βρίσκεται φαγωμένο!...

Παύλος: Νά δῆς, μαμά. τί ἔβλεπα τὴ νύχτα στὸν ὕπνο μου. Εἶχαμε λέει ταραχὴ στὸ σπίτι μας, μιά βουή, ἓνα κακό...

Πέτρος: Ψέματα σου λέει, καλὲ μαμά. 'Εγὼ κοιμόμουν δίπλα του καὶ δὲν ἀκουσα τίποτα!...

— 'Ο δάσκαλος: 'Όταν πεθάνῃ ὁ βασιλιάς τί γίνεται ὁ πρωτότοκος γιός του;

— 'Ο μαθητής: 'Ορφανός, κύριε!...

Μιό κρουνή πόνου

Μιά κραυγή απελπισίας και πόνου εινε ολο το γράμμα που μου έστειλε η «Κυριακή»...

Δεν καταλαβαίνει — μου γράφει — την ατμόσφαιρα που μου δίνει ο πόνος...

Η απάντησή μου θα της δώσει εινε λιγάκι σκληρή. Όχι, γιατί θέλω να υπερσυναισθησώ τον άπιστο σύζυγο...

Ο γάμος, αγαπητή μου, δεν εινε παιγνίδι. Όταν παίρνουμε έναν άντρα...

Όταν σε βασανίζουν, ούτε αγάπη δείχνω, ούτε συμπόνοια. Είπατε πως όταν ξαναρχίσατε τις παλιές σας συνήθειες...

Ευάγγελος Ν...: Μόνον σε πολύ σοβαρές περιπτώσεις απαντώ. Λοιπόν, δεχθήτε την απάντησή μου...

Παλαδηνόβη: Είμαι βεβαία πως είτε τη μία πάρετε, είτε την άλλη, έπειτα από καιρό θα βρήτε μια τρίτη...

Κ. Φ. Μ. 50, Νίκαια: Θέλετε να της εκφράσετε το θαυμασμό σας ή την εκτίμησή σας...

Ρουμπιρόζα Α. Σ.: Νέα Σμύρνη: Έπειτα από τον πρόλογο που κάνατε στο γράμμα σας...

Χαριτόδωτος Δεσποινίδα: Καλάμας: Υπάρχουν πράγματα στη ζωή που χειρότερα από αυτά που είπατε...

Φανταράκης Κ. Α.: Βλέπω ότι ακολουθείτε τις συμβουλές μου. Έτσι λυθηκε η παρεξήγησή που υπήρχε...

ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΑ

Ενδομυσίαν, σχίσμο, κόψιμο, σκαρφάλωμα, εφθαρμένοι καβάλλοι...

Αδελφοί Λώλη, Τηλέφ. 55.314.

ταξό σας. Το διάβημά σας να τη ζητήσετε από τους γονείς της...

Σ. Π. ΟΥΡΥΙΤΗΝ 13: Δύο μεγάλα σφάλματα έκανατε: Περιφρόνησατε τη γυναίκα σας...

Κώσταν Β., πλατεία Γκίζη: Το γράμμα σας εινε λίγο ακατανοητό. Δεν μπορώ να καταλάβω...

Μ. Κ. Ρ. Η. Ν. Α. Π. Ο. Υ. Ο. Π. Τ. Ε. Μ. Ε. Ν. Η. Ν. Μ. Κ.: Μου φαίνεται πως θα έπρεπε να φανίτε αξιοπρεπής...

Α. Ν. Τ. Ω. Ν. Η. Ν. Ε.: Εύχαριστώ για τα ευγενικά σας λόγια. Είπατε πως είχατε κάνει σκληρά όταν άγαθα...

Α. Ν. Τ. Ω. Ν. Η. Ν. Ε.: Εύχαριστώ για τα ευγενικά σας λόγια. Είπατε πως είχατε κάνει σκληρά όταν άγαθα...

Α. Ν. Τ. Ω. Ν. Η. Ν. Ε.: Εύχαριστώ για τα ευγενικά σας λόγια. Είπατε πως είχατε κάνει σκληρά όταν άγαθα...

Α. Ν. Τ. Ω. Ν. Η. Ν. Ε.: Εύχαριστώ για τα ευγενικά σας λόγια. Είπατε πως είχατε κάνει σκληρά όταν άγαθα...

Α. Ν. Τ. Ω. Ν. Η. Ν. Ε.: Εύχαριστώ για τα ευγενικά σας λόγια. Είπατε πως είχατε κάνει σκληρά όταν άγαθα...

Α. Ν. Τ. Ω. Ν. Η. Ν. Ε.: Εύχαριστώ για τα ευγενικά σας λόγια. Είπατε πως είχατε κάνει σκληρά όταν άγαθα...

Α. Ν. Τ. Ω. Ν. Η. Ν. Ε.: Εύχαριστώ για τα ευγενικά σας λόγια. Είπατε πως είχατε κάνει σκληρά όταν άγαθα...

Α. Ν. Τ. Ω. Ν. Η. Ν. Ε.: Εύχαριστώ για τα ευγενικά σας λόγια. Είπατε πως είχατε κάνει σκληρά όταν άγαθα...

Α. Ν. Τ. Ω. Ν. Η. Ν. Ε.: Εύχαριστώ για τα ευγενικά σας λόγια. Είπατε πως είχατε κάνει σκληρά όταν άγαθα...

Α. Ν. Τ. Ω. Ν. Η. Ν. Ε.: Εύχαριστώ για τα ευγενικά σας λόγια. Είπατε πως είχατε κάνει σκληρά όταν άγαθα...

Α. Ν. Τ. Ω. Ν. Η. Ν. Ε.: Εύχαριστώ για τα ευγενικά σας λόγια. Είπατε πως είχατε κάνει σκληρά όταν άγαθα...

Α. Ν. Τ. Ω. Ν. Η. Ν. Ε.: Εύχαριστώ για τα ευγενικά σας λόγια. Είπατε πως είχατε κάνει σκληρά όταν άγαθα...

Α. Ν. Τ. Ω. Ν. Η. Ν. Ε.: Εύχαριστώ για τα ευγενικά σας λόγια. Είπατε πως είχατε κάνει σκληρά όταν άγαθα...

Α. Ν. Τ. Ω. Ν. Η. Ν. Ε.: Εύχαριστώ για τα ευγενικά σας λόγια. Είπατε πως είχατε κάνει σκληρά όταν άγαθα...

ΛΑΧΕΙΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ

Η νεοσά Γερμανίδα θρητοδαστρία Ντόρις Κιελμπόλκε τραυματίστηκε από μια αρμυδα στο ταιρκο της Φρυγκούρης...

ΑΠΟ ΧΕΙΛΗ ΣΕ ΧΕΙΛΗ
ΓΥΡΙΖΕΙ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ZANDE
ΚΡΑΓΙΟΝ ΑΜΕΡΙΚΗΣ
ΠΛΗΘΙΣ ΧΟΛΑΡΙΚΗ : ΗΛ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ
ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΚΟΥ 18 - ΤΗΛ 24.352

**ΣΚΟΝΑΚΙΑ
ΚΟΚΚΟΡΑΣ**
ΗΜΙΚΡΑΝΙΑΙ
ΝΕΥΡΑΛΓΙΑΙ
ΜΟΝΑΔΙΚΟΝ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΟ-
ΔΙΚΩΝ ΕΝΟΧΛΗΣΕΩΝ ΤΩΝ ΓΥ-
ΝΑΙΚΩΝ

ΚΟΠΤΙΚΗ — ΡΑΠΤΙΚΗ
με νέα μέθοδο
ΕΛ. ΖΙΩΓΑ
Πετράκη 26 (Μητρόπολις)
Τηλέφωνον 33-643.
Πλήρες Οικοτροφείο.
Παραρτήματα :
Χανιά (Τσουδερών 35).
Ιωάννινα (Μπότσαρη 14).

ΔΙΟΛΟΥ 54
ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ
ΕΙΔΗ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ
ΛΙΟ ΦΩΗΝΟ ΥΠΟΓΕΙΟ
Διόλου 54
ΠΡΟΣΟΧΗ ΣΤΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ

MENTIOUM
Κα Δόφνη
Βραβείον 'Εταιρίας Ψυχικών 'Ερευνών, δόδος Κυψέλης 34β. 'Ωραι ηπι-
σκέψεις 9—6, τηλέφ. 82-529.

Αναστάσιο
ΕΝΑ ΚΑΙΟ
ΡΟΛΟΙ
Δα το βρήτε
ΜΕ ΜΙΚΡΕΣ ΔΟΣΕΙΣ
Στην πλουσιότερη συλλογή φρο-
λογίων των καλλιτέρων 'Ελβετικών
Κ. ΣΚΟΤΙΔΗΣ
Πραξιτέλους 20 3ος όροφος
άνωδος με άσαναέρ - Τηλ. 30909

σας, που θα είνε σύμβουλος και δδη-
γός σας...
Αστατην Τ. Π. Κ. Α.: Μου
γράφετε κατεβάτα και μου ζητάτε τη
συμβουλή μου. Κι' όμως καταλήγετε
στη βεβαίωση, ότι για το πρόσωπο
που σας απασχολεί ποτέ δεν αισθαν-
θήκατε σοβαρό αίσθημα και μπλέξα-
τε μονάχα από πείσμα για να μη
σας χαρακτηρίσουν οι φίλες σας...
Οπισθοδρομική! Τι να σας πω λοιπόν
γι' αυτή τη νοοτροπία σας; Δυστυ-
πουνται σαν κι' εσάς! Τέλος πάν-
των εσείς αντιληφθήκατε έγκαιρως το
σφάλμα σας και καλά θα κάνετε ν'
αποτραβηχτήτε από τόν νένον. Αφ'η-
στε τον ν' ακολουθήση το δρόμο του.
'Αλλ' όχι, αφόροντας αυτόν να μπλε-
χτήτε ύστερα με το φοιτητή.

Ιππότην της αγάπης :
'Όλα όσα μου γράφετε είνε πολύ ά-
πλά και συνηθισμένα για μία καρδιά
ευαίσθητη. Και μία και έχετε τη
διάθεση να έπικοινωνήσετε μαζί του,
το πράγμα από μέρους σας είνε εύ-
κολο και δεν χρειάζεται να σας υπο-
δείξω εγώ — δεν έχω δα και πρό-
χειρο τέτοιου είδους οδηγό — τι ά-
κριβώς πρέπει να κάνετε για να τον
συγκινήσετε. Μιμηθήτε τον και κάντε
ό, τι έκανε κι' αυτός για να τραβήξη
την προσοχή σας. 'Ενα χαμόγελο, έ-
να βλέμμα, ή στάσις σας γενικά ά-
πέναντι του θα τον ζητυήσουν κάπως!

Πληγωμένο ναυτάκι, Λευ-
κάδας: 'Ανεξάρτητα από το μπλέξιμο
που είχατε με τις δυο κοπέλλες —
για το όποιο φυσικά και δεν δικαιολο-
γείσθε — είχα την αξίωση από σας,
άνθρωπο με λογική, υποθέτω, ν' άν-
τιμετωπίσετε πολύ σοβαρώτερα το ζή-
τημα της υγείας σας. 'Υστερ' από τη
την άρρώστια που περάσατε δεν πρέ-
πει να κάνετε σκέψεις για γάμο μ'
ποιαδήποτε έστω κοπέλλα. Πρέπει
να δυναμώσετε καλά, να καταστήτε ι-
κανός για εργασία, ώστε να μπορέ-
σετε έτσι να εξασφαλίσετε το μέλ-
λον σας. 'Όλα τα άλλα έρχονται κα-
τόπιν. 'Ός τότε θα ζυγίσετε καλά τα
ζητήματα και β' αποφασίσετε ποία
είναι το καλύτερο να πάρετε. 'Όσο για
τις φίλες σας, με τις όποιες βρεθή-
κατε επίπολεια υπερβήμενος, όρείτε
να τις τούς πείτε ξεκάθαρα τα πράγ-
ματα και να ξεκόψετε μαζί τους, έ-
ξηγώντας σε καθεμιά ότι ή περίπτω-
σις της υγείας σας είνε ή πιο σπου-
δαία. 'Όταν τούς μιλήσετε ψυχραι-
μα και αποφασιστικά θα νοιώσουν
κι' αυτές την ελπίδα και θα σας ά-
ρρήσουν ήσυχω να ήτε τόν έαυτό σας.

Φτωχιά σε όλα: 'Αγαπητή
μου μικρούλα, από τούς φίλους του
νεαρού περιμένετε να μάθετε ότι έ-
κείνος αισθάνεται άγάπη για σας; 'Ε-
σείς είσθε βεβαία ότι σίς αγαπά; 'Εγώ
από το γράμμα σας καταλαβαί-
νω ότι πεί να περάση τόν καιρό
του και σας συμβουλεύω να προσέξε-
τε πολύ μη βρεθήτε άργότερα υπερ-
δεμένη μαζί του. Συγκινήθηκα που
σας έστειλε «στιχάκια»; Τα ίδια
στέλνει ασφαλώς και στις άλλες.
Προσέξτε γιατί είσαι μικρούλα ακόμα!

Μικρό κουκλάκι —
Φοουλάκι: Κάνετε πολύ καλά,
αγαπητή μου, να μη δεχόητε την πρό-
ταση που νέου, να παντρευτήτε κρυ-
φά. Μπορεί ν' ένδυσασμός του, με
τό να σας προτείνη αυτή τη λύση,
να είνε ώραιος και να δείχνη την ά-
γάπη του. 'Αλλά μαρτυρεί κι' επι-
πολιότητα και άπειρικεψία από μέ-
ρους του. Γιατί αν «βυσιάζη» τη στα-
διοδρομία του προς χάριν σας, όπως
σας λέει, τότε πώς θ' αντιμετώπιση
την εξασφάλισή της ζωής σας, τη δη-
μιουργία οικογενείας και την κοινο-
νική σας άποκατάστασι; Καλά είνε
τα φίλια, αλλά μ' αυτά δεν χροατί-
νει ή κοιλιά... Γι' αυτό να τού ά-
ναπτύξετε τις αντίληψεις σας και να
κάνετε υπομονή. 'Όσο για τούς γο-
νείς σας όταν δούν τη σταθερότη-
τά αίσθηματός σας και την άποφα-
σιστικότητα σας να μη χωρίσετε πο-
τέ, τότε έλπιζω ν' άναθεωρήσουν την
έκρηκτική τους άποφάσι.

Αν άπληρον Ε. Ε. Ε., Βού-
λαν: Δεν είνε έντιμο πράγμα, ένά
αγαπάτε μία κοπέλλα και σας άγα-
πάει, έσείς να ένδιαφέρετε για μίαν
άλλη, που όχι από έρωτα, αλλά από
συμπόνια για την κατάστασί σας,
σας δείχνει στοργή και προσοχή. 'Ο-
σο για την πρώτη, που φοβείσθε μή-
πως σας δη άνάπηρο και βελήνη να
δικωφή τις σχέσεις σας, περιμένετε
πρώτα να ήτε την ψυχική της
αντίδρασι κι' έπειτα άποφασίζετε.

'Αν σας αγαπά ή ελληνίδα έλπίζω το
άτύχημά σας να μην την ήπηρεάση.
'Ισα-ίσα που τώρα πρέπει να στα-
θή με άφοσίωσι κοντά σας και με
περηφάνεια, που ό άγαπημένος της
έδωσε κάτι από τόν ίδιο τόν έαυτό
του για τη λευτεριά και την άνευ-
τησία της πατρίδος μας. Μόνον αν
άπογοητευθήτε από τη στάσι της,
τότε να στραφήτε προς την άλλη.
Γ. Τ. Π. Δ. Α. Γ. Θεσσαλονί-
κη: Δεν πρέπει να έχετε καθόλου
τύψεις για την εξέλιξι που δόθηκε τε-
λευταία στις σχέσεις σας με την ά-
γαπημένη σας. 'Ισα-ίσα δείκνυται
άπέναντι της πολύ ελκρινής και τί-
μιος. Μακάρι στην αισθηματική σας
συμπεριφορά να σας μοιάζουν κι' άλ-
λοι... 'Όσο για τα αισθήματα της
νέας φανταίσι ότι καταδικάστηκε στη
σιωπή και στην άπομόνωσι υποκρί-
πτοσα σε ψυχικό έκδισμό έκ-
μέρους των συγγενών της, που βέ-
βαια δεν θα ήθελ να τούς δυσσαρε-
στήση, άφου έχει ανάγκη την προ-
στασία τους. Καλή όμως θα ήταν μία
συνάντησι σας μαζί της, για να βε-
βαιωθείτε τί ακριβώς συμβαίνει και
άνάλογα να πάρετε μίαν άπόφασιν.
Δέν έννοώ άπόφασιν έναντίον της ζώ-
ης και τού μέλλοντός σας — άκόμα
και στη χειρότερη περίπτωση. 'Ισα-
ίσα θα άντιμετωπίσετε σαν λογικός
άνθρωπος κάθε μορφαίο άτύχημα. Και
πρέπει τότε με μεγαλύτερο ζήλο να
συμπληρώσετε τις σπουδές σας και
να δημιουργήσετε τη ζωή σας. Αυτή
θα είνε ή πιο πολιτισμένη έκδίκη-
σις σας!

Ράπτην 24 έτών: 'Απαντώ
σ' αυτό το ψευδώνυμο γιατί ξεχάσα-
τε να μου υποδείξετε σεις ένα. Για
το αίσθημα που σας γεννήθηκε εγώ,
να σας πω ότι είνε καταδικασμένο.
Και άπορώ πως δέν άντιλαμβάνεσθε
κι' έσείς, ότι ούτε αίσθημα, ούτε γά-
μος χαρεί, έφ' όσον σας συνδέει το
στένος συγγενικός δεσμός. Γι' αυτό
το πρέπει να βγάλετε το ένχο από
αίσθημα άπ' την καρδιά σας. 'Αλ-
λωστε ή κοπέλλα είνε μικρή και κακό
θα της κάνετε να την άπορριπώτε
από τις σπουδές της. Κι' άκόμα μην
ξεχνάτε ότι στο σπίτι του βίου σας
είσθε φιλοξενούμενος και δέν πρέπει
τη φροντίδα και τη στοργή που σας
δείχνει να τού την πληρώσετε με το
νόημα της άχαριστίας. 'Αν δέν
μπορήτε να έπιβλήθητε στον έαυτό
της, προτιμώτερο είνε να φύγετε από
το σπίτι, πριν δημιουργήσετε λυπη-
ρά ζητήματα.

'Εξάδελφον: 'Ηταν άψυχο-
λόγητο άσφαλώς να ένωητε πριν κα-
ταλάβετε και οι δυο αν ταιριάζετε
να δημιουργήσετε οικογένεια. 'Ε-
τσι βρεθήκατε ένωμένοι χωρίς έμ-
πιστοσύνη κι' άμοιβαία έγάπη. Και
τρέπει, «τιμωρόντας» κατά κάποιον
τρόπο τούς ίδιους τούς έαυτούς σας
για τη νεανική σας επιπολιότητα,
ν' άποφασίσετε να θυσιάσθετε και οι
δυο σας για χάρι των άδώνων πλα-
σμάτων, των παιδιών σας, που δέν
σας χρωστούν τίποτε. Και να συμ-
φώνησετε σε μίαν μοιραία συμβίωσι,
χωρίς έγωισμούς και πείσμα. Ν' ά-
νεχόσαστε ό ένας τόν άλλον, προς
χάριν των παιδιών σας. Κι' άς μη
μπήνι στη μέση ή νεορή εξοδελφή.

Ματωμένο καρδιά Χ.:
'Όποιαδήποτε άποφασιν πάρετε «έν
βρασμό ψυχής» θα μετανιώσετε άρ-
γότερα. Το μόνο που σας συμβου-
λεύω να κάνετε είνε το εξής: Να πη-
τε στη γυναίκα σας με τρόπο ψυ-
χραιμο, ότι μ' όλο που σας πλήγω-
σε ψυχικά, είσθε διατεθειμένος —
αν βέβαια την αγαπάτε και την θέ-
λετε κοντά σας — να της συγα-
ρησετε το σφάλμα της, υπό τόν όρο
να μη το επαναλάβη και να ζα-
νωπή στον ίδιο δρόμο. 'Αλλοίως,
να της το τονίσετε, πρέπει άμέσως
να πάρη τα πράγματα της και να
πάη να ζήση τη «μεγάλη ζωή» που
ποθεί. 'Αλλά δέν θα έχη πια το δι-
καίωμα να φέρη το όνομά σας. Κα-
λώς είνε να καλέσετε και τούς δικούς
της και να τ' άναφέρете όλ' αυτά πα-
ρουσία τους, ώστε να είσθε δικαιο-
λογημένος για κάθε νόμιμη ένέργει-
ας στο μέλλον.

Σ. Ρ. Β. Κ.: Ψευδώνυμο δέν
ιού υποδείξατε στο γράμμα σας. 'Η
περίπτωσις σας είνε άνάλογη με τα
πορπαπάνω έπιστολογράφω μου. «Μα-
ς» δέν είναι τίποτε. Μία λοιπόν κι' ή
ταμηνι καρδιά σας είνε τέτοιου «φω-
φυλάκιου» είδους τούς άρκους δέν
τάς» και μ' άναμωρώθη, να την χωρί-
σете νομίμως και θα έχετε όλο το δι-

νείατα...
ΜΕ ΦΥΣΙΚΟ ΜΕΤΑΞΙ
Linnia
• ΠΟΥΔΑ
• ΚΡΕΜΑ
• ΚΡΑΓΙΟΝ
• ΡΟΥΖ
Η ΦΥΣΙΚΗ ΜΕΤΑΞΑ
ΣΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ
ΤΗΣ ΩΜΟΡΦΙΑΣ

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ
Με τα τελευταία σύγχρονα μέσα στο
Μ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ
'Αν. Κωνσταντίνου 12
γνωστού για τις ΦΑΡΔΕΙΕΣ ΣΚΑ-
ΛΕΣ ΚΑΙ ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ.
Το κατάστημά μας άνεκάνισθη ΡΙ-
ΖΙΚΩΣ και έπλουτισή με τα τελειο-
τερα μέσα και ΣΥΓΧΡΟΝΑ μηχανή-
ματα:

ΩΡΟΛΟΓΙΑ
ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
Ν. ΚΑΛΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ
ΑΙΟΛΟΥ 59, ΒΥΣΣΗΣ
ΜΕΓΑΡΟΝ ΠΑΥΛΙΔΕΩΣ
ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

**Ο,ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ
ΚΑΘΕ ΓΥΝΑΙΚΑ!!**

- Μαλλιά χειροπλεκτικής
- Έτοιμα πλεκτά
- Μπουλτζες
- Ζακέττες
- Πουλόβερ
- Κασκόλ
- Γάντια

Είς πλουσίαν συλλογήν
σχεδίων και χρωματισμών
και εις τιμάς εξαιρετικάς
θα τ' άβρητε στο

NEON ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
A. ΜΑΡΛΑ & Σ'
ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 27

κη με το μέρος σας. Αυτό να κάνετε
σαν λογικός άνθρωπος και τις άλλες
«λύσεις» να σκοτώσετε στην... Κορέα
να τις αφήσετε κατά μέρος, γιατί
δέν αξίζει να χαθήτε για μίαν
ανέσχα κι' άχάριστη γυναίκα...
Τ. Δ. Ν. Νίκαιαν: Οι σκέψεις
σας — σκέψεις έντιμου και σοβαρού
νέου — είνε πολύ φρόνιμες. Τις ί-
διες ν' άναπτύξετε και στη θεία σας
που ένδιαφέρετε για το ζήτημά σας.
Να της τονίσετε ότι αυτό δέν είνε
καταπίσιον αλλά ότι είχατε σοβαρό
σκοπό, να λύσετε τη ζωή σας με
την κοπέλλα. 'Αλλά άφου εκείνη δέν
φείθηκε πιστά άπέναντι σας και σεις
δέν είσθε ακόμα δημιουργημένοι, έ-
ινε καλύτερο ν' άποτραβηχτήτε και
να θυσιάσετε αυτό το αίσθημα σας.
Βέβαια, θα πονέσετε γι' αυτό. Μα
είνε και ή μόνη εξοπερηγής λύσις
για να κυττάσετε τόν έαυτό σας και
τις υποχρεώσεις σας.

Σικέλλαν Ε. Κ. Ε., Κάρπα-
θον: 'Απορώ, αγαπητή μου, με την
έγκληματική σας άφέλεια. Είσαστε
— μου γράφετε — 30 έτών και έ-
πειδή... λυπήθηκα ένα νεαρό σας
γείτονα, 23 έτών, τόν άφήσατε μία
νύχτα να μη στο δωμάτιό σας κι' έ-
τσι συνθέσαν όσα αδέλφια και ά-
νεκάνιστρωτα συνέβησαν. Και σαν
μεταμέλεια με ρωτάτε να κάνετε.
Και σκέπτεστε να πάτε να τόν κα-
ταγγείλετε στη δικαιοσύνη. Μπορείτε
βέβαια να το κάνετε αυτό άφου ό
νεος είνε ήλικιος. 'Αλλά σεις πώς
θα δικαιολογήητε; Μήπως εσείς έπε-
τήθη; 'Όχι δα, άφου όπως μόνη το
όμολογείτε, τού άνοήτου πρόβλημα την
πορτα. Κι' έπειτα πριν συμβή το
άνεκάνιστρωτο τόν δευτερεύοντα και
σας ύποσέθηκε να σας παντρευτή;
'Αφ'όραλλα και γι' αυτό. Για να
σας μιλήσω ελκρινά, υπήρξατε άρε-
κτα πονηρή, για να το επιδιώξετε
αυτό, μόνο που δέν πετύχατε τόν
τελικό σας σκοπό. 'Ας δούμε τώρα
αν θα σας έννοηγή ή δικαιοσύνη!...

Μιά πονεμένη νύχτη...
ρα: Συμπεπών βεβαία την κατάστα-
σί σας, που πραγματικά είνε πολύ
δραματική, όπως μου την περιγύ-
ρατε. 'Αλλά περισσότερο άπ' όλα
δυσχερής και σας συγκαίω για τη
διαγωγή σας όλων αυτών τόν καιρό,
που με άξιόσυνη κι' αιδεσμένη άνα-
λαβετε τη δύσκολη συντήρησι των
τρίων παιδιών σας, άφ' ότου τα έ-
γκατέλαψε ο πατέρας τους και σας
άφησε όλους μέσα στη μιζέρια και
στη δυστυχία. 'Αφου λοιπόν αυτός
ό άσπότης πατέρας έπαισε να έν-
διαφέρεται για τα πλάσματά που έβρε-
στον κόσμο, θα σας συμβουλεύω
στον κόσμο, θα σας συμβουλεύω να
πάτε στη διεύθυνσι του 'Εθνικού 'Ι-
δρύματος (γυνία Φιλελλήνων και Σε-
νιόφωτων) και να ζητήσετε την πρό-
νοιά τους. Είνε τόσο καλοί άνθρω-
ποι έκεί και θα σας άκούσουν, με
τόση κατανόησι, ώστε θα προσπαθή-
σουν να κάνουν ό,τι το καλύτερο
μπορούν για ν' άνακουφίσουν τη δυ-
στυχία σας.

Χαμένο δέντρο: Γνωρίζθη-
κατε β' ένα νέο, που δέν τόν συμ-
παθούσατε, άρνηθήκατε τις προτάσεις
του, τόν άποκούσατε, με την έ-
πιμονή του «πεισθήκατε» και τόν ά-
ναρωτήσατε! Κι' όταν τέλος... άνα-
ψατε έσείς από έρωτα έκείνος τώ-
σκατε και σας άφησε να τουργαλι-
ζέσθε με τη νουσταλγία του! Τού κά-
κου όμως βαναζίζεσθε, αγαπητή μου.
Γιατί ό κύριος αυτός ήθελε απλού-
στα να περάση τη μονοτονία του,
όσο ήταν στην πόλι σας. Τώρα που
γύρισε στη... βαςι τον έπόμενο ήταν
να σας λησμονήση. Γιατί, αλλοίως,
ύστερ' από τόσον καιρό, θα σας εί-
χε γράψει έστω δυό λόγια. Γι' αυτό
βγάλτε τόν από το νου σας. Γι' αυτό
νε κρίμα να πονάτε για λόγου του.
'Όσο για μάς, δυστυχώς, δέν μπο-
ρούμε να σας εξυπηρετήσουμε, ά-
νεκάνιστας τόν κύριο αυτόν στην Ά-
θήνα...

Σ. Τ. Ρ. Α. 613. Τ. Π. Κ. Κ.: Μου γράφετε ότι ως τώρα
έχετε αγειασθή με 23 γυναίκες,
χωρίς όμως να βρήτε άκόμα τη γυ-
ναίκα που ν' άναμωρώσε. Και με ρω-
τάτε να κάνετε. Να συνεχίσετε...
ψάχνοντας ή να παντρευτήτε με...
«συγγένισον» (συνοικισιον). Θα θέλατε
πείτε; Μά ίσως θάπρεπε να έξερετε
κιάλας ότι τη γυναίκα ή τόν άντρα
που άνειρεύεσθε δέν θα τούς βρού-
με ποτέ στη ζωή. Γι' αυτό, αν σας
δίνεται καταλληλή έυκαιρία, μη πε-
ριφρονήτε το «συγγένισον». Κάλιο
μία και σ' άνοι παρά δέκα και κα-
...έτσι έ.

**Μέτα από ίδιο
έμισοτετράωρο**

οι αλλαγές του
καιρού, τώρα το φθινό-
πωρο, είναι τόσο συχνές,
ώστε ναχουν μία κατα-
στρεπτική επίδρασι στην
έπιδερμίδα του προσώπου
σας.

● Για να την προφυλάξετε
και να κρατήσετε πάντο-
τε ένα δερμα νεανικό και
άπαλό σαν δελουδο, χρη-
σιμοποιήστε, όπως κάνουν
χιλιάδες γυναίκες αυτήν
την έποχή, την προστα-
τευτική Κρέμα-Λανολίνη
"ΜΕΛΠΑΝ".

● Μία καθημερινή έπό-
λειψις προ του περιπάτου
σας και ένα βραδυνό
«μασάζ» με Λανολίνη
"ΜΕΛΠΑΝ", θα σας δώ-
σουν μία έπιδερμίδα άηλη-
λαγμένη από ρυτίδες και
πόρους.

● Προσέχετε τις άπομι-
μήσεις.

ΑΙΙΕ
**Η Κοπτική με άπερίτνη
Θετική άποτελέσματα**
Αιι. Χαριάννη
ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ
των Σχολών των Παρισίων
GUERRELAUVIGNE - ECOLE PIGIER
'Ακαδημία Κοπτικής DAIDOU FILS
ΑΘΗΝΑΙ: Μίκης 54 - Τηλ. 33-396
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Βασιλέως Κων/νου 15
Μπουμπουνάκια

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

'Απαντήσεις έπιστολών

Θεσσαλονικιά: 'Από τα
συμπτώματα που μου γράφετε μάλλον
πρόκειται περί οξείας έρυθρηματίας.
Να προσέξετε μήπως έχετε άμυδα-
λεις που τις περισσότερες φορές είνε
ή αιτία του. Επίσης αν είσαστε ά-
νάλογως τόν άποτελεσμάτων να έ-
παναλάβετε τη θεραπεία σας.

Πάκερ Σουάντ ν: Να
πάρετε δύο σωληνάρια κατά συνέ-
χεια Βιταμίνης Ε, όποια μάρκα βρή-
τε έκεί. Θα παίρνετε από αυτές τέσ-
σερες ήμερησις, δηλαδή μία το
πρωί, μία το μεσημέρι, μία το ά-
πογευμα και μία το βράδυ προ των
φαγητών. Μετά το τέλος των δύο
σωληναρίων, θα διακοφете επί ένα
μήνα και κατόπιν θα παίρνετε επί
τετράμηνο και επί όχτω ήμερες προ
έκαστης περιόδου από 3 καταπίσινα
ήμερησις Προζών (ή άλλη οισιδη-
νέσων να εξοκαλοηθήτε επί δίμηνον
την θεραπεία σας με καταπίσινα των
ιδίων φαρμάκων, παίρνοντας δύο ήμε-
ρησις, ανά ένα προ των φαγητών.
Μετά δίμηνη διακοπή της θεραπείας
και άνάλογως τόν άποτελεσμάτων
σας εξασθενούν. 'Ελπίζω ότι με τη
θεραπεία αυτή όλα θα τακτοποιηθούν.
Πάντως και από καιρού σε καιρό, ά-
ναλόγως τόν άποτελεσμάτων μπορεί-
τε να επαναλαμβάνετε το άνω σχήμα
θεραπείας.

Δ. Μ. 6, Πειραιά: Να προμηθευ-
θήτε εξή ένέσεις Superdénine ή De-
vidone «15» buvable. Οι παίρνετε
κάθε τρεις ήμερες μία το πρωί ημ-
στικάτα, με λίγο νερό. Ν' άποδεί-
χετε το ψυχρό νερό και να πλένετε
συνάχ τα χέρια σας με χλιαρό μέσα
στο όποιο να ρίχνετε σκόνη στυψί.
Μία σε τρία ποτήρια νερό να ρί-
χνετε μίσημι κουταλιά στυψί. Κα-
τόπιν άπ' αυτό το πλύσιμο να τρί-
βετε έλαφρώς τα χέρια σας με λίγο
καμφορόπαιριτο. Και κάθε βράδυ να
δέν άλείφετε με λίγη από την εξή
πομάδα: Lanoline 40 gr., Paraffine
30 gr., Eau de roses 25 gr., Liqueur
de Labarraque 5 gr. Να μην μεταχει-
ρίζεσθε στενά γάντια και ίδιως πέ-
τσες.

Αρρωστητήν 'Επαρ-
χιώτην Γ.: 'Η κυκλοφορία
Lotion Seborique είνε το μόνο καταλ-
λο και άποτελεσματικό φάρμακο
για την περίπτωση σας. 'Ασφαλώς θα
κυκλοφορή και στη Θεσσαλονίκη. Η
χρήσι της όμως πρέπει να εξοκαλο-
ηθήτε επί καιρόν και μέχρις ότου
εξαφανισθούν από τα μαλλιά σας τα
συμπτώματα που μου γράφετε.

Ναύτην Χ. 'Ελλάδα: Λυ-
πούμαι κατακαρδα που έργησα τόσο
να σας άπαντήσω. 'Αλλά καθώς ξε-
ρετε τα γράμματα άνοητοί δέν μπο-
ρούν λήψως και σκέψης άναμωρώ-
νται. Μου είχατε όσους κάποιος σύ-
σταται να σας γράψω στη Βοηθή, ή
στασι να σας γράψω προσωπικά
άλλ' επειδή ιδιαιτέρως προσωπικάς
άπαντήσεις δέν στέλλω, λόγω της
πληθώρας των τούτων άπαιτήσεων,
γι' αυτό και σας άπαντώ στο ψευ-
δώνυμό σας. 'Η όξεια λοιμοδία είνε
έθνη που σού παρουσιάζετο όταν εί-
σαστε μικρός, ασφαλώς παίζει το ρό-
λο της στο ζήτημα που μου γράφετε.
Χρειάζεσθε μία μικρή όρμονοθε-
ραπεία και όποιο φάρμακο. Μπορείτε καλ-
λιστα να την έραρμόσετε και στο κα-
ρίδι. Ο' άρχισετε να κάνετε μία σει-
ρά από δώδεκα ένέσεις. Όσοι τών
10 mg. ή Juvarsine. Θα τις κάνετε
μέρα προ ήμερα ένδομικάς. Μόλις
τελειώσουν αυτές οι ένέσεις, άρχί-
σετε να παίρνετε από τέσσερα δισκί-
α ήμερησις και επί ένα μήνα όποια
Tablettes Extrait orchideae ou andro-
ique, από ένα το πρωί, μεσημέρι, ά-
πογευμα και βράδυ προ των φαγη-
τών. Μετά διακοπή ενός μηνός επαναλα-
μάνετε από την άρχή όλη την ά-
νω θεραπεία. Μετά δίμηνο δέν διακο-
πή επαναλαμβάνετε και για τρίτη
φορά τη θεραπεία και κατόπιν μόν
εναργάστε. 'Αν έρδητε στην 'Ελλά-
δα περάστε να σας ίδω και προσω-
πικάς.

Ε. Ρ. Α. 24 Π.: Προτιμώτερο να
κάνετε επί ένα μήνα από τρεις ένέ-
σεις κάθε βδομάδα ένδομικάς Juva-
sine, και κατόπιν να συνεχίσετε την
θεραπείαν επί δίμηνο με καταπίσινα

Τ. Τ. Α. 24 Π.: Προτιμώτερο να
κάνετε επί ένα μήνα από τρεις ένέ-
σεις κάθε βδομάδα ένδομικάς Juva-
sine, και κατόπιν να συνεχίσετε την
θεραπείαν επί δίμηνο με καταπίσινα

Ε. Ρ. Α. 24 Π.: Προτιμώτερο να
κάνετε επί ένα μήνα από τρεις ένέ-
σεις κάθε βδομάδα ένδομικάς Juva-
sine, και κατόπιν να συνεχίσετε την
θεραπείαν επί δίμηνο με καταπίσινα

Οι Ηρωίδες της Έφοτας

Στο λεωφορείο

«Η Έφοτα, πάντα καταφερτζού και καπάτσα, άρρεβώνιασε την άνηψιά της μ' ένα μπαμπάλη και παραλή. Κι' έπειδή θά κάνανε σύντομα τὸ γάμο βγήκανε φορ - φορ να κόσουν τα προκιά. «Αξάφια μέσα στ' αυτοκίνητο βρήκανε μια παλιά φιλένδα, κι' εὐτὺς πού τσοί κοροϊδάντισε ήκανε σαν τή λωλή: —'Ηδοί καλὲ Φταλία μου πὼς άλλα-ξομουντουόνασες!... Μπεζέρισα να σε γνωρίσω!...»

—'Εγὼ δὲμς σὲ γνώρισα ἀμέσως ἀπ' τὸ πανωφόρι σου πρὸ τὸ φορεῖς ἐφτά χρόνια τώρα! τσ' εἶπε ἡ Έφοτα γιὰ νὰ τὴν πικάρη.

—'Υστερα ήγνεψε στὴν ἀνηψιά της νὰ δείξη μὲ τρόπο τὴ βέρα της. — Καλὲ τὴ βλέπω! καλορρίζικα!... Μπράβο!... Κι' δὲμς οὐτε οὐστ - κιοπὲκ δὲν μού-πατε.

—'Αχ! νὰ μὰς συμ-παθὰς, ἀλλὰ ήτανε ξαφνικό. Σὲ μιὰ βδομάδα μέσα δώσαμε λόγο κι' άρρε-βώνα. Σκέψου λοιπὸν τὴ σερεσιμάδα μας!

—'Ας εἶνε σὲ πιστεύω. Εὐχομαι σὲ καλὴ ὥρα νὰ σμίξουνε. — Εὐχαριστῶ! Καὶ στὰ δικά σου νὰ δώσῃ ὁ Θεός.

— Φαντάζομαι, λοιπὸν, Έφοτα μου, τὴ χαρὰ τοῦ Στάθου. Κι' ἔτσι θὰ βουβαθῶνε κι' οἱ κακὲς γλώσσες πού λέγανε ὅσα σέρνει ἡ φοκαλιά.

— Καλέ, μὰ δὲν παίρνει τὸ Στάθ, ἀλλὰ τὸν μπαρμπά Χαραλάμπος, φώνα-ξε ἡ Έφοτα καὶ γέλασε πονηρά.

—'Ηδοί, τί μού λες; Τὸν άσκημοῦ-ρη τὸν παπουλή της θὰ κἀν ἄντρα; Κι' ὁ σεβντὰς μὲ τ' ὁμορφόπαιδο, τὸ Στάθ ήσους; Αὐτὸ εἶνε πολὺ ἄδικο, Έφοτα μου!

—'Εχεις δίκιο, ἀλλὰ... ἄσκημέ μου, κάτσε νὰ φάμε κι' ὁμορφέ μου, τί θὰ φάμε; Φτωχοί κι' οἱ δυὸ πὼς ήθελες νὰ μοντάρουνε σπῖτι καὶ νὰ ντουζίσουνε φαμελιά;

—'Ὅστε θὰ γίνῃ γυναικα αὐτοῦ του γεροξοῦρα! Καλὲ θὰ μπορῇ νὰ τὸν νταγιάντῃ πλάϊ της;

— Γιατί ὄχι; Πόσο καιρὸ θὰ ζήσῃ; Έγὼ ἀπὸ τώρα τὸν λογαριάζω πεθα-μένο! «Μὲ τοῦ γέρου το τομάρι παίρν' ἡ νηὰ τὸ παλληκάρι!»

— Ναί, ἀλλὰ καὶ μιὰ ἄλλη παροι-μία λέει:

«'Αν ἄρτυθῶ νὰ φάω ἀρνί, κι' ἂν κλέψω νάνα ψάρι, κι' ἂν μὲ παντρεύουν μὲ κανεὶ νὰ εἶνε παλληκάρι!»

—'Αχ, Έφοτα μου, μὴ σοῦ κακοφα-νῇ, ἀλλὰ τόκαψες τὸ κορίτσι τζαίρ - τζαίρ!

—'Εγὼ οὐλα θὰ τὰ ρεγουλάρω μὲ οὐσταλήκι. Ὁ μπαρμπά Χαραλάμπος, ἄντρε - νού, ἔχει κατὶ ἀνήψια, σὴν οὐγ-γαρέζικα ἄλογα! Φαντάζομαι πὺ ἀπὸ τώρα τὴ κάνουνε τζιλβέδες καὶ τζιγ-τζίνια! Ἡ ἀνηψιά μου θὰ τὴν περνάει κοτσάνι!

—'Α· εἶνε ντροπή, εἶνε κρίμα, Έ-φοτα μου!

— Μωρὴ ἀγαθοξοῦρα, ποῖος στὴ γῆ μας πάτησε, καὶ δὲν ήκριατίσσε; 'Αχ σ' αὐτὸ τὸν ψεύτικο ντουζιὰ πρέπει νὰ προφίτάρῃς, ὅτι φὰς κι' ὅτι πῆς.

Στὸ μεταξὺ τὸ εἰσπρακτοράκι φώ-ναξε:

— Τέρμα!

— Εὐτυχώς! εἶπε ἡ Έφοτα στὴν ἀνηψιά της. Γιατὶ αὐτὴ ἄρχισε νὰ γλυ-κοσαλιάζῃ. Σίγουρα ήθελε νὰ μού γυ-ρέψῃ νὰ τὴν προξενέωμ κανένα γέρο μ' ὁμορφα ἀνήψια· τάλε κοῦάλε!...

ΣΚΡ., ΡΩΝΑΣ

Τὰ βάσανα τοῦ Καραμπέτ

ΤΟ ΔΟΥΛΙΚΟ

—'Υπερέτρια ὠραῖο πιράμα ἔνεται. 'ΙΚριβδάτι ξαπλωμένος εἶσαι, χέρια σου χτυπᾷς:

— Μαρία! φωνάζει. Καίθε νὰ μού φέρνης. —'Υπερέτρια καίθε σου ψῆνι, ἔπάνω δίσκο βάζει, καίρακλ - καίρακλ φλυτζάνι σου δίνει. Εἰς ἕνα χέρι σου ἀπλώνεις, ὑπερέτρια πιάνεις. 'Αλλο χέρι σου ἀπλώνεις, ὑπερέτρια πιάνεις. 'Ὅσο στιρογγυλὸ ἔνεται τὸ ὑπερέτρια τόσο ὠ-ραῖο πιράμα εἶνε. 'Αμα καλὸ ὑπερέτρια ἔχεις χίτες ἀνάγκη ἄλλη ντὲν ἔχεις. Μέσα ἱσπίτι σου ἡτυχισμένους ἔνεσαι. Ἐτσι κανεῖς, ὑναῖκα σου πιάνεις. 'Ἐτσι κανεῖς, ὑπερέτρια πιάνεις. Μπέ-ης εἶσαι. 'Αναντίν;

— Σουρπουτίσα, λέω, ἄκουσε, γιάδρουμ. Ντὲν ήμπορὸ νὰ σὲ βιλέπω ἱσπίτι μέσα νὰ κου-ράσσαι. 'Εἰς κυρία ἔνεσαι, χίτες, μπέ, ντὲν κἀ-νει πιάτα νὰ πλύνῃς, ντουλιέεις νὰ κἀνῃς. Πλῦσι - μῦσι, φαγητὰ - μαγητὰ, πιάτα - μιάτα. ὅλα εἰς τὰ κανεῖς! Κρίμα ντὲν εἶναι;

— Καὶ ποῖος θὰ τὰ κἀνῃ ὅταν δὲν τὰ κἀνῷ ἐγὼ;

— 'Υπερέτρια νὰ παίρνουνε. Πήδημα δίνει, ἱγκαλιά μου πετάει.

— Μπράβο, Καραμπετακι μου! Κι' ἐγὼ θὰ σοῦ τῶλεγα, ἄμα, τώρα - τώρα, ταιγκούνεφες κι' ὅλο παραπονέμενος ἔνεσαι γιὰ τὰ ἔξοδα. Φιλιά μού δίνει, παστουρμά μυρίζει ἄμα μυ-ρουδιά μού ἄρεισι:

— 'Ισα - ἴσα, λέει, πού ἔχω στὸ μυαλός μου ἕνα ὠραῖο κορίτσος.

— Πόσο χρονῶν ἔνεται;

— Εἰκοσι.

Εἰκοσι ἀκούμ, καρντία μου πᾶτ - κιούτ κάνει, σάλια μου τινέχουνε, ἄμμα κοροῖντο κἀνω, σο-βαρός - σοβαρός ἔνομαι:

— Καλὴ εἶναι, λέω. Νὰ τὴν παίρνῃς, γιάδρουμ.

Τὴν ἄλλη μέρα ὑπερέτρια ἱσπίτι μας ἔρχεται. Βαί - βαί - βαί! Νέτοῦρ μπού, μπέ; Ζαλισμένους ἔνομαι! Μάτια της στιρογγυλὰ ἔνεται, μαλλά-κια της μάβιρα - μάβιρα, νεράκια της, μπιρατσά-κια της, μαγουλάκια της, ὅλα «ακία» της ὠ-ραῖα - ὠραῖα, βαί - βαί, νὲ κελεπούρ τούρ, τούτο, γιάδρουμ! Τίρεις μέρες ἱσπίτι μας εἶναι, τίρεις μέρες ἀπὸ ἱσπίτι ξεκολλημένους ντὲν ἔνομαι.

—'Απόγεμα εἶναι, Σουρπουτίσα ἔξω ἰδγῆκε, ἐγὼ μὲ τὸ ὑπερέτρια μόνος εἶμαι, ὠραῖο κορίτσος εἶ-ναι ἄμμα. Φωφὼ τὴν λένε.

— Κούζουμ Φοφούλα, λέω, κάτσε! Έγὼ νὰ σκουπίζω γιὰ σένα, ἐγὼ καίθε νὰ σοῦ ψῆνω. Φοφούλα ἔλαει.

— Τί λέτε, κυρίε! Έσεῖς θὰ μού ψήστε καφέ;

— Καὶ καίθε νὰ σοῦ ψῆνω καὶ κατὰφι νὰ σὲ παίρνῃ καὶ μπακαλὰ νὰ σὲ ταῖζω, ἄμην κου-ζούμ, ἄμην γιάδρουμ, καρντία μού ήκαψες!

— Μὰ γίνεται αὐτό;

— Καὶ πὼς ντὲν ἔνεται; Ένα φιλάκι μόνον νὰ μὲ δίνῃς! Καὶ ἐγὼ τὸ μιστὸ σοῦ ἀῤῥήσεις νὰ ἔ-κἀνω, πολλὰ λεφτὰ νὰ σὲ δίνω, ἄμα χίτες κυρία Σουρπουτίσα κουβέντα μὴν ἔκἀνῃς.

Φοφούλα ντιάολος εἶναι, ντιδάνι ὠραῖα - ὠραῖα κάθεται, καρντία μου μαργαρινή ἔνεται, σιγὰ - σιγὰ λυώνει.

— Έ, τότε φτιάσε μου καφέ! λέει.

Σάλτο δίνω, κουζῖνα παίνω, ἱμπρίκι βάζω, καίθε ψῆνω, φλυτζάνι γεμίζω, ὠραῖα - ὠραῖα πᾶνω στὸ δίσκο βάζω, στὸ Φοφούλα πιαίνω. 'Αμμου πόρτα ἀνοίγει, Σουρπουτίσα μπαίνει, ἔμένα μὲ τὸ δίσκο βιλέπει καὶ τὸ ὑπερέτρια ξα-πλωμένο.

— Βρὲ παληάνθρωπε! τσιριγμένους ἔνεται. Δὲν ντιρέπεσαι, βρέ;

— 'Υναῖκα λὼτ ήκσέρεις; Έ, ἱστέ! 'Ιστίλη ἄ-λατος ἔμεινα, ἱστόμα μου ἀνοίγω ἄμα φωνή ντὲν ἰδγάνει.

— Βρὲ παληοσαλιάρη, ἐγὼ ἐπιτήδεω σ' ἄφισα μόνον νὰ δῶ τί θὰ κἀνῃς. 'Ὅλα τὰ ἱπερίμενα ἀπὸ σένα, ἄμα αὐτὸ τὸ ρεζιλίκι δὲν τὸ ἱπερίμενα!

—'Υστερα ἱσκούπα ἀρπάξει Φοφούλα κοπαναίει. — Οὐζὼ μωρή! Οὐζὼ μωρή! φωνάζει.

Καυγὰς ἔνεται, σαματὰς, φασαρία, Φοφούλα φωνάζει, ἄμμα Σουρπουτίσα μὲ τὸ σκούπα Φο-φούλα κυνηγεί, ἔμένα χτυπάει, μεγάλο κακὸ εἶνε. Χίτες, μπέ, μὰ τὸ Θεός σου λέω, γιὰ τίποτα ἄλλο ντὲν ἱστενοχωρήθηκα. Μόνον ἕνα καῦμός μου ἔμεινε: Οὐτὲ ἕνα φιλάκι ντὲν ἱπρόφτασα νὰ παίρ-νω, οὐτὲ ἕνα στιρογγυλὸς πιράμα ντὲν ἱπρόφτασα ἀγγιγμένο νὰ ἔνεται. Βαί βαί καὶ τόσο πιράμα-τα ὠραῖα εἶχε! 'Αμάν!...

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ψωρίλα!

Οι Ιδιοτροπίες τοῦ Πελοπίδα

1ο ταξί

—'Ηρθε καὶ ἡ δική σου σειρά νὰ σὲ ἀποκαλύψω καὶ νὰ σὲ παραδώσω στὴν ἐσχάτῃ γελοιοποίησι, ψωρίλο, ματαῖο-δοξε, ψευτορεκλαματζή, τενεκὲ τὼν τε-νεκεδῶν. Σ' ἔδλεπα, μωρέ, πού ἄρι-βαρίζες μεσημέρι βράδυ μὲ ταξί στὸ σπῖτι σου, πού ἡ κακὴ σου μοῖρα φε-ρε νὰ βροῖκεται ἀπέναντι ἀπὸ τὸ δι-κό μου. Καὶ κατέβαινες μὲ πόζα καὶ κύτταξες ἀφ' ὑψηλοῦ καὶ ἀκατάδεκτα τοὺς γειτόνους, πού σ' ἔδλεπαν ὅλο μὲ ταξί κι' ἔλεγαν:

«Μωρὲ τί σπουδαῖος πρέπει νὰ εἶνε αὐ-τός πού δὲν πατάει τὸ πόδι του χάμω, πού δὲν παίρνει τὸ τράμ, ἀλλὰ ὅλο καὶ μὲ ταξί μὰς ἔρχεται καὶ δὲν μὰς κατα-δέχεται!» Σ' ἔδλε-πα κι' ἐγὼ κι' ἔλεγα πὼς ἡ καταχραστής πρέπει νὰ εἶνε αὐτός ὁ κύριος, ἡ κἀτὶ μυστήριον κρύβεται ἐδῶ. 'Αλλὰ, ἀπὸ τὸ παρατηρητήριον μου, σὲ κιαλάρικα — γιὰτὶ δὲν φροντίζεις, ἔρημε, νὰ κλείνῃς τὰ παράθυρα — πού τάραιες τὸ ραδίκι καὶ τὴ φασουλάδα καὶ εἶχες ταραξίε τίς ἑλλές. Καὶ τὸ ταξί, ταξί! Καὶ ἀποφα-σίζω νὰ λύσω τὸ μυστήριον. Καὶ σὲ πα-ρακολουθῶ. Καὶ σὲ συλλαμβάνω ἐπ' αὐ-τοφῶρῳ.

Μάλιστα! 'Οχι μιά. 'Αλλὰ πέντε φο-ρές σὲ παρακολουθῶ καὶ εἶδα τὴ μη-χανή σου. Κατεβαίνεις ἀπὸ τὸ τράμ καὶ πᾶς στὴν πιάτσα τὼν ταξί, πού εἶνε διακόσια μέτρα ἀπὸ τὸ ρημάδι σου. Προσέχεις μὴ σὲ βλῆπῃ κανεῖς, χώνεσαι μέσα καὶ μού ἄρριβαρίζεις ἐπ'ωχούμενος ταξίου μπροστὰ στὴν πόρτα σου, ἀντὶ δραχμῶν τριῶν χιλιάδων! Μ' ἕνα τριά-ρι τὸ μεσημέρι κι' ἄλλο ἕνα τὸ βράδυ, κανεῖς τὸ κομμάτι σου καὶ δὲν καταδέ-χεσαι νὰ πῆς καλημέρα στοὺς γειτόνους.

— Ἀπὸ τὸ ταξί, στὸ ραδίκι!

Τί θες νὰ παραστήσης, βρὲ ψωρίλο; Τὸν πλοῦσιο; Μὲ ἔξη χιλιάδες τὴν ἡμέ-ρα; Καὶ γιὰ ποῖο λόγο; Τί ἔχεις νὰ κερδίσεις μ' αὐτὴ τὴ ρεκλάμα, βρὲ ἡλί-θιε; Καὶ δὲν σκέπτεσαι ὅτι μιὰ, δυὸ, τρεῖς κάποιο μάτι θὰ σὲ πᾶσῃ καὶ θὰ σὲ κἀνῃ ρεζίλι τὼν σκυλιῶν; Καὶ ἂν οἱ ἄλ-λοι εἶνε εὐπίστοι καὶ ἀνόητοι ὥστε νὰ τρώνε τέτοια παραμῦθια, δὲν ἔξεραι ὅτι ἀπέναντί σου ἐνεδρεύει κάποιας ὀνόματι Πελοπίδας, πού δὲν χάθει τὰ γάτια τῶν ψευτορεκλαματζήδων;

Καὶ δὲν κυττᾷς τὸ χάλι σου, βρὲ πει-νάλα, πού ἔχεις φέξει ἀπὸ τὴ λῶρδα κι' ἔχεις πρασινίσει ἀπὸ τὸ χορταρικό; Στερεῖς τὸν ἑαυτὸ σου ἀπὸ τὴ στοιχειώ-δη μᾶσα, γιὰ νὰ παίξῃς αὐτὴ τὴν κω-μωδία; Κύττα στὸν καθρέφτη, βρὲ βλά-κα. Έτσι νὰ σὲ φουσῇ, ἔπεςες σὰν φύλλο κίτρινο καὶ μαρμμένο. Γελοῖε τὼν γελοίων.

—'Ακου τώρα μιὰ συμβουλὴ. Παράτα τὸ ταξί καὶ τίς ρεκλάμας καὶ αὐτὸ τὸ ἔξαρὶ πού σπατάλῃς ἀνοήτως κάθε μέ-ρα, ρίχτο στὸ τσουκάλι σου. Πάρε μιστὸ ὁκὰ κρέας τὴ βδομάδα, φᾶς καὶ κανένα ψαράκι, βάλε καὶ λίγο λαδὰκι παραπά-νω στὸ πιάτο σου, νὰ καρδαμώσῃς καὶ νὰ πάρῃ χρωματάκι τὸ βδελυρὸ σου μούτρο. Καὶ ἄσε τὸ ταξί γι' αὐτοὺς πού μποροῦν νὰ τὸ πληρώουν, χωρὶς ν' ἀ-νοίγουν τρύπες στὸ ζωνάρι τους. 'Αειν-τε, ἀκολουθεῖς τὴ συμβουλὴ πού σοῖ δίνω καὶ δὲν θὰ μετανοιώσῃς. 'Αν θές, δηλαδή, νὰ διατηρήσῃς τὰ ὑπόλοιπα ἱχνη τῆς ἀξιοπρεπείας σου καὶ νὰ μὴ σὲ κἀνω νοῦμερο σ' ὅλη τὴ συνοικία καὶ νὰ μὴ βάλω τοὺς πιστορικούς νὰ σὲ φω-νάξουν: «Ὁ κύριος ψωροταξής!»

Ψωρίλα!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Συγκινητικό διήγημα

τὴ γωνιά τοῦ δρόμου ὁ δυ-
— νατός ἀνεμὸς τὸν χτύπησε
στὸ πρόσωπο καὶ τοῦκοψε τὴν
ἀνάσα. Ὁ Μπερνάρντο στάθηκε
ἀναπνέοντας μὲ κόπο. Τὸ παλτό
τοῦ ἦταν ἀλήθεια πολὺ ἐλαφρὸ,
πολὺ παλιὸ καὶ τριμένο γιὰ τὸ
κλίμα τοῦ Μιλάνου. Ένοιωθε ὅμως
πιὸ πολὺ τὸ τσουχτερὸ κρύο γιὰ-
τί, ὅπως τοῦ τύχαινε συχνά, δὲν
εἶχε φάει τὸ μεσημέρι. Ἐτρώγε
τόσο λίγο!... Μὰ δίχως τὴ μισή
ὁκὰ κρασί, πού τὴν ἐξοικονομοῦ-
σε ὅπως - ὅπως αἰσθανόνταν τὸν
ἑαυτοῦ τοῦ πολὺ ἄδύνατο! Τὸ
κρύο τὸν πηροῦνιζε πιὸ πολὺ.
Εἶχε συνηθίσει ὅταν ἦταν στὸ Πα-
ρίσι νὰ πῆνῃ ἀψέντι, δυὸ - τρία
ποτήρια. Ναί, θυμόταν καλά. Στὸ
Παρίσι εἶχαν ἀρχίσει οἱ μαῦρες
μέρες, οἱ ἀπογοητεύσεις, οἱ ἐξευ-
τελισμοί. Ζοῦσε μέρα μὲ τὴ μέ-
ρα, δίχως δουλειά, χάρις στὴ
συμπνοία τῶν φίλων του. Εἶχε
ἀποτύχει σ' ὅλα, σὰ ζωγράφος,
ἀλλὰ καὶ σὰν ἄνθρωπος.

Έπειτα ἦρθε ὁ πόλεμος, ἡ αἰχ-
μαλωσία, τὸ στρατόπεδο συγ-
κεντρώσεως, οἱ κακουχίες, ὁ κλο-
νισμός τῆς υγείας του, ἡ μονα-
ξιά, ἡ ἀπελπισία. Έγτερα γύ-
ρισε στὸ Μιλάνο καὶ τόρριξε στὸ
κρασί γιὰ νὰ ξεχάσῃ. Δὲν ζω-
γράφιζε πιά. 'Ὅσα ταμπῦλ τοῦ
εἶχαν ἀπομείνει, δὲν τ' ἀγόραζε
κανεῖς. Δὲν εἶχε πιά ἀτελιέ, οὔ-
τε χρώματα, οὔτε τίποτα. 'Ἦταν
ὁ ἴδιος ἕνα «τίποτα» καὶ ἔπινε,
ὅλο ἔπινε... Πόση κατὰπτωσι ἀ-
λήθεια!...

Όταν κάποτε συνεχόταν κα-
ταλάβαινε τὴν ἀβλιότητά του. Πό-
σο θάθελε ν' ἀλλάξῃ. Μὰ δὲν
μποροῦσε πιά. Τὸν εἶχε πάρει ὁ
κατήφορος. Καὶ ἦταν ἀκόμα σα-
ράντα πέντε χρονῶν. Κατὶ θὰ
μποροῦσε νὰ κἀνῃ, νὰ δουλέψῃ
κάπου, μὰ δὲν εἶχε καμιά δρεξί.
Θεωροῦσε τὸν ἑαυτὸ τοῦ νεκροῦ.
'Ἦταν ἕνας νεκρὸς πού περπα-
τοῦσε μέσα στὴν καρδιά τοῦ χει-
μῶνα στοὺς δρόμους τοῦ Μιλά-
νου.

Ὁ ἀνεμὸς εἶχε τώρα δυναμώ-
σει καὶ σταγόνες βροχῆς ἄρχισαν
νὰ πέφτουν. Γιὰ νὰ προφυλαχτῇ,
ὁ Μπερνάρντο στάθηκε μπρὸς σ'
ἕνα μέγαρο, κολλητὰ στὸν τοῖχο.
Στὴν εἰσοδὸ ἦταν σταματημὲν
ἕνα πολυτελὲς αὐτοκίνητο.

Σὲ λίγο ἡ πόρτα τοῦ μεγάρου
ἀνοίξε καὶ δυὸ γυναῖκες φάνηκαν
στὴν εἰσοδὸ. Ἡ μιὰ μὲ γοῦνα,
καπέλλο καὶ γάντια καὶ ἡ ἄλλη ξεκούφωτη. Αὐτὴ, ἡ δεύ-
τερη, ἦταν νέα, νόστιμη, κάπου δέκα ὀκτῶ χρονῶν. Εἶχε ἕνα
δροσερὸ, συμπαθητικὸ πρόσωπο καὶ μάτια πράσινα κι' ἐκ-
φραστικά. Θεέ μου! Μὰ ἦταν ὁ ἴδιος ὁ Μπερνάρντο ὅταν
ἦταν νέος.

— Φεύγα, Ρενάτα, θὰ κρυώσῃς μ' αὐτὸ τὸν καιρὸ, φώ-
ναξὲ ἡ ἄλλη γυναῖκα στὴ νέα.

Ἡ Ρενάτα ἔφυγε, ἀφοῦ φιλήθηκαν.
Ἡ κυρία μπῆκε στὸ αὐτοκίνητο καὶ κάθισε στὸ βολάν.
'Ἦταν ἐξαιρετικὰ κομψή, νέα ἀκόμα, μ' ἐπιδερμίδα λευκο-
ρόδινη. Ὁ Μπερνάρντο κύτταξε πρὸ πάντων τὸ στόμα της:

τὰ ἴδια ὕψος, ἀπαλά, κόκκινη χεῖλη ὅπως τῆς 'Ιρένας. ...
Ἡ 'Ιρένα, ὅπως ἦταν εἰκοσι χρόνια πρὶν, ὅταν πρωτο-
πῆγε στὸ ἀτελιέ του, στὴν ὁδὸ 'Απιάνι, γιὰ μοντέλο.

Ἡ 'Ιρένα. Μιὰ ξένη, Ρωσίδα, ὀρφανή, πού μόλις εἶχε
ἔρρει ἀπ' τὴ Φλωρεντία ὅπου ζοῦσε μὲ τὸν πατέρα της. Μό-
λις ἔμεινε μόνη στὸν κόσμῳ, ἀπένταρη, ἔπειδὴ ἦταν πολὺ
ὠραῖα καὶ εἶχε ἔξοχο σῶμα ἀποφάσισε νὰ ποζάρῃ ὡς μον-
τέλο γιὰ γυναικὰ. Καὶ πῆγε στὸ ἀτελιέ του. Στὴν ἀρχὴ ἦταν
δειλὴ, φοβισμένη, ἔτοιμη νὰ ὑπερασπίσῃ τὸν ἑαυτὸ της, ἂν
ὁ ζωγράφος δὲν τὴ σεβόταν. Έγτερα...

Έγτερα εἶχαν ζήσει μαζὶ δυὸ χρόνια σ' αὐτὸ τὸ ἀτελιέ,
ὡς τὴν ἡμέρα πού ὁ Μπερνάρντο εἶχε φύγει γιὰ τὸ Παρίσι
γιὰ νὰ δοκιμάσῃ τὴν τύχη του. Έκεῖ ἔδκανε ἕνα ὄνομα, ἂν
ἦταν ἱκανός. Μὰ δὲν στάθηκε ἱκανός. Καὶ γι' αὐτὸ τὸ ὄνει-
ρο, εἶχε χάσει τὴν 'Ιρένα.

Καθισμένη στὸ βολάν, ἡ κυρία ἦταν ἔτοιμη νὰ ξεκινήσῃ.
Σὰν ὑπνωτισμένος, ὁ Μπερνάρντο τὴν κύτταξε. Ξαφνικά, μιὰ
κραυγὴ ἀκούστηκε:

—'Ιρένα! 'Ιρένα!
Έκεῖν τὸν κύτταξε κι' ἀμέσως
τὸ πρόσωπό της ἔγινε ψυχρὸ καὶ
σκληρὸ. 'Απόμεινε ἀκίνητη, βλέπον-
τας τὰ κουρελιασμένα ρούχα πού φο-
ροῦσε καὶ τὸ γερασμένο, τὸ ρυτιδω-
μένο τοῦ προσώπου. Μὰ τὸν ἀναγνώ-
ρισε. 'Ανοῖξε τὴν πόρτα τοῦ αὐτο-
κινήτου καὶ τοῦ εἶπε:

—'Ανέβα, γρήγορα!

Όταν βρέθηκε μέσα, πλάϊ της, τὸ
ἀμάξι ξεκίνησε. Προχώρησε ἀρκετά.
Μόλις βρέθηκαν σ' ἕναν ἔρημο δρό-
μο, τὸ αὐτοκίνητο σταμάτησε καὶ τό-
τε ἡ κυρία τὸν ρώτησε:

— Τί γυρεύεις ἀπὸ μένα;

— Δὲν θέλω τίποτα, εἶπε ἑκείνος,
κυττάζοντας πόσο ἦταν κομψὴ κι' ἀξιολάτρευ-
τὴ ἀκόμα.

— Θάπρεπε ν' ἀγοράσῃς κανένα παλτὸ, τοῦ
εἶπε.

— Εἶμαι ἀπένταρος.

— Γέρασες! Μεθᾶς; τὸν ρώτησε ἡ 'Ιρένα
ἀπότομα.

— Ναί, τῆς ἀπάντησε μὲ εἰλικρίνεια. Δὲν
κατάφερα τίποτα στὸ Παρίσι. Έ-
πεται ἦρθε ὁ πόλεμος... καὶ ὅλα
τ' ἄλλα. Θέλω νὰ τὰ ξεχάσω...

— Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο...

— Νὰ μὲ ξεχάσῃς ἔμένα. 'Ι-
ρένα; Κι' ὅμως ἔζησαμε καλὰ δυὸ
χρόνια. Μ' ἀγαποῦσες...

— Ναί, σ' ἀγαποῦσα, τοῦ ἀ-
πάντησε βίαια, κι' ὅταν μὲ παρή-
τησες ἀποπειρούσθῃς ν' αὐτοκτο-
νήσω. Αὐτὸ δὲν τὸ ἔξεραι. Μὲ πα-
ροτρύεις κι' ἔφυγες, ἐνῶ ήξερες
πὼς θ' ἀποχτοῦσα παιδί. Δὲν μὲ
πίστεψες τότε...

— Καὶ ἦταν ἀλήθεια, εἶπε αὐ-
τὸς μὲ πικρὸ χαμόγελο.

— Εἶδες πρὶν τὴ Ρενάτα; Εἶ-
ναι ἡ κόρη σου!

Ὁ Μπερνάρντο τάχε χαμένα.

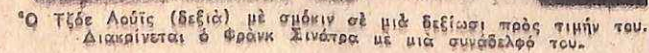
— Έπεται τί ἔκανες; τὴ ρώτη-
σε παπεινά.

— Έφυγα ἀπ' τὸ Μιλάνο καὶ
πῆγα στὴ Ρώμη. 'Ὅλοι οἱ ἄντρες
μὲ κυνηγοῦσαν καὶ μού πρόσφε-
ραν

Θὰ συναντηθῇ μὲ τὸν
Μπριόν

Ἡ δόξα ὁμῶς τοῦ Τσαρλς
δὲν ἄφισε τὸ Λούις νὰ φύγῃ
ἀπ' τὰ ριγκ τόσο ἄδοξα.
Ἔτσι παρὰ τὴς δηλώσεις
τοῦ ἐκμυστηρεύθηκε στὸ στε-

σέβεται εξαιρετικά και υπεργαπά τη ημέρα του φαίνεται πως δεν θα την ακούση. Ο κύκλος που τον περιτριγυρίζουν τον εξουθενώ να πάρη τη ρεβάνς από τον "Έζραντ Τσάρλς και κατόπιν να... ήσυχασε. Έπειδή δε ο Λούις είχε φιλοχρήματος να ανέκαθεν φιλοδοξος θα άποφασίση την επάνοδο και θα ξαναδοκιμάση την τύχη του.

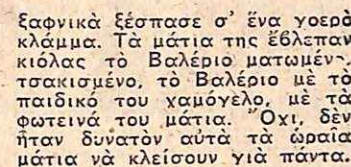
Σχολιασταὶ τοῦ ἀμερικανικοῦ

Τ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

★ 'Ο Κορεανός Σούνγκ κατορθώνει, με δικό του σύστημα να κάνει τις δυσκολότερες αριθμητικές πράξεις. Σ' ένα διαγωνισμό που είχε αντιπάλους... έφτά ηλεκτρικούς μετρητές, ήρθε πρώτος με διαφορά πέντε δευτερολέπτων.

«Αλλωστε όλες οι προτεινόμενες θεραπείες της φυματίωσης με φάρμακα, δεν μπορούν να έχουν σοβαρά αποτελέσματα αν δεν συνοδεύονται με ανάπαυση, καθαρό και υγιεινό περιβάλλον, ψυχική γαλήνη και καλή, λογική στίσιση.

Σύμφωνα με μιὰ ἀμερικανική στατιστική, οἱ Ἀμερικανοὶ ποὺ πῆγαν τὸ ἐφετεινὸ καλοκαίρι σὲ λουτροπόλεις δαπάνησαν ἐννέα ἑκατομμύρια δολларία, ὅσον τὸ κρέμα καὶ πομπάδες ἐναντίον τῶν ἐγκυμάτων ἀπὸ τὸν ἥλιο!...

Κανένας δεν είχε ρωτήσει τη Ντόρα όταν ο Ρικάρντο ζήτησε να την παντρευτεί. «Ο νόμος ήταν αριστερικός και η Ντόρα, μία πλούσια κι' όμορφη κοπέλλα, όρφανη από μητέρα, που ζούσε με το γέρο πατέρα της σε μία κομψή βίλλα. Και οι δυο νέοι γνωριζόνταν από παιδιά. Ο Ρικάρντο ταξίδευε συχνά για δουλειές του, μα πάντα τα καλοκαίρια ξαναγυρized στη μικρή πολιτεία για να βλέπει την οικογένειά του και τη Ντόρα. — Κάθε φορά που σε ξανα-βλέπα, της έλεγε, είσαι πιο όμορφη.

— «ὦ! Ρικάρντο... ἔλεγε ἡ
νέα κοκκινίζοντας.
Μιά μέρα ὁ πατέρας της τὴ
φώναξε κοντά του καὶ τῆς εἶπε:
— Θάρρη ἀπόψε ὁ ἐρωτευμέ-
νός μας;

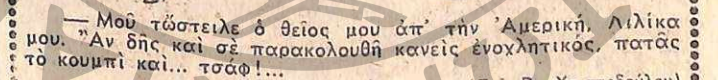
— Ὁ ἐρωτευμένος μας! εἶπε
ἐκείνη με ἀπορία.
— Ἐλα, μὴν προσποιῆσαι,
Ντόρα. Ξέρεις καλὰ γιὰ ποιὸν
παλῶ

— Ὁ Ρικάρντο, ξανᾶπε ὁ πατέρας της, εἶνε σοβαρὸς νέος καὶ θαῖμαι εὐτυχισμένος ἂν γίνῃ ἄντρας σου.

— Μά, πατέρα, ο Ρικάρντο δεν μούδωσε ποτέ να καταλάβω ότι εΐνε έρωτευμένος μαζί μου.

— Γιατί εΐνε δειλός, μά τα μάτια του προδίνουν τα αισθήματά του. Θά του μιλήσω εγώ άπόψε.

Το ίδιο βράδυ όμως ο πατέρας της άφηνε κουβέντιασε

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

«Ορεκτική ώρα με το νέο, την φώναζε και της είχε συγκινημένους, δείχνοντάς της το Ρικάρντο».

— Άγαπώ τον παιδί, να ό άρραδωνιστικός σου.

Κανένας απ' τους δυό δεν την είχε ρωτήσει για τα όνειρά της. «Ενοίωσε την καρδιά της να τρέμει και χαίρεται το Ρικάρντο. Εκείνος την τράβηξε κοντά του και τη φίλησε στο μέτωπο.

Από εκείνη την ημέρα, ό Ρικάρντο της έλεγε συχνά πόσο βαθεία την αγαπούσε. Τα λόγια του τη συγκινούσαν κι, ένοιωσε πως μπορούσε να του εμπιστευθεί, πως μπορούσε να την κάνει εύτυχισμένη. Δεν είχε πιά όνειρα ή Ντόρα, ώπου μια μέρα...

— Ντόρα, σου παρουσιάζω τον αδελφό μου, το Βαλέριο. «Ήρθε χθές απ' το Βέλγιο... της είπε ό Ρικάρντο.

Η Ντόρα κατάξε τον ώραίο, τον ψηλό νέο, με τα άδρα χαρακτηριστικά του προσώπου, το γλυκό του χαμόγελο και τα φωτεινά του μάτια. Συχνά ό Ρικάρντο της μιλούσε γι' αυτόν. Ήταν πολύ νέος, μόλις είκοσι τριών χρονών, ενώ ό Ρικάρντο είχε πατήσει κιόλας τα τριάντα. Ήταν και σπουδαίος κροτάφους του είχαν φανη μερικές γκριζές τριχες.

— Ό Βαλέριο θα μείνει εδώ δυό μήνες, της είπε ό Ρικάρντο.

— Χαίρω πολύ που σε γνωρίζω, Ντόρα. «Αν ήξερα πως θ' ανησυχούσα τη συντροφιά δυό έρωτευμένων δεν θαρόμουνα, είπε ό Βαλέριο.

— Πρέπει να τον θεωρήσ σαν αδελφό σου, Ντόρα.

— Και βέβαια, Ρικάρντο.

Σαν αδελφό της; Μά ή Ντόρα κατάλαβε άμέσως πως θα ήταν άδύνατο να μείνει κοντά του δίχως να νοιώσει μια παράξενη ανησυχία, κάτι το άγνωστο, που ως τότε δεν το είχε αισθανθή. «Όταν ό Βαλέριο την κύτταζε, ένοιωσε το αίμα της να φλογίζεται και την καρδιά της να χτυπά δυνατά. «Ό έρωτας είχε φουντώσει απροσδόκητα στην ψυχή της.

COSSOR

ΤΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΦΗΜΗΣ ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ

ΠΛΟΥΝΤΑΙ με Μεγάλης Εύκολίας ΠΛΗΡΩΜΗΣ

ΣΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΡΑΔΙΟΦΩΝΩΝ ΖΗΒΑΣ & ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΣ ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5

COSSOR

Πως μπορούσε τώρα πιά να παντρευτεί το Ρικάρντο, αφού ένα άλλο πρόσωπο γέμισε τα όνειρά της; Προσπαθούσε ν' αντισταθεί, να λογικευθή, μα τίποτα δεν κατάφερε. «Ό Βαλέριο ήταν τώρα γι' αυτή το παν.

— Ντόρα, άλλαξε νομίζω, της είπε ό Ρικάρντο μια μέρα. Τί σου συμβαίνει; Δεν μπορείς να σε βοηθήσω;...

«Όχι, δεν μπορούσε. «Όταν ό Βαλέριο θάφτηκε, τότε θα τον ξεχνούσε ίσως. Κι, ό Βαλέριο θα την ξεχνούσε κι' αυτός, γιατί ή Ντόρα είχε προσέξει πόσο πάθος είχαν τα μάτια του όταν την κύτταζε, πόσο ή φωνή του ήταν συγκινημένη όταν της μιλούσε. Την αγαπούσε κι' αυτός. Κι' όμως δεν είχαν ανταλλάξει έρωτικά λόγια. Τα μάτια είνε εκείνα που μιλούν.

«Ό Ρικάρντο φυσικά άγνοούσε το ψυχικό δράμα των δυό έρωτευμένων.

«Εκείνο το ώραίο πρωινό, ό Ρικάρντο είχε προτείνει μια έκδρομη στο βουνό. «Ό Βαλέριο ένθουσιασθηκε. Είχαν φύγει κι' οι δυό τους, μα λίγες ώρες μετά, έφτασε το θλιβερό άγγελμα:

— «Ό Βαλέριο κατακύλησε στο βάραντο!...

Τότε, ή Ντόρα δεν μπόρεσε να κρύψει την άγωνία της και οι κραυγές της την είχαν προδώσει. Τώρα ό Ρικάρντο ήφερε το μυστικό της καρδιάς της.

Οι ώρες περνούσαν άργές. «Αρχισε να νυχτώνει. Η Ντόρα κύτταζε, κλαμμένη, απ' το παράθυρο. Γύρω βασίλευε μια νεκρική σιωπή.

Ξαφνικά κάτι φάνηκε στον όριζοντα. Κρατήθηκε για να μη φωνάξει. Μερικοί άντρες έρχονταν σιγά - σιγά, κρατώντας ένα φορείο.

— Βαλέριο! κραύγασε.

«Όρμησε έπειτα, κατέβηκε γρήγορα τη σκάλα και πλησίασε το φορείο.

— Βαλέριο! ξαναφώναξε άπελπισμένα.

«Ό Βαλέριο ήταν χλωμός, με μάτια κλειστά. Ανάπνεε δύσκολα. «Ό γιατρός, που είχε φτάσει στο μεταξύ, τον εξέτασε με προσοχή. «Έπειτα κούνησε θλιβερά το κεφάλι του.

— Έσπερική αιμορραγία! είπε. Θα ζήσει λίγο ακόμα.

Στο έκουσμα αυτών των λόγων, ή Ντόρα έξασπε σε λυγμούς. «Ό Ρικάρντο έκλαιγε κι' αυτός.

— Ντόρα! άκούστηκε ένας ψίθυρος.

«Ό Βαλέριο είχε άνοιξει τα μάτια του και ψιθύρισε π' όνομα της αγαπημένης του.

— Ντόρα! ξανάπε ό έτοιμοθάνατος. Σ' αγαπούσα, μα βλέπεις δεν ήταν γραφό...

— Βαλέριο! Βαλέριο, άγάπη μου! φώναζε μ' άπελπισία ή Ντόρα, πέφτοντας πάνω του με λυγμούς.

— Σ' αγαπά! ψιθύρισε έκείνος.

Και σε λίγο ξεψύχησε...

«Η Ντόρα δεν παντρεύτηκε το Ρικάρντο, που έφυγε για πάντα απ' τη μικρή πολιτεία. Η άτυχη νέα βρίσκεται σήμερα σ' ένα μοναστήρι με το όνομα «Αδελφή Πία και προσεύχεται θερμά για την ψυχή του μόνου ανθρώπου που άγάπησε βαθύ σ' αυτό τον κόσμο...

ΚΛΩΝΤΙΟ ΝΤ' ΕΡΡΙΚΟ

Το δαυματοουργό ζενσένγκ

Οι Κινέζοι κι' οι Κορεάται το θεωρούν ως πανάκεια

Τα μυστηριώδη και άγρια δάση της «Χώρας του ήρεμου πρωινού» κρύβουν ένα περίεργο δενδρύλλιο που οι Κορεάτες αποκαλούν «ζενσένγκ». Δεν είνε λίγοι εκείνοι που άπόκτησαν κολλοσιαιές περιουσίες χάρις σ' αυτό το φυτό, που έχει τη φήμη πανάκειας. Βρίσκεται στα ψηλά σημεία της χώρας, κοντά σε μεγάλα δέντρα, όπως ή βαλανιδιά, ή όξυα, ή λεύκα κτλ. Το ύψος του κυμαίνεται μεταξύ 30 και 60 εκατοστών. Τα φύλλα του έχουν το σχήμα ενός χεριού μ' άπλωμένα δάκτυλα. Από το τρίτο έτος, βγαίνει, κατά τον Απρίλιο ή το Μάιο, μικροσκοπικά άνθη, που έχουν πρασινοκίτρινο χρώμα και, κατά το Σεπτέμβριο, μικρά σπυριά, που έχουν χρώμα άλικο κόκκινου.

«Όταν ξεριζώσει κανείς το φυτό, βλέπει ότι, όπως και του περίφημου μανδραγόρα, ή ρίζα του έχει το σχήμα του ανθρώπινου σώματος. Χωρίς μεγάλη φαντασία, διακρίνει κανείς σ' αυτό κεφάλι, κορμό, χέρια πόδια και, σε πολλές περιπτώσεις, δάχτυλα.

Οι «Ιάπωνες ανέπτυξαν την καλλιέργεια του ζενσένγκ στην Κορέα για να το εκμεταλλευθούν λόγω της μεγάλης έμπορικής του αξίας. Οι Κινέζοι γιατροί υποστηρίζουν, ωστόσο, ότι οι θεραπευτικές ιδιότητες του καλλιεργμένου ζενσένγκ απέχουν πολύ από εκείνες του φυσικού σε άγρια κατάσταση. Για το λόγο αυτό, μια ρίζα που προέρχεται από το δάσος έχει αξία 2.000 φορές μεγαλύτερη από μια άλλη που είνε προϊόν καλλιέργειας.

Το ζενσένγκ έγινε γνωστό στην Εύρωπη χάρις στον Ιεραπόστολο Ζαρτού και κάποιο έμπορο όνοματι Μπουρντελέν (1697). Μερικά χρόνια άργότερα, ένας άλλος Ιεραπόστολος, ό Λαφίτα, ανακάλυψε ένα παρόμοιο φυτό στον Καναδά.

Η παρασκευή της ρίζας του ζενσένγκ γίνεται με τον ακόλουθο τρόπο: Αφού την καθαρίσουν προσεκτικά από τα χώματα, την περνούν από ζεστό νερό και κατόπιν την έκθετούν στην επίδραση υδρατμών που προέρχονται από ένα δοχείο όπου βράζουν κίτρινο κεχρί. Η ρίζα απορροφά μια ποσότητα απ' αυτούς τους υδρατμούς και παίρνει κιτρινωπή χροιά. Στο τέλος, την τυλίγουν με ρίζι «σώτε» και την βάζουν μέσα σε ειδικούς μεταλλικούς κυλίνδρους, που έχουν μικροσκοπικές σχισμές για να εξασφαλίζεται ό αερισμός.

Η ρίζα αυτή μπορεί να χρησιμοποιηθή κατόπιν κατά διάφορους τρόπους: για την παρασκευή άφεψήματος, έκχυλίσματος, καταποτίων, σιροπιού κτλ.

Κινέζοι και Κορεάτες υποστηρίζουν ότι το ζενσένγκ είνε αληθινή πανάκεια. Την αποκαλούν «ρίζα της ζωής» και πιστεύουν μεταξύ των άλλων ότι μπορεί να ξαναδώσει τη νεότητά. «Ό Ισχυρισμός των αυτών δεν είνε αβαντιστός, γιατί το ζενσένγκ έχει πράγματι τονωτικές ιδιότητες πολύ άνώτερες από εκείνες της κίνας.

Οι τοπωνυμικές ιδιότητες της ρίζας του ζενσένγκ έχουν περιγραφη από πολλούς συγγραφείς, που την δοκίμασαν στον εαυτό τους και μεταξύ άλλων από τον Ιεραπόστολο Ζαρτού. «Ό Κινέζος γιατρός Το - Σίνγκ - Λένγκ, που δοκίμασε επίσης στον εαυτό του τα άποτελέσματα της χρήσεως ενός ποτού παρασκευασμένου από αυτή τη ρίζα κατά το 1932 τα περιγράφει ως εξής: «Το ποτό είχε γλυκεία γεύση όπως ή γλυκόριζα. Μισή ώρα άφ' ότου ήπια μια γουλιά, ένοιωσα πολύ μεγάλη ευεξία. Αισθανόμουν την έπιθυμία να χορέψω, να τραγουδήσω, να φλυαρήσω... Τα μάγουλά μου είχαν γίνει ρόζ, τα χείλη μου πιο κόκκινα από ό,τι ήταν στο φυσικό τους και τα μάτια μου πιο λαμπέρα».

Οι «Αμερικανοί γιατροί που το δοκίμασαν υποστηρίζουν, έξ άλλου, ότι έχει έντονες άφροδισιακές ιδιότητες. Φαίνεται επίσης ότι άσκει ρυθμιστική επίδραση στη λειτουργία των νεφρών και του παγκρέατος και ότι τονώνει την καρδιά. Δεν είνε λιγότερο σημαντική ή επίδρασή του στις έντερικές παθήσεις, καθώς και σε διάφορες δερματοπάθειες.

Σύμφωνα με τους Κινέζους γιατρούς, το άγριο ζενσένγκ της Μαντζουρίας και όρισμένων περιοχών της Κορέας, έχει ευεργετική επίδραση σε πλείστες ασθένειες: νευρική εξάντληση, άδουλία, νευρασθένεια, έπιληψία, άσθμα, χρόνια διάρροια, δυσκοιλιότητα, άναιμία, φυματίωση, σφαιλίδα κτλ. Κάνει, έξ άλλου, τον άνθρωπο πρόσχαρο και διεγείρει τις διανοητικές ικανότητες.

Οι Εύρωπαίοι και «Αμερικανοί χημικοί καταπίστηκαν κατά τα τελευταία χρόνια με το ζενσένγκ και προσπάθησαν ν' άπομονώσουν διάφορες ουσίες, που περιέχονται στη ρίζα του. Μεταξύ αυτών περιλαμβάνεται ή καλουμένη πανακιδίνη, που άποδείχτηκε ότι έχει ευεργετική επίδραση στις ασθένειες που όφειλονται σε διανοητική ή νευρική εξάντληση.

«Αλλά, οι Κινέζοι γιατροί υποστηρίζουν ότι το φυσικό φυτό είνε άνώτερο από κάθε χημικό παρασκεύασμα.

Τα έγκληματικά χρονικά όλων των χωρών κι' όλων των έποχών αναφέρουν περιπτώσεις κληρικών, που έξεμεταλλεύθηκαν τη θέσι τους για να εξυπηρετήσουν τα ταπεινά πάθη τους και τους άνομολόγητους σκοπούς τους. Στη θλιβερή χορεία τους ανήκει και ό άββάς Λατούρ.

Η ανήθικη και σκανδαλώδης διαγωγή του, κατά την έποχή που ύπηρετούσε στο Βενέρκ, κοντά στην Τουλάνα, είχε έξοργίσει σε τέτοιο βαθμό τους κατοίκους της μικρής πόλεως, που τον έδιωξαν μια μέρα με τις πέτρες, αφού, για μια στιγμή, σκέφθηκαν να τον κάψουν ζωντανό μέσα στο σπίτι όπου έμενε. Το γεγονός αυτό, όμως, δεν έμπόδισε να τοποθετηθή έπειτα από μερικά χρόνια ως πρωθιερεύς στο Καζώ, μια κωμόπολη, στην περιοχή του Μπουρντώ. Κι' εκεί έγινε ήρωας μιας άξιοθρήνητης περιπέτειας, που λίγο έλειψε να στείλη στην πυρά μια άθωα.

Στο Καζώ ζούσε ένας πολυτεχνίτης έπιχειρηματίας της έποχής, ό Μπαρτελεμύ «Εστινές. Ήταν ταβερνιάρης, καπιτωλής, χασιότης, έμπορος δημητριακών, μεσίτης, ιδιοκτήτης σταύλου με άμάξια και άλογα, που τα νοίκιαζε... Με μια λέξη, δεν άφηνε καμιά δουλειά να του φύγει από τα χέρια. Είχε συγκεντρώσει έτσι μια σημαντική περιουσία κι' ή έπιρροή του στη μικρή κωμόπολη ήταν σημαντική.

«Αλλ' όλες αυτές οι άσχολίες του δεν τον έμπόδιζαν να είνε ένα είδος Καζανόβα σε μικρογραφία. Οι έρωτικές περιπέτειές του δεν είχαν ούτε άρχη ούτε τέλος. Λίγο πολύ τις ήξεραν όλοι. Και πρην άπ' όλους ή γυναίκα του Φρανσουάζ. «Αλλά τον αγαπούσε κι' όπως ήταν λίγο μεγαλύτερη απ' αυτόν τον συγχωρούσε πάντα.

«Έτσι περνούσαν τα χρόνια. Με τον καιρό, ωστόσο, ό Μπαρτελεμύ είχε φρονιμώσει. Κι' είχε ένα σοβαρότατο λόγο γι' αυτό. Πλησίαζε τα έξηντα.

Η Φρανσουάζ ήταν κατενθουσιασμένη και λογάριζε ότι θα περνούσαν ήρεμα τα υπόλοιπα χρόνια της ζωής τους. Ήταν καιρός, άλλωστε, να ένδιαφερθούν για το μέλλον των πέντε παιδιών που είχαν άποκτήσει από το γάμο τους και που στο μεταξύ είχαν μεγαλώσει. «Αλλ' ή δυστυχισμένη γυναίκα άρρώστησε ξαφνικά και πέθανε. Πρωτο ξεψύχησε, κάλεσε τον άντρα της κοντά του ποσέφωλό της και του είπε:

— Ξέρω πως θα ξαναπαντρευτείς, μα πρόσεξε πολύ στην έκλογή που θα κάμης. Εύχομαι μ' όλη μου την καρδιά εκείνη που θα μ' αντικαταστήσει να μη σε κάμη να λυπηθής για το θάνατό μου.

Η Φρανσουάζ δεν έπεσε έξω στις προβλέψεις της. Πρωτο περάσουν έξη μήνες, ό Μπαρτελεμύ παντρεύτηκε μια ώραιότερή νέα, τη Δομινικέττη Φοντάν, που ήταν και 40 χρόνια μικρότερη του! Κι' ύποτάχθηκε όλοτετα σ' αυτή.

Η Δομινικέττη, τύπος αυταρχικής και ματαιόδοξης γυναίκας, δεν άργησε να εκδηλώσει τις πραγματικές διαθέσεις της. Εκείνο που έπιδίωκε ήταν να φέρη σε ρήη τον πατέρα μι από τη μητέρα τους. «Έμεινε μόνο ή όμορφη και σεμνή τοκή κόρη του Μπαρτελεμύ. Ήταν πολύ καλώςθνη και νέα κι' όλοι στο Καζώ είχαν να κάμουν με την καλώςθνη και τα προτερήματά της. «Αλλά γι' αυτό ή μητριά της την μισούσε περισσότερο από κάθε άλλον.

«Ό Μπαρτελεμύ «Εστινές είχε αναλάβει να προμηθεύσει κι' άλλα τρόφιμα στον άββά Λατούρ και, μετά την άναχώρησή των άγορών του, του τα έστειλε με την κόρη του, «Ό διεφθαρμένος άββάς δεν μπορούσε να μη γοητευθή από την όμορφιά της Κατερίνας. Και, μια μέρα, της έπέτεθε με ανήθικους σκοπούς. Η Κατερίνα με μεγάλο κόπο κατάφερε να ξεφύγη από τα χέρια του και σώθηκε πηδώντας από το

Τα έγκλήματα του ΑΒΒΑ ΛΑΤΟΥΡ

Μια ανήθικη και έγκληματική σκευωρία

παράθυρο του σπιτιού του. «Όταν έπειτα από μερικές μέρες ό πατέρας της της έδωσε μερικά τρόφιμα για να τα πη στον άββά, ή Κατερίνα του δήλωσε καθαρά ότι δεν θα ξαναπατούσε ποτέ το πόδι της στο σπίτι του Λατούρ. Η μητριά της προθυμοποιήθηκε τότε να την αντικαταστήσει. Μεταξύ του άνηθικου άββά και της όμορφης Δομινικέττης δεν άργησαν να δημιουργηθούν έννοχες σχέσεις.

«Αλλ' έκτός από το πάθος τους ύπήρχε και κάτι άλλο που τους συνέδεε. Μισούσαν κι' οι δυό την Κατερίνα κι' όπως ούτε ό άββάς ούτε ή Δομινικέττη είχαν ήθικες άρχες συμφώνησαν να την καταστρέψουν.

Η εύκαιρία που έπιζητούσαν παρουσιάστηκε σε λίγο. Μια μέρα, ό «Εστινές αισθάνθηκε δυνατός πόνους στο στομάχι και, μ' όλες τις προσπάθειες ενός γιατρού που προσκλήθηκε στο προσκέφαλό του, πέθανε έπειτα από μερικές ώρες.

— Διλητηρίασε τον πατέρα σου! φώναξε τότε ή Δομινικέττη στην Κατερίνα.

«Ό Λατούρ, από τ' άλλο μέρος, δείχνοντας έναν υπερβολικό ζήλο, έτρεξε να ειδοποιήση το δικαστή Λαγκέν, που ήταν φίλος του και σύντροφος στις όργιώδεις διασκέδασεις του, και τον έπεισε, χωρίς κόπο, ότι έπρεπε να επέμβη άμέσως σ' αυτή την υπόθεση.

Την έποχή εκείνη, ή εξακρίδωσι μιας διλητηρίασε ήταν άδύνατη σχεδόν. «Ό Λαγκέν, λοιπόν, θεωρήσε ως δεδομένο το ότι ό «Εστινές είχε πεθάνει διλητηριασμένος κι' άρχισε ν' αναζητή έπιδαυντικά στοιχεία εις βάρος της ύποτιμενης διλητηριαστριάς. Αυτά τα στοιχεία ή Δομινικέττη κι' ό πάτωρ προθυμοποιήθηκαν να του τα προμηθεύσουν. Η πρώτη έπεισε μερικούς όφειλέτας του συζύγου της να καταθέσουν εις βάρος της Κατερίνας, με την ύπόσχεση ότι δεν θα τους ζητούσε να εξοφλήσουν τα χρέη τους. «Ό Λατούρ, από τ' άλλο μέρος, κατέθεσε ότι ό «Εστινές του είχε εκμυστηρευθή πολλές φορές ότι φοβόταν μήπως ή κόρη του τον διλητηρίαση.

«Όλα αυτά τα στοιχεία, όμως, δεν ήταν σοβαρά. «Ότόσο, όταν έγινε ή δίκη, οι δικαστάι, πείζομενοι από τον Λαγκέν, έδωσαν καταδικαστική ψήφο. Η δυστυχισμένη Κατερίνα καταδικάστηκε να πεθάνη πάνω στην πυρά ως πατροκτόνος, όπως ώριζε τότε ό νόμος.

«Αλλά τόσο οι συνάδελφοι του Λαγκέν, όσα κι' ό «Εστινές, αισθάνθηκαν τύψεις γι' αυτή την άπόφαση κι' έγινε τότε το έξης πρωτόκουστο: Μια μέρα, έπίσκεψθηκαν έν σώματι την Κατερίνα στη φυλακή και της πρότειναν να την βοηθήσουν να δρατετυση και να της δώσουν ένα σοβαρό χρηματικό ποσό για να φύγη από τη Γαλλία και να πάη να ζήση σε κάποια χώρα μακρινή, όπου κανείς δεν θα μπορούσε ποτέ ν' άναλάβη τα ίχνη της.

Η νέα άρνήθηκε, αλλά χωρίς στη συνδρομή ενός διηγόρου, κατάσβωσε να στείλη ένα υπόμνημα στο βασιλικό Λουβείο 15ο. Διατάχθηκε τότε ή αναθεώρησις της δίκης, που έγινε από το παραμένο της Τουλούζης. Η νέα άπόφασις άπέτελεσε τίτλο τιμής για τη γαλλική δικαιοσύνη. Μ' αυτήν ή Κατερίνα άθώωθηκε πανηγυρικά κι' από τ' άλλο μέρος, καταδικάστηκαν για μεροληπτική κρίση, πλαστογραφία καταθέσεων, δολία εξαφάνισι έγγραφων, κλπ. οι δικαστάι Λαγκέν και Μπαρρέ και ό γραμματέας Πουρτέ σε δεκαετή κατανγκαστικά έργα. Διατάχθηκε ταυτόχρονα ή ποινική δίωξις της Δομινικέττης και του Λατούρ. «Αλλά και οι δυό ένοχοι πρόφτασαν να φύγουν και τα ίχνη τους χάθηκαν από τότε για πάντα.

Πιάνουν τούς πύθωνες ΜΕ ΘΗΛΕΙΑ!

Ένα επικίνδυνο κυνήγι στις
Φιλιππίνες

Έχει γίνει πολύ της μόδας για την ταπεσαρία των επίπλων το δέρμα πύθωνος. Σε διάφορα μεγάλα καταστήματα του Λονδίνου ή της Ν. Υόρκης βλέπεις κανείς ολόκληρες επίπλωσεις σκεπασμένες με τέτοιο δέρμα. Υπάρχουν ακόμη και πιάνο έπενδυμένα με αυτό το υλικό, που είναι πολύ ανθεκτικότερο απ' το δέρμα του προβάτου, της κατσίκας ή του μοσχάριου, κι όχι πολύ ακριβό σχετικά με τις δυσκολίες της προμήθεάς του.

Ο αγοραστής που θέλει ένα ολόκληρο δέρμα πύθωνος, μήκους μέχρι 10 μέτρων, για να το παρουσιάσει σαν... κυνηγέτικο τρόπαιο, δεν έχει παρά να το παραγγείλει σ' ένα απ' τα ειδικά καταστήματα που λειτουργούν στις Φιλιππίνες — ή σε άλλα μέρη όπου άφθονοι είναι τα έρποντα. Πρέπει να σημειωθεί ότι δεν υπάρχουν τόσο μακριά φείδια. Άλλα οι ειδικοί μουσκεύουν το δέρμα επί μια ημέρα μέσα σε λάδι φώκιας, για να γίνει ελαστικό, κι έπειτα το τεντώνουν ως το διπλάσιο του αρχικού μήκους του.

Οι κυνηγοί που προμηθεύουν πύθωνες σ' αυτά τα καταστήματα ή σε ζωολογικά μουσεία, τους πιάνουν συνήθως ζωντανούς με μια θηλιά! Πρόκειται για μια δουλειά που παρουσιάζει πολλούς κινδύνους κι απαιτεί τη συνεργασία αρκετών ιθαγενών. Ένας περιηγητής περιγράφει λεπτομερώς ένα τέτοιο κυνήγι, που έτυχε να παρακολουθήσει στη νήσο Μιντανάο των Φιλιππίνων.

Το φείδι έβγαλε από μια τρύπα του εδάφους το πελώριο κεφάλι του και κύτταξε τους κυνηγούς, μ' απειλητικές διαθέσεις. Ένας απ' αυτούς έτρεξε τότε κοντά του και του πέταξε επιδέξια τη θηλιά που κρατούσε. Τέσσερες αντρες άρπασαν άμεσα κατόπι την άκρη του σκοινιού και την τράβηξαν μ' όλη τους τη δύναμη, για να βγάλουν το φείδι απ' τη φωλιά του.

Συνέβη όμως το αντίθετο: Το φείδι χώθηκε μέσα στην τρύπα του, τραβώντας μαζί του το σκοινί, που γλυστρήσε γρήγορα ανάμεσα στις ρούχτες των κυνηγών, ξεγεδρώνοντάς τους τα χέρια.

Η φωλιά του πύθωνος είχε και δεύτερη έξοδο, 5 μέτρα μακρύτερα. Οι κυνηγοί άναψαν μέσα σ' αυτή μια δυνατή φωτιά, κι ο καπνός που πλημμύρισε το υπόγειο τούνελ ά-

νάγκασε το φείδι να ξαναβγεί, ολόκληρο τώρα.

Πέντε άντρες έπεσαν πάνω του, αλλά δεν κατόρθωσαν να το συγκρατήσουν. Τους παρέσυρε μαζί του, καθώς σερνόταν ανάμεσα στους θάμνους.

Έτρεξαν κι άλλοι να τους βοηθήσουν. Το εξαγριωμένο έρπονέ γύριζε πίσω το κεφάλι του και προσπαθούσε να τους δαγκώσει με το όρθανοίχο στόμα του. Μολονότι ο πύθων δεν έχει δηλητήριο, είναι πάντως τρομερή η δαγκωματιά με τα κυρτά και μυτερά σαν βελόνες δόντια του. Έξ' άλλου, οι σιαγόνες του δεν έχουν αθροισι, κι έτσι μπορεί ν' ανοίξει τεράστιο το στόμα του και να καταπιεί ένα αντίκειμενο αρκετές φορές μεγαλύτερο απ' το κεφάλι του!

Τελοςπάντων, οι κυνηγοί νίκησαν την αντίστασι του φειδιού, προσέχοντας συνεχώς ν' αποφεύγουν τις φοβερές του σπείρες, που μπορούσαν να τους κάμουν λυώμα με το σφίξιμό τους. Χρειάστηκαν οι ένοπλες προσπάθειες 35 ανθρώπων, για να το κλείσουν μέσα σ' ένα μεγάλο και γερό κλουβί.

Ο πύθων αυτός είχε μήκος 7½ μέτρων και περιφέρεια 1,20 στη μέση του σώματός του.

Συχνά, οι κυνηγοί χρησιμοποιούν ένα δίχτυ του τέννις, για να το ρίξουν πάνω στο φείδι και να εμποδίσουν τις κινήσεις του. Άλλοτε πάλι μεταχειρίζονται κοπανισμένο σκόρδο! Το βάζουν κάτω απ' τη μύτη του φειδιού, στερεωμένο στην άκρη ενός κονταριού. Η μυρωδιά του το μισοναρκώνει και χαλαρώνει την αντίστασή του.

Κάποτε, έπιασαν σ' ένα δάσος του Νταβάο ένα πύθωνα... με κέρατα! Δεν ήταν όμως δικά του αυτά τα άσυνήθιστα εξαρτήματα. Άνηκαν σ' ένα ζαρκάδι, που το είχε καταβροχθίσει ολόκληρο ο πύθων, αλλά δεν είχε μπόρσει να καταπιεί και τα κέρατά του, γιατί είχαν μήκος 1 μέτρο. Έμεινε λοιπόν ακίνητο το φείδι επί 5 βδομάδες, ως ότου χώνεψε το γεύμα του. Στο διστάσμα αυτό, τα κέρατα ξεκόλλησαν κι έπεσαν.

Λιγότερο τυχερός υπήρξε ένας άλλος πύθων, στάς Ινδίας, που κατάπιε ένα μικρό βουβάλι. Τα κέρατα τρύπησαν το στομάχι του και ξερόδαλαν απ' την κοιλιά του, προκαλώντας το θάνατό του.

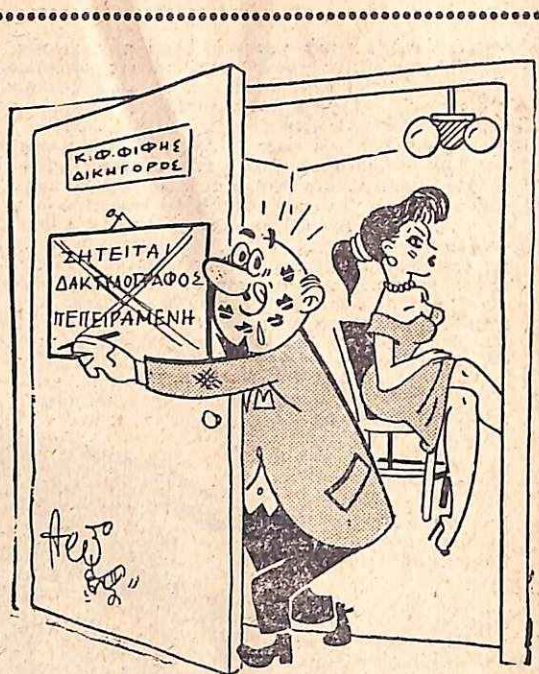
Όταν φάει καλά ένας πύθων, μπορεί ύστερα να νηστέψει ολόκληρους μήνες ή χρόνια. Το ρεκόρ νηστείας ενός τέτοιου φειδιού, αιχμαλωτισμένου, ήταν 2 χρόνια και 9 μήνες! Στα 3 επόμενα χρόνια, το ίδιο έρπονέ έφαγε μόνο τέσσερες φορές.

Η ηλικία από ένα δόντι

Ο Σουηδός δόκτωρ Γκόστα Γκούσταφσον υπέδειξε μια νέα μέθοδο υπολογισμού της ηλικίας ενός ανθρώπου από ένα μόνο δόντι του. Μ' αυτήν, μπορεί κανείς να πείσει έξω μόνο 3 ½ χρόνια το πολύ, ενώ με τις παλαιότερες μεθόδους γίνονταν λάθη μέχρι 32 ετών.

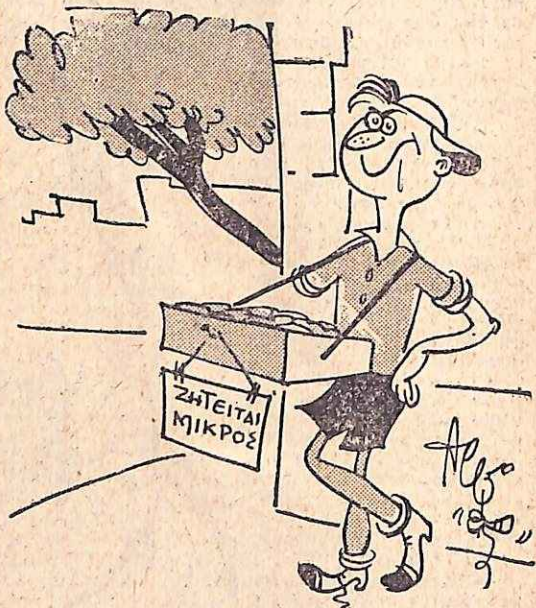
Ο δόκτωρ Γκούσταφσον μετράει διάφορες αλλοιώσεις του δοντιού, εξαρτώμενες απ' την ηλικία: τη φθορά της επιφανείας του απ' το μασμα, τη μεταβολή της συστάσεως των ούλων, τη θέση του δοντιού, την ιστού στη βάση του δοντιού, τη διακαταστροφή της δοντινής, τη φάνεια της ρίζας (που αυξάνει με την ηλικία), κλπ. Έκφράζει το αποτέλεσμα κάθε μετρήσεώς του μ' ένα αριθμό, απ' το 0 ως το 3. Ένα αριθμό, απ' το 0 ως το 3. Ένα αριθμό συμπληρώνει με τους αριθμούς αυτούς ένα σταθερό μαθηματικό τύπο, που του δίνει την ηλικία του ατόμου.

Να λοιπόν που ο τρόπος του υπολογισμού της ηλικίας απ' τα έ-ν-τια δεν περιορίζεται μόνο... σ' α-λογα και σ' α γαϊδούρια!

Χωρίς λόγια

(Του 'Αρχέλαου)

Όταν οι δουλειές πάνε καλά...

(Του 'Αρχέλαου)

ΕΝΤΙΜΟΣ ΚΥΡΙΟΣ!

— Βρήκα αυτό κύριε στο μανίκι σας!...

Ένας μεγάλος πόνος

Η 'Εβη κρυμμένη πίσω από ένα φηλό μαρμάρينو μνηείο του νεκροταφείου παρακολουθεί την κηδεία. Κι' ανάμεσα στον κόσμο διακρίνει το φέρετρό που είναι ξαπλωμένος ο Ντίνος της, ο μόνος άνθρωπος που αγάπησε περισσότερο κι' από τη ζωή της. Έπειτα βλέπει ν' ακολουθή πίσω του η γυναίκα που της τον πήρε, σκεπτασμένη με τη μακρυνή μαυρή πλευρά. Και νοιώθει όλο το σπαραγμό που αφήνει πίσω του ο θάνατος.

Θέλει να τρέξει ν' αγκαλιάσει το νεκρό. Μά δεν μπορεί... δεν έχει το δικαίωμα και σφίγγεται πάνω στο μεγάλο μαρμάρينو σταυρό, που την κρύβει από τα μάτια του κόσμου. Πίνει, με το μαντήλι, σφιγμένο στο στόμα της, τους λυγμούς της, γιατί φοβάται μην προσδοθή. Νοιώθει να την εγκαταλείπουν οι δυνάμεις της.

Την ίδια στιγμή ένα στιβαρό χέρι την κράτησε ορθή και μια αντρική φωνή της ψιθύρισε:

— Στήριξοις επάνω μου, 'Εβη και πάμε τώρα που δεν μπορεί να σε ίδη κανείς... Μόνο εγώ σε είδα από την πρώτη στιγμή, γιατί ήξερα πως θα έρχοσουν.

Μπήκαν σ' ένα ταξί κι' έφτασαν αμίλητοι στο σπίτι της. Πριν ανοίξει την πόρτα της η 'Εβη του είπε:

— Γιάννη... θέλω να μείνω μόνη. Σε παρακαλώ...

Ο Γιάννης ήταν κοινός φίλος του Ντίνου και της 'Εβης στον ευτυχισμένο καιρό της αγάπης τους. 'Όχι, 'Εβη, δεν μπορώ... δεν πρέπει να σ' αφήσω μόνη στην κατάσταση που βρίσκεσαι.

— Μη φοβάσαι, καλέ μου φίλε. Δεν πρόκειται να κάνω τίποτα περισσότερο απ' ό,τι έκανα ως τώρα. Αντίο, φίλε μου, και σ' ευχαριστώ.

*

Μόνη ή 'Εβη, κλεισμένη στην κάμαρά της κλαίει σιγανά τον αγαπημένο που δεν θα τον ξανάβλεπε πιά, δεν θα ξανάκουγε πιά, τη φωνή του, — Πέθανε!... μουρμουρίζει μες σ' αναφύλλητά της.

Από την ημέρα που την εγκατέλειψε για να παντρευτεί μιαν άλλη, ζούσε με τον πόνο της και με την παρηγοριά, πως στην ίδια γειτονιά που κατοικούσε αυτή με τη συντροφιά μιας γρήγας υπέρτριας, ζούσε κι' ο αγαπημένος της.

Τόν έβλεπε από μακριά, τότε στο δρόμο, τότε σε καμιά συγκέντρωση... Και τότε σαν σκιά γλιστρούσε ανάμεσα στο πλήθος για να βρυσκείται πίσω του, ν' ακούει τη φωνή του κι' ως ήξερε πως εκείνος δεν την προσέχε. Εκείνη, όμως, τον αγαπούσε, τον ήθελε ευτυχισμένο, έστω και με μιαν άλλη. Μά, τώρα... όλα τελείωσαν! Εκείνος είχε φύγει για πάντα!

Προσπάθησε, για μια στιγμή, να πείσει τον έαυτο της, ότι ο θάνατός του δεν άλλαξε καθόλου την κατάσταση, γιατί ο Ντίνος της ήταν πρό πολλού πεθαμένος γι' αυτήν, από την ημέρα του γάμου του, μά δεν τ'α κατάφερε. Όλα, τώρα, της φαινόταν σκεπασμένα από ένα βαρύ πένθιμο πέπλο που την έχει τυλίξει σαν σάβανο! Δεν περιμένει τίποτα πιά. Αισθάνεται πως με το θάνατό του τελείωσε κι' η ζωή της.

Άχνα περνούν μέσα από τη θολωμένη σκέψη της τ' άχαρα παιδικά της χρόνια πλάι σ' ένα μεθύσο πατέρα και σε μιαν δυστυχισμένη μητέρα. Έπειτα... θυμάται την ορφανία της και την ανάγκη να εργάζεται για να μπορέσει να διατηρήσει το σπίτι και τη γρηά υπέρτρια που της άφησαν κληρονομιά οι γονείς της. Απόφοιτος της Ανωτάτης Εμπορικής και κάτοχος της αγγλικής κατάφερε να διοριστή στην ΑΜΑΓΚ με ικανοποιητικό μισθό. Εκεί γνώρισε το Ντίνο. Αγαπήθηκαν τρελλά πλεονοντας ονειρα ετυχίας για το μέλλον. Η ευτυχία τους κράτησε ένα χρόνο ως την ημέρα που παρουσιάστηκε στο δρόμο τους η Τασία. Μια πλούσια κοπέλλα πολύ πιο νέα απ' αυτήν που ακτινοβολούσε από ωμορφιά.

Από τότε ο Ντίνος άρχισε να την παραμελν, να της λήψ ψέματα, να είναι αψηφισμένος κι' αμίλητος.

Η 'Εβη, με τη διάσθησι της έρωτευμένης γυναίκας, ένοιωσε πως τον είχε χάσει πιά, μά δεν μιλούσε, δεν παραπονιόταν. Βουδός ο πόνος της.

Σκέφτηκε να παλέψει, να τον ξανακερδίσει, μά καταλάβαινε πως ο αγώνας ήταν άρισος.

Και μια μέρα, ο Ντίνος της έστειλε τον κοινό φίλο τους, το Γιάννη, προκειμένου να καταφέρει το τελικό χτύπημα.

— Έβη, της είπε ο Γιάννης, λυπάμαι που θα σε κάνω να πονέσεις, γιατί σ' αγαπώ, το ίδιο όσο αγαπώ και το Ντίνο. Μά ήρθα να σου πω πως ο Ντίνος έφυγε βιαστικά για τη Θεσσαλονίκη, για δουλειές του Γραφείου, και μου είπε να σου πω...

— Μην προχωρής, Γιάννη, τη συνέχεια την ξέρω: «Δεν πρέπει να τον περιμένω πιά, πρέπει να προσπαθήσω να τον ξεχάσω...». Έτσι: Μά και κάτι άλλο θέλω να μου πής: Έφυγε μαζί της;

Ο Γιάννης, βλέποντας τα βουρκαμένα μάτια της, και τ' άγριο πρόσωπό της, χαμήλωσε τα μάτια του και μη μπορώντας να της πη ψέματα ψιθύρισε: «Ναι!».

Α, πόσο υπέφερε τα τρία αυτά χρόνια εγκαταλειμμένη στη μνήμη της απελτίσια! Και τώρα που ο ξαφνικός θάνατός του ξαναζωντανέψε το ψυχικό της μαρτύριο, βάλε σε κάποιον να πη τον πόνο της, Άλλα σε ποιόν;...

Σκοτείνισε... νύκτωρ... Κι' η αγνή τη βρήκε να κλαίει ακόμα σκυμμένη πάνω στη φωτογραφία του Ντίνου...

Η πόρτα της κάμαράς της μισάνοιξε και το ολόσπαστο κεφάλι της γρήγας υπέρτριας πρόβαλε στο άνοιγμα.

— Έβη, παιδί μου, της είπε, η ώρα είναι όχτώ, θ' άργησει να πάς στο γραφείο σου...

Θ' άργουσε να πάσ στο γραφείο της!... Πόσο σκληρή είναι η ζωή!... Αδιαφορεί για τις λύπες, για τους ανθρώπινους πόνους... Κλαίει, όπως πάντα, αδιάφορη, απαιτητική.

Η 'Εβη σκώθηκε. Ναι, έπρεπε να λήξει, να προχωρήσει έμπρος στο δράμα της Μοίρας της, μ' ένα βαρύ σταυρό στον ώμο!...

Η ζωή είναι σκληρή!

MIPANTA

Τὰ λάθη τῶν ιατρῶν

Μιά διαφωτιστική έρευνα στις 'Ηνωμένες
Πολιτείες

Μιά εξονυχιστική έρευνα, που έγινε τελευταία στις 'Ηνωμένες Πολιτείες, απέδειξε ότι 2½ - 3 εκατομμύρια διαγνώσεις και αναλύσεις που γίνονται ετησίως είνε σφαλές και ότι τὰ σφάλματα αυτά έχουν ως συνέπεια την αύξηση του ποσοστού της θνησιμότητας. Ο αριθμός αυτός, όσο κι' αν φαίνεται καταπληκτικός, είναι, ωστόσο, ακριβής.

Να δυο τυπικά παραδείγματα: Ένας γιατρός του Τέξας παράγγειλε σ' έναν άσθενή του να κάνει μιαν ανάλυσι αίματος. Η έκθεσις ήταν σαφής: μικρόβιο έλδών πυρετών. Ο γιατρός, βασίζόμενος σ' αυτή την ανάλυσι, έκανε ανάλογη θεραπεία στον άσθενή. Άλλ' η κατάσταση του χειροτέρευε διαρκώς κι' ο δυστυχισμένος πέθανε έπειτα από μερικούς μήνες. Τού έκαμαν τότε νεκροψία απ' την όποια αποδείχθηκε ότι έπασχε από καρκίνο τού ήπατος, που προκάλεσε και το θάνατό του. Αν η διάγνωση ήταν ακριβής, ο άσθενής ίσως σωόταν.

Δεύτερη περίπτωση: Ένας τραυματίας, μ' όλο που το τραύμα του δεν ήταν σοβαρό, είχε χάσει πολλή αίμα κι' αποφάσισαν να του κάμουν μετάγγισι. Έγινε άμέσως εξέταση του αίματός του για να εξακριβωθεί σε ποιά ομάδα ανήκε. Έπειτα άρχισε η μετάγγισις. Άλλα, ξαφνικά, ο τραυματίας έπαθε συγκοπή και πέθανε. Τι είχε συμβή; Το δείγμα τού αίματος τού τραυματίου είχε υπερβεί τις άλλες και ο γιατρός που έκανε την εξέτασι έδωσε σφαλές ενδειξι.

Μιά άλλη καταπληκτική περίπτωση είνε η εξής: Κατά τη διάρκεια του πολέμου, οι γυναίκες που υπηρετούσαν στο στρατό ήταν υποχρεωμένες να υποβάλλονται σε ιατρική εξέτασι κατά ώρισμένα χρονικά διαστήματα. Σε μιαν περίπτωση, λοιπόν, βρέθηκε ότι πολλές απ' αυτές έπασχαν από μεταδοτικά νοσήματα. Οι γυναίκες αυτές παραπεμφθηκαν άμέσως σε στρατοδικείο, γιατί δεν είχαν σπεύσει να το δηλώσουν μόνες τους, όπως επέβαλλαν οι στρατιωτικοί κανονισμοί. Εκείνες όμως διαμαρτυρήθηκαν γι' αυτή την παραπομπή και ζήτησαν να υποβληθούν σε νέα εξέτασι. Αποδείχτηκε τότε ότι δεν έπρεπε για γονόκοκο, αλλά για ένα βαρύτερο πέλειος ακίνδυνο, όμως, μικρόβιο, που βρίσκεται συνήθως στον οργανισμό, χωρίς η παρουσία του να έχη σχέση με καμιά μεταδοτική ασθένεια.

Πριν από λίγο καιρό, ο δόκτωρ Βόντερλερ, διευθυντής του διαγνωστικού κέντρου μεταδοτικών νοσημάτων, έκαμε μιαν έρευνα μεταξύ των μικροβιολογικών εργαστηρίων που είναι ειδικευθι στις εξετάσεις για παρόμοιες παθήσεις. Ανακάλυψε, λοιπόν, ότι τα 50% των αναλύσεων ήταν σφαλές. Σε πολλές περιπτώσεις, άτομα που έπασχαν από βαρύτατα μεταδοτικά νοσήματα παρουσιάζονταν επί τη βάση των αναλύσεων, ως τελείως υγιή. Σε άλλες περιπτώσεις, αντίθετα, οι αναλύσεις καθ' όλα υγιών ατόμων έέφεραν ως πάσχοντα από μεταδοτικά νοσήματα και οι τελευταίοι αυτοί υπεβάλλοντο σε εξαντλητικές και δαπανηρές θεραπείες χωρίς λόγο!

Στην Πενσυλβανία, 28000 άτομα υπεβάλλοντο σε θεραπεία για έλδεις πυρετούς, σύμφωνα με σχετικές εκθέσεις αναλύσεων αίματος. Όταν αυτές οι αναλύσεις έγιναν με την απαιτούμενη προσοχή, αποδείχτηκε ότι μόνοι 4 από τους άσθενεις έπασχαν από έλδεις πυρετούς κι' ότι οι υπόλοιποι, δηλαδή 27996 άνθρωποι, που έταλαιπαρούντο χωρίς λόγο, ήταν υγιέστατοι!

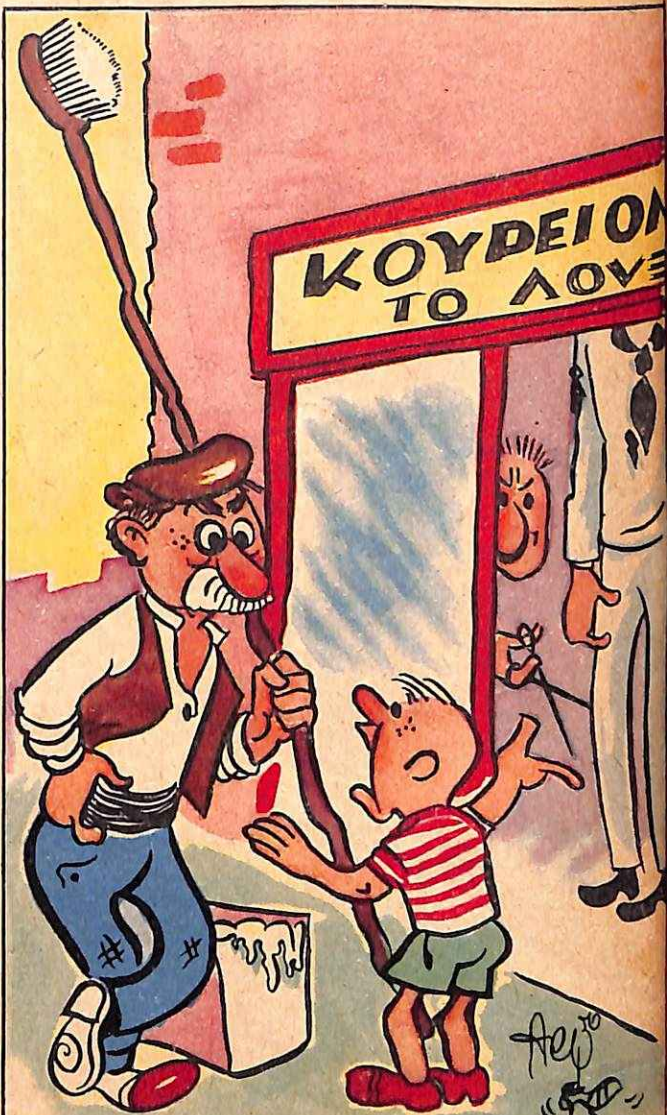
Σε μιαν πόλι της Μοντάνα, πέθαναν κάποτε δυο παιδιά κι' οι θεράποντες γιατροί εξέφρασαν την ύπονοια ότι επρόκειτο για διφθερίτιδα. Απ' αυτή τη στιγμή, δεν άκουγε κανείς να γίνεται λόγος για τίποτε άλλο παρά γι' αυτή την ασθένεια. Και τα μικροβιολογικά εργαστήρια εύρισκαν το βακίλλο της τρομερής νόσου σ' όλες τις αναλύσεις που τους ζητούσαν για τα άρρωστα παιδιά. Η κοινή γνώμη κατηγορούσε τον προμηθευτή γάλακτος για τη μετάδοσι της ασθένειας κι' ο άνθρωπος αυτός αναγκάστηκε να φύγη για να μην λυτσαρισθί. Όπως ήταν φυσικό, ελήφθησαν άμέσως τα κατάλληλα μέτρα, η πόλις κηρύχθηκε σε απομονωσι και έστάλησαν συνεργεία με κιβώτια έμβολων για τον έμβολισμό των κατοίκων. Ο επί κεφαλής των συνεργείων ζήτησε τότε να έπαληθεύσι τις γενομένες εξετάσεις. Και παρατήρησε έκπληκτος ότι δεν επρόκειτο για το βακίλλο της διφθερίτιδος, αλλά για έναν παρεμφερή βακίλλο που ήταν τελείως ακίνδυνος.

Άλλ' από τί είχαν πέθανε τα δυο παιδιά; Πιθανόν από διφθερίτιδα. Πιθανόν όμως κι' από όποιανδήποτε άλλη ασθένεια. Άλλα, είτε στην μιαν περίπτωση είτε στην άλλη, δεν επρόκειτο για επιδημία διφθερίτιδος κι' αυτό ήταν το σημαντικό.

— Αχάρισσε άντρα!... Τί σούκανα και σήκωσες χέρι νά με χτυπήσης.

— Πολύ σε παρακαλεί τ' αφεντικό μου, μάς δανείξεις για λίγο τη μπατανόβουρτσα για νά ξεσκονίσωμε ένα Τζόννυ;

— Μήπως αυτό, κύριε διευθυντά, σημαίνει πώς δέν έχετε πιά ανάγκη τών υπηρεσιών μου;

— 'Ανίκανε άνθρωπε!... Ήθελα νάξερα γιατί τó πήρες μαζί σου, τó κακόμοιρο τó σκυλί;